

[Kiếm Tam][Sách Tàng] Trích Tinh (Hái Sao)

Contents

[Kiếm Tam][Sách Tàng] Trích Tinh (Hái Sao)	1
1. Chương 1: Thượng: Nhất Nhập Thử Cốc [vừa Vào Cốc Đây]	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	25
6. Chương 6	32
7. Chương 7	38
8. Chương 8	44
9. Chương 9: Trung: Sách Mã Nam Hạ [giục Ngựa Xuôi Nam]	52
10. Chương 10	61
11. Chương 11	70
12. Chương 12	78
13. Chương 13	86
14. Chương 14	93
15. Chương 15	99
16. Chương 16	110
17. Chương 17: Hạ: Hạo Khí Trường Tồn	117
18. Chương 18	124
19. Chương 19	131
20. Chương 20	137
21. Chương 21	143
22. Chương 22: Vĩ Thanh	150
23. Chương 23: Phiên Ngoại 1: Ngoài Lề	153
24. Chương 24: Phiên Ngoại 2: Thời Niên Thiếu Khi Ấy	156
25. Chương 25: Phiên Ngoại 3: Mĩ Nhân Như Ngọc, Kiếm Như Hồng	164

[Kiếm Tam][Sách Tàng] Trích Tinh (Hái Sao)

Giới thiệu

Thể loại: Kiếm Tam đồng nhân, Sách Tàng (Thiên Sách x Tàng Kiếm), Hoa Dương (Vạn Hoa x Thuần Dương) ngược, H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-tam-sach-tang-trich-tinh-hai-sao>

1. Chương 1: Thương: Nhất Nhập Thử Cốc [vừa Vào Cốc Này]

“Để giáo huấn nó, ta hay dùng một cái dùi đâm nó, mỗi lần nó không nghe lời liền đâm nó. Sau đó nó cũng dần trở nên ngoan ngoãn, ta cho rằng nó đã biết nghe lời, ai ngờ sau này ta phát hiện rằng nó muốn bỏ chạy.”

“Vì thế ta chặt đứt chân nó, sau đó tìm người chữa lành, rồi lại đánh vài lần.”

Trong góc của nhà tù âm u ẩm ướt, có một người đang ngồi. Nói là ngồi, nhưng người nọ hai tay đã bị gông cùm khóa chặt, gờ cao qua đầu, sắt gở cọ trên làn da mềm mại lưu lại từng vết đỏ. Đầu của hắn gục xuống, một mái tóc đen dài hỗn độn xõa trên vai, rất nhiều tóc rũ xuống che đi khuôn mặt. Quần áo màu vàng óng vốn mặc trên người đã bị xé thành vải vụn, một số rải rác trên mặt đất lạnh lẽo, một số còn vướng trên vết thương, dính đầy máu đọng trên cơ thể. Mà quần dưới người đã bị ném đi nơi nào không rõ, vết trắng pha hồng nhor nhóp trên đùi dường như cũng minh chứng vài chuyện.

Hắn không khóc cũng không giận, cứ như đã chết.

Lúc Lăng Hàn đứng trước cửa nhà lao, trong mắt lộ ra một chút khinh thường. Bước nhanh đến trước mặt tù nhân, người nọ không còn ngẩng đầu nhìn hắn như mấy ngày trước. Cũng phải, hôm qua trải qua một trận hỗn loạn, hiện tại e là bị giày vò đến sống dở chết dở. Nhưng y không thể để cho hắn chết, để hắn chết là lợi cho hắn.

“Này!”

Y đá một cước lên vai người nọ, cường độ không quá mạnh, nhưng người kia cứ như rơi gỗ không người điều khiển, chậm chạp nghiêng người qua một bên.

“Chắc chưa chết đâu hả? Này, không phải ngươi rất muốn giết lão tử sao?”

Lăng Hàn ngồi xổm xuống, một tay bóp lấy cằm người nọ, khiến cho hắn đối mặt với mình, một tay kê dưới mũi hắn dò xét. Còn một hơi thở mỏng manh, tốt, vẫn chưa chết.

Y dùng lực tát người nọ một bạt tai, không phản ứng. Vì thế lại không kiên nhẫn tát thêm vài cái, đến khi trên gương mặt tái nhợt lở mờ xuất hiện vết sưng đỏ mới buông lỏng tay. Con ngươi dưới mắt chuyển động qua lại, hàng mi dày trên dưới đan xen, người nọ một lúc lâu sau mới chậm rãi mở mắt ra.

Cho dù bị tra tấn đến chết đi sống lại mất đi hào quang vốn có, nhưng người tự nhận là “duyet sắc vô số” [1] như Lăng Hàn vẫn phải cảm thán, tên đệ tử Tàng Kiếm trước mắt này nhất định là mỹ nhân. Nếu như hắn không phải là người của Hạo Khí Minh, có lẽ mình sẽ không chút do dự mà bắt về nhà.

“Tĩnh lại đi, ngươi cho rằng mình còn đang hưởng phúc sao, tiểu thiếu gia?”

Lăng Hàn nhếch khóe miệng, sau đó lại lắc lư hần vài cái.

Đôi mắt người nọ nửa mở nửa khép, cả người chìm trong trạng thái vô tri vô giác, chỉ cúi đầu nói một câu, “Nước...”

“Chắc, thật phiền toái.”

Lăng Hàn một tay lấy túi nước của mình ra, tay kia tiếp tục nắm lấy cằm người nọ, khiến cho hần hơi ngửa mặt há miệng ra, sau đó mở nút gỗ, đem nước tưới thẳng lên trên mặt người nọ. Y cố ý không tưới lên miệng hần, nhìn nước chảy qua sống mũi cao thẳng của hần, qua hai gò má gầy thóp lại, tiếp tục trượt xuống hầu kết khiêu gợi. Người nọ cũng không quan tâm gì, vươn đầu lưỡi muốn liếm lấy nước chảy qua mặt, trong cổ họng còn mơ hồ phát ra thanh âm ư ư tội nghiệp, tựa như thú con sắp bị đông lạnh đến chết trong tuyết bỗng nhiên được người ta ôm vào trong lòng ngực ấm áp. Lăng Hàn nhìn đôi môi vốn khô ráo của hần bị liếm đến đỏ hồng, trong lòng có chút ngứa ngáy. Ánh mắt theo hầu kết hạ xuống, là lồng ngực cường tráng, là cơ bụng săn chắc, còn có hạ thân vì bị hần xé mất quần mà lộ ra, cùng với cặp đùi mang theo dấu vết giao hợp của ngày hôm qua.

Ký ức của ngày hôm qua bỗng nhiên dâng trào, trong lòng khẽ động, Lăng Hàn ngậm một ngụm nước rồi tiến đến cùng đầu lưỡi đối phương dây dưa.

Người nọ khát nước vô cùng, mấy ngày nay bị tra tấn đến mê man, chỉ sợ cũng không nhận ra người đang cùng hần hôn môi lại là một đại tướng của Ác Nhân Cốc —— xuất thân Thiên Sách Phủ, Lăng Hàn. Lúc này hần chỉ là thuận theo bản năng cầu sinh, vì thế liền nghĩ mọi cách muốn hấp thu chút nước ít ỏi kia, đầu lưỡi lướt qua nội bích của đối phương, không muốn bỏ qua một tí nào. Lăng Hàn cảm thấy thú vị, cố ý không để hần uống quá nhiều, liền quấn lấy đầu lưỡi của hần. Nhớ tới ngày hôm qua lúc muốn cưỡng hôn hần, hần còn đánh chết không chịu mà nhả ra, hôm nay lại nhiệt tình như lửa thế này, âu cũng là... Một loại tư vị khác.

Lăng Hàn đang say mê hôn sâu thì bỗng nhiên cảm thấy ngoài miệng đau đớn, vội vàng kêu “A!” một tiếng, đẩy người trước mặt một cái. Người nọ bị đẩy mạnh về phía sau, đâm vào vách tường khiến lưng tê rần, thiếu chút nữa là nôn ra máu. Xiềng xích trên đầu leng keng rung động, tiếng vọng vang vang trong phòng giam lạnh lẽo.

Hần chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt không ngờ lại khôi phục trong sáng như xưa. Tuy rằng đôi mắt đen láy không lẫn át được một nhọc cùng khổ sở, nhưng cổ ngạo khí như có từ lúc sinh ra trong đáy mắt vẫn không thể phai mờ.

Đôi môi mỏng của Lăng Hàn nhuốm máu, lại tăng thêm cảm giác yêu nghiệt, tựa như trên giấy Tuyên Thành vẽ nên một đóa mẫu đơn đỏ thắm.

“Ha ha...”

Hần cười như không cười, cố nén đau nhức trên thân thể, lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhân cao lớn khôi ngô kia. Vì va đập mà máu trào ra từ miệng, hần chịu không được, chỉ có thể để mặc nó chảy xuống. Bị

nóng, bị bỏng, bị roi vọt, hắn có thể chịu, dù sao thì từ trong ra ngoài, thân mình hắn đã bị tra tấn không còn chút gì, nhưng riêng nam nhân đối diện này, đè hắn ở dưới người, hủy đi một tia tôn nghiêm cuối cùng của hắn. Đây thật sự là một đêm nghĩ lại mà kinh, thứ nam nhân kia lưu lại còn dính dính trong cơ thể mình, thực không thoải mái, chán ghét vô cùng, nhưng không làm gì được.

Hắn cũng không phải cô nương thủ thân như ngọc, khóc to muốn chết muốn sống. Nếu như có khả năng, hắn nhất định sẽ tàn nhẫn trả thù nam nhân này, khiến hắn thiên đao vạn quả [2], chết không tử tế. Chỉ là hiện tại, hắn không biết mình có thể sống nổi hay không.

Tiêu Tiêu nói đúng, hắn không nên lấy thân mạo hiểm, không thì đã không rơi vào tình cảnh này. Cũng là lỗi của hắn, mới làm hại tất cả các huynh đệ mất mạng.

Hắn hiện tại đã không biết mình còn có thể có cảm xúc gì, thân thể mỗi ngày một suy yếu, thời điểm mơ màng so với thanh tỉnh nhiều hơn rất nhiều. Vừa rồi hắn cố gắng mở mắt ra, cùng lúc dùng sức cắn xuống, đã hao tổn quá nhiều tinh lực. Điều duy nhất hắn có thể làm chỉ là nhìn chăm chăm đối phương như vậy.

Lăng Hàn không biết đang nghĩ gì, từng bước một đi tới chỗ hắn. Y không nói gì, chỉ xoa xoa miệng, xoay mặt đi phun ra một ngụm máu, độ cong khóe miệng lại hơi nhếch lên. Chống lại ánh mắt muốn giết y của đối phương, y không tức cũng không giận mà còn sáng quắc nhìn lại.

Diệp Tinh Thần không khỏi có chút bối rối trong lòng. Nếu người nọ nổi giận muốn tra tấn hắn, hắn cũng không sợ, thế nhưng hắn không hiểu tên Thiên Sách kia nghĩ gì. Không thăm vấn hắn, không nói hai lời liền làm hắn, hiện tại ánh mắt kia, quả thực giống như thấy được con mồi. Diệp Tinh Thần bị vây ở thế hạ phong tất nhiên cảm nhận được uy hiếp thật lớn.

Dù trong lòng nghĩ vậy, trên mặt hắn vẫn là một vẻ cứng rắn trấn định như trước. Ở phương diện khí thế, hắn chưa bao giờ bị người khác áp đảo, cho dù là lấy một địch trăm, cho dù là thân trong lao ngục.

Lăng Hàn cười cười ngồi xổm xuống, bốn mắt đối diện, địch ta bất động, trong mắt đối phương phản chiếu rõ ràng thân ảnh của mình.

Trong mắt Lăng Hàn lóe lên tia sáng khác thường, tựa như là phát hiện ra cái gì mới mẻ. Diệp Tinh Thần bị hắn nhìn chăm chăm đến trong lòng phát lạnh, không biết người kia lại nảy ra chủ ý gì.

“Người biết không? Ta từng bắt được một con ngựa, nó là Lý Phi Sa ở Đầm Hắc Long.”

Trăm vạn danh mã Lý Phi Sa, thật đúng là lăng phí. Diệp Tinh Thần trợn trắng mắt, nếu có khí lực hắn đã nói ra rồi.

“Lúc ấy người của Ác Nhân Cốc và Hạo Khí Minh đều đang chém giết, nhưng lại bị ta đoạt mất, bọn họ đều muốn giết ta.”

“Sau đó ta giết hết bọn họ, về cốc thì chỉ nói là nhân mã ta mang đi đã bị háo tử [4] giết sạch, mấy chuyện lưỡng bại câu thương gì gì đó cũng không ai để ý. Dù sao mỗi ngày ở đó chết không ít người.”

Trong mắt Diệp Tinh Thần lộ ra vô cùng xem thường cùng khinh bỉ, Lăng Hàn dường như cũng dự đoán được, không thèm để ý mà cười cười.

“Về Lý Phi Sa, bọn họ chỉ biết là giống ngựa này chạy nhanh, bộ dạng lại đẹp, nhưng không biết nó hung dữ cỡ nào. Khi ta muốn thuần hóa nó làm thú cưỡi, nó mấy lần muốn hất ta xuống, suýt chút nữa làm ta ngã gãy chân.”

“Để giáo huấn nó, ta hay dùng một cái dùi đâm nó, mỗi lần nó không nghe lời liền đâm nó. Sau đó nó cũng dần trở nên ngoan ngoãn, ta cho rằng nó đã biết nghe lời, ai ngờ sau này ta phát hiện rằng nó muốn bỏ chạy.”

“Vì thế ta chặt đứt chân nó, sau đó tìm người chữa lành, rồi lại đánh vài lần.”

“Nó rốt cuộc biết nghe lời, nhưng mà, có vẻ như cả đời này không chạy nổi nữa. Kệ, Đạp Viêm Ô Truy cũng không tồi, đúng không?”

Trong lòng Diệp Tinh Thần bỗng nhiên cảm nhận được một sự sợ hãi không thể nói rõ, người trước mắt này, không phải người, mà là —— biến thái.

“Sau đó, gần đây ta cũng khá là buồn chán.”

“Nhưng mà xem ra thủ hạ của ta cũng tặng cho ta thứ tốt.”

Lăng Hàn bỗng nhiên đến gần, ghé vào lỗ tai hắn khẽ nói. Giọng nói trầm thấp mà từ tính kia một chút cũng không dễ nghe, ngược lại còn giống như thanh âm từ địa ngục vang vọng trong lòng hắn.

“Lão tử nhìn trúng ngươi.”

“Tàng Kiếm Sơn Trang thiếu gia, Hạo Khí Minh Phụ Đạo Thiên Thừa [4] ——”

“Diệp Tinh Thần.”

Chú thích:

[1] Duyệt sắc vô số: Ý là Lăng Hàn đã nhìn ngắm qua biết bao nhiêu người đẹp rồi.

[2] Thiên đao vạn quả: Ngàn đao lóc thịt ra khỏi xương, ý chỉ tội ác nặng nề không thể tha thứ.

[3] Háo tử: Nghĩa là con chuột, đây là một cách gọi Hạo Khí Minh của các bạn Ác Nhân Cốc bên Trung do háo tử (, pinyin: hao zi) gần âm với Hạo Khí (, pinyin: hao qi). Sau này Diệp Tinh Thần còn bị gọi là háo tử nhiều nên mọi người lưu ý nhé.

[4] Phụ Đạo Thiên Thừa: Danh hiệu chiến giới cấp 12 của Hạo Khí Minh (cái này chú thích cho vui =))))))))))

2. Chương 2

“Lúc này ta có nói người chớ đắc tội với Lăng Hàn tướng quân, thật ra còn có... Còn có một về sau.” Nói rồi hắn kê vào tai văn bối, thật cẩn thận nói: “Nếu nhìn thấy một Vạn Hoa Hoa ca đáng vẻ xinh đẹp khôn tả, hãy nhớ! Bảo trì phạm vi cách hắn ít nhất mười thước!”

Có một số người cho rằng hạo nhiên chi khí thiên địa trường tồn [1], mang khát vọng giúp nhà giúp nước liền vào Hạo Khí Minh, ví dụ như Diệp Tinh Thần.

Có một số người lại cho rằng ác nhân tác quái quan bức lương dân, ôm ý tưởng lấy ác chế ác liền vào Ác Nhân Cốc.

Nhưng cũng có một số người, bọn họ không phải trung lập nhón chân vậy xem, lại tự do tồn tại không tổ chức, ví dụ như Lăng Hàn.

Hắn là người của Ác Nhân Cốc, nhưng cũng không phải người của Ác Nhân Cốc. Trong mắt hắn chính tà cũng không phân định rạch ròi, hắn cũng không có ý nghĩ phân ra, bởi vì hắn nhìn người đều dựa trên tiêu chuẩn của mình.

Hợp tắc sát (kì), bất hợp tắc sát [2]. Đơn giản là như vậy.

Có khi giết một Ác Nhân Cốc, có lẽ là vì nhìn hắn không vừa mắt; có khi cứu một Hạo Khí Minh, có lẽ là vì hắn bội phục từ tận đáy lòng.

Cho nên khi hắn kéo Hạo Khí Minh Diệp Tinh Thần ra khỏi đại lao, những người biết được đều làm bộ như không thấy, ngược lại còn tội nghiệp háo tử đáng thương kia, nói không chừng chỉ vài ngày sẽ bị Lăng Hàn tra tấn tới chết; đồng thời bọn họ lại hy vọng mạng Diệp Tinh Thần cứng một chút, đừng sớm đi đời, không thì ai cũng không biết Lăng Hàn sẽ tìm ai làm mục tiêu kế tiếp. Nghĩ vậy, không khỏi kinh khiếp một trận.

Đúng vậy, bọn họ sợ Lăng Hàn, hãi Lăng Hàn, nhưng cũng kính Lăng Hàn.

Ngoại trừ có chút khó đoán, hỉ nộ vô thường, người sống chớ gần, chuyện chỉ huy giao hấn làm hấn nhất định có thể hoàn thành, hơn nữa hầu như chưa hề thất thủ, nhiều lần đều là thắng lợi trở về. Ở công phòng cùng các trận xung đột, mỗi lần hấn đều là người đầu tiên xông lên. Nếu thất bại, hấn cũng sẽ không đem trách nhiệm đẩy lên người kẻ khác, muốn đánh muốn phạt đều tự mình chịu đựng. Sau này mọi người đều phát hiện, trên cơ bản chỉ cần người không có chút ý định phản bội nào, với người bình thường thì hấn xa cách, còn nếu võ nghệ đặc biệt tốt, hấn quán lấy người đòi luận bàn cùng mình mà thôi. Bởi vậy, Lăng Hàn ở trong cốc, vẫn có phần lớn người rất tôn trọng hấn, bao gồm chỉ huy; bên cạnh đó còn có một bộ phận, chính là tức giận nhưng không dám nói.

Tóm lại một câu, các tiền bối Ác Nhân Cốc đều chỉ bảo người mới như thế này ——

“Người có thể không lấy lòng Lăng Hàn được, nhưng người nhất định không được đắc tội Lăng Hàn.”

* * *

Dọc theo sườn dốc gỗ hình xoắn ốc đi lên, khoảng sân giữa phòng của chỉ huy và mặt đất chính là khu vực của y. Nơi đó có mấy gian phòng nhỏ thoát nhìn đơn sơ làm từ trúc, tuy không bằng tường gạch mái ngói của Hạo Khí Minh, nhưng đối với loại người không câu nệ tiểu tiết như Lăng Hàn mà nói thì vẫn tình nguyện ở trong này.

Đem người đặt lên giường lớn trong buồng, một cơ giáp nhân nho nhỏ ở trong phòng liền nhảy nhót đi qua, chỉ cao tới giữa đùi y, vừa đi vừa rung leng keng leng keng, cứ như là sợ không biết nó theo sau Lăng Hàn.

“Người xem người, chạy nhanh như vậy làm gì, linh kiện lại rớt.”

Vừa nói vừa nhẹ nhàng đặt Diệp Tinh Thần lên giường, đắp chăn kỹ càng. Lúc này sau khi mình nói xong câu đó, Diệp Tinh Thần bỗng trước mắt tối sầm, lâm vào hôn mê. Lăng Hàn vì vậy mà chịu đả kích rất lớn, khó lắm mới nói ra được, đối tượng được tổ tình lập tức trợn ngược hai mắt —— hấn không biết Diệp Tinh Thần chỉ là vừa vận chống chịu đến cực hạn mà thôi.

Cơ giáp nhân kêu ùng ùng, cố gắng thò móng vuốt, hình như muốn nhặt lại ngũ quan nội tạng rơi đầy đất. Móng vuốt như cái kìm kẹp lấy linh kiện, sau đó nhét vào trong đầu mình —— à, quên nói, đầu nó như một chiếc hộp nửa mở ra, bên trong ngoại trừ chứa cái gọi là “bộ não”, còn là chỗ tốt cho nó bỏ mấy thứ linh tinh.

Lăng Hàn bất đắc dĩ thở dài, lập tức ngồi xuống, lớn tiếng ngăn nó lại: “Đừng đừng đừng đừng! Tiểu gia hỏa ngươi đừng làm vậy! Làm hư rồi Mặc Nhiên lại xử ta.” Cam chịu giúp nó nhặt lên đủ loại linh kiện, sau đó bỏ vào trong đầu nó, nhìn một cái, lăng Hàn lại rống lên: “Ngu ngốc! Đã bảo bao nhiêu lần người đừng có đem mấy thứ vớ vẩn bỏ vào trong đầu!!”

“Két ——”

Nó nhảy một cái, tròn mắt quay tròn, dường như đang tỏ vẻ khó hiểu.

Lăng Hàn thò tay vào trong đầu nó lục lọi, sau đó lấy ra rất nhiều thứ rác rưởi, hung hăng ném xuống đất. Đây thì yếm tơ tằm, đây thì “Đông Cung Đồ”, đây thì dưa chuột, đây thì củ sen... Tất nhiên đều vì tưởng đó là linh kiện.

“Hong trà nhị cô băng —— đây là cái quái gì?”

Lăng Hàn bắt mãi vứt bỏ, xía đầu cơ giáp nhân nói: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được bỏ mấy thứ có thể uống vào! Thảo nào dạo này chạy vô cùng chậm, làm việc cũng thế.”

“Ken két ——” Cơ giáp nhân đảo tròn mắt, móng vuốt kẹp lấy góc áo Lăng Hàn, giống như đang tội nghiệp thỉnh cầu tha thứ.

“Rồi rồi, người nhanh đi gọi Mặc Nhiên đến.”

Vung tay lên, lập tức đuổi cơ giáp nhân ra ngoài. Cơ giáp nhân hình như không muốn đi, đứng tại chỗ ngầy người nhìn hắn.

“Nếu không nhanh lên thì lão tử vứt ngươi thật đấy!”

Nhẹ nhàng đá nó một cước, leng keng một tiếng giống như lại rớt thêm hai cái linh kiện. “Nhanh đi!”

“Két ——!”

Cơ giáp nhân sợ tới mức vội vàng chạy ra ngoài, cũng không đoái hoài gì tới linh kiện của mình.

Cổ Mặc Nhiên lúc này đang ở trong phòng xem mật hàm từ Nam Bình Sơn gửi đến, đôi mày xinh đẹp sắp nhăn đến mức dính lại, bỗng nhiên một cơ giáp nhân bịch một cái xông vào lẫn đến bên chân hắn, cũng dọa hắn nhảy dựng. Đứng dậy đang muốn hỏi chuyện gì, cơ giáp nhân lập tức kéo lấy vạt áo dài dài của hắn đi thẳng ra khỏi phòng.

Cổ Mặc Nhiên đã thâm đoán được vài phần, phỏng chừng Lăng Hàn lại tìm được thú vui mới, bèn đi cùng nó.

Chân vừa bước qua khỏi cửa, người bên trong liền hô lên, “Mặc Nhiên mau lên! Hắn sắp không xong!”

Khi Cổ Mặc Nhiên nhìn đến Diệp Tinh Thần nằm trên giường, bộ dạng người nợ vô cùng thâm trọng. Giật gật khoe miệng, hắn kéo tay áo lạnh lùng nói, “Lăng Hàn, sao ta không biết gần đây ngươi thích thu thập thi thể.”

“Hơn nữa còn là một hảo tử.”

Lăng Hàn tức giận trợn trắng mắt nhìn hấn, “Người cái gì cũng biết rồi, còn hỏi? Mau giúp ta xem xem! Hấn mà chết là ta xóc ổ chó của người!”

Cố Mặc Nhiên không nói gì, kéo một cái ghế bên cạnh qua ngồi xuống rồi xem mạch cho Diệp Tinh Thần.

“Thế nào?”

Lăng Hàn nhìn Cố Mặc Nhiên vẫn luôn lạnh lùng, cảm xúc trên mặt không thấy thay đổi chút nào.

Cố Mặc Nhiên lắc lắc đầu, sợi tóc chưa cột lên nhẹ nhàng đung đưa. “Không cứu, buông tay đi.”

“Nhất định có thể, lão tử không tin!”

“Cái này không phải là làm khó dễ người khác hay sao?”

“Cũng chỉ là làm khó dễ người mà thôi.”

Cố Mặc Nhiên ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lăng Hàn đang đứng ở một bên. Tuy là bộ dáng lạnh lùng như cũ, nhưng mắt phượng hẹp dài lại ẩn chứa chút sương mù, khóe miệng nhướn lên. Vốn là một mỹ nhân vô cùng mê người, nhưng tự xưng gan dạ hơn người như Lăng Hàn cũng chỉ thấy trong lòng giật thót một cái mà thôi, một dự cảm không tốt đột nhiên xuất hiện.

“Này, đừng nhìn ta như vậy...”

“Lăng Hàn,” hấn cười cười, nhẹ nhàng đặt tay Diệp Tinh Thần về chỗ cũ, cũng thay hấn đắp chăn đàng hoàng, tiếp tục nói: “Nhiệm vụ công phòng Nam Bình Sơn, thiếu một tướng lĩnh xông pha tuyển đầu.”

“Lão tử không đi! Nam Bình Sơn chỗ đó chó còn không thèm ị!”

Lăng Hàn từ nhỏ đã lớn lên ở đất liền, còn sống ở Côn Lô và Hoang Mạc Long Môn một thời gian rất dài, bắt hấn đến Nam Bình Sơn lội nước đi qua, chuyện này rất liều mạng. Hấn từ trước đến nay không đánh trận không có phần thắng, cũng không nhận loại nhiệm vụ mà mình không nắm chắc.

“Không đi phải không?”

“Hừ!”

“Vậy đàm phán chấm dứt. Ta đành trở về thôi.”

Phủ phủ tay, Cố Mặc Nhiên liền đứng lên, xoay người định rời đi.

“Đợi đã...!”

Lăng Hàn chắn trước mặt hắn, hai người chiều cao không chênh nhau lắm đứng chung một chỗ, một nhìn cứng rắn một nhìn âm nhu, khí thế mặt ngoài lại là không ai áp đảo được ai.

Mạnh mẽ hít một hơi: “Người có thể cứu được hắn chứ? Diệp Tinh Thần.”

Cố Mặc Nhiên nheo mắt phượng lại, hai tay khoanh trước ngực, không chút hoang mang.

“Người nói có thể cứu, thì có thể; người nói không thể, thì không thể.”

“Mẹ nó!”

Lăng Hàn chán nản buông hai tay xuống, mặt xoay mạnh sang một bên. Y sợ mình nhìn thấy mặt Cố Mặc Nhiên sẽ nhịn không được mà đấm một đấm. Người khác đều nói Cố Mặc Nhiên là đệ nhất đại mỹ nhân trong cốc, chỉ có Lăng Hàn mỗi lần nhìn thấy đều hận không thể đánh sưng mặt hắn.

“Thua thì đừng trách lão tử.”

“Yên tâm, ta tự biết chừng mực.”

Cố Mặc Nhiên mỉm cười, vẻ mặt ngây thơ vô tội.

“Vậy Cố đại chỉ huy người giờ có thể cứu người được chưa?”

“Kêu thêm một đại phu đến cho ta.”

Cố Mặc Nhiên xắn tay áo, lộ ra cánh tay trắng nõn vì quanh năm không phơi nắng, gỡ sợi dây hồng cột trên cánh tay phải ra, rồi sau đó thuận tay cột mái tóc dài của mình lên, nâng bím tóc lên, thả nó xuống vai trái.

“Hả?”

“Tốt nhất là Ly Kinh.”

Hắn bổ sung thêm một câu, sau đó vươn tay sờ trán Diệp Tinh Thần, nóng kinh người, quả nhiên là phát

sốt.

“Không phải người đó giờ đều là Ly Kinh, hai ba năm trước mới chuyển Hoa Gian sao? Ta không tin được những người khác.”

“Ta đã nói rồi, Ly Kinh Dịch Đạo chỉ vì một người, hiện tại không còn cần nữa nên mới chuyển qua Hoa Gian tâm pháp.”

“ ... ”

Nhớ tới thứ gì đó, Lăng Hàn cũng không lên tiếng. Đó là vẩy ngược không thể đựng vào của Cố Mặc Nhiên, y không ngu như vậy, y còn muốn sống lâu vài năm nữa.

“Ta sẽ nhìn người nọ chấp châm, người yên tâm đi.”

Lăng Hàn đành phải gật gật đầu, sau đó nói với cơ giáp nhân: “A Ngốc, nhanh đi vào cốc tìm Ly Kinh đến. Nhớ kỹ là phải sắc bén một chút.”

A Ngốc “két” một tiếng, liền nhảy ra ngoài.

“Người cũng đi ra ngoài cho ta.”

“ ... ”

“Được, được, được, ta đi là được. Đúng rồi đừng có ý đồ gì với hắn, đừng sàm sỡ hắn, đó là của lão tử!”

Cố Mặc Nhiên quay đầu lại cười thật tươi với hắn, phun ra vài chữ: “Lương bổng tháng này, trừ một nửa.”

“Tại sao chứ?”

“Còn nói nữa thì tiền trợ cấp cở ngựa cũng không có.”

“(. . *) Ta ta ta ta ta sai rồi... Ta đi ngay đây!”

* * *

Cách đó không xa Ác Nhân Cốc lão tiên bối đối với người mới đang mặt đầy sùng bái nhìn hắn, vỗ đầu, nói, “Đúng rồi, ta già đến hồ đồ nên quên nói cho người chuyện quan trọng nhất!”

“Xin hỏi tiền bối đó là gì?”

“Lúc này ta có nói người chó đực tội với Lăng Hàn tướng quân, thật ra còn có... Còn có một vết sau.” Nói rồi hắn khẽ vào tai vân bối, thật cẩn thận nói: “Nếu nhìn thấy một Vạn Hoa Hoa ca đáng vẻ xinh đẹp khôn tả, hãy nhớ! Bảo trì phạm vi cách hắn ít nhất mười thước!”

Ác Nhân Cốc song sát, Lăng Hàn Cổ Mặc Nhiên. Một ngoài một trong, có thể nói là tuyệt đại ma tôn.

Chú thích:

[1] Hạo nhiên chi khí thiên địa trường tồn: Có thể hiểu là tính tình cương trực, thẳng thắn, quang minh chính đại sẽ tồn tại mãi với đất trời. Nhân tiện câu khẩu hiệu của Hạo Khí Minh là “Hạo nhiên chính khí thiên địa trường tồn.” ()”

[2] Hợp tác sát (kì), bất hợp tác sát: Về đầu của câu này có thể hiểu là “Hợp thì ở chung” (thật ra “sáp” nghĩa là “cắm vào”, hử nữ chúng ta đọc H nhiều chắc không lạ gì với từ này >/////<) nếu không có chữ “kì”, còn có chữ “kì” thì là “Hợp thì cắm cò”. Cắm cò là dùng để chỉ việc tỉ thí trong Kiếm Tam của các gamer Trung Quốc vì khi tỉ thí sẽ có một lá cờ xuất hiện ở giữa hai người để đánh dấu phạm vi tỉ thí, ai ra khỏi phạm vi trong 30 giây sẽ bị xử thua. Tóm lại, câu này có thể hiểu theo hai nghĩa là “Hợp thì ở chung, không hợp thì giết” hoặc “Hợp thì cắm cò (tỉ thí), không hợp thì giết”. Do câu này đa nghĩa nên mình không biết chuyển sang tiếng Việt thế nào, đành để Hán Việt rồi chú thích.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hồng tu chỉ thiên, khôi giáp sáng loáng, anh thương ánh lam, quân trang không biết là vốn có màu như vậy hay là bị máu nhuộm đỏ.

Diệp Tinh Thần nhú nhú mày, cảm giác như có gì đó đâm hai mắt của mình, hại hắn không thể nào ngủ yên giấc. Hắn nằm mơ, dài thật dài, trong mơ có một đạo trưởng mặc đạo bào hai màu lam trắng đang chỉ điểm gì đó, cách đó không xa một là cô nương mỹ lệ mặc vũ y màu lam đang múa quạt, còn có vệ binh đi qua đi lại, đằng sau bọn họ là cầu thang chính tề xây từ cẩm thạch trắng, từng bước một đi lên, ngẩng đầu là hoành phi với ba chữ khí thế hào hùng: Hạo Khí Minh. Những người đó cười với hắn, nói Tinh Thần nhà ngươi lại lười biếng. Bỗng nhiên có một bóng người màu đỏ sậm bao phủ lấy mình đồng thời từng bước tới gần, cảnh tượng cùng những người lúc trước lập tức biết mất, hắn trốn không thoát, cũng trốn không xong, không ai có thể cứu được hắn.

Không, ta không cần! Ta không cần ta không cần ta không cần!!!

“A ——!”

Không nhìn được mà hét lên, mí mắt Diệp Tinh Thần nâng lên trong nháy mắt, trên cái trán trơn bóng chảy đầy mồ hôi. Hắn há miệng thở hổn hển, tuyệt vọng cùng bi thương trong đáy lòng vẫn tầng tầng dâng lên, muốn ngăn cũng không ngăn được. Hắn đặt tay phải lên lồng ngực mình, sờ qua sờ lại mấy lần, dùng cách này để ổn định tâm tình của mình.

May quá, chỉ là mơ.

Bờ ngực phập phồng dần dần từ kịch liệt trở nên nhẹ nhàng hơn, hần dùng lực hít sâu mấy cái, lúc này mới cảm thấy mình thoải mái hơn chút. Nhưng mà chẳng được bao lâu, hần lại cảm thấy kỳ quái. Cảnh tượng trước mắt không phải là nơi mình quen thuộc. Cả gian phòng mặc dù có hơi sơ sài nhưng được thu dọn rất sạch sẽ, đồ dùng cũng rất đơn giản, chỉ có một giường, một bàn, mấy cái ghế dựa cộng thêm một cái tủ lớn mà thôi. Chỗ này rốt cuộc là chỗ nào?

Nhắm mắt lại, tuy rằng không muốn nhớ lại, nhưng đoạn ký ức này thật sự khắc quá sâu, hần không thể quên đi. Hần nhớ rõ mình tự nguyện xin đi giết giặc, nói muốn đến Côn Lôn tìm hiểu quân tình của địch. Tiêu Tiêu lúc ấy rất không hài lòng, nói rất nguy hiểm, Đường Môn, Minh Giáo lúc ấy phải đi gần như toàn quân bị diệt; Lăng Hàn lại từ Hắc Long trở về Côn Lôn, đệ không phải đối thủ của y. Nhưng khi ấy sao hần chịu nghe lời? Hần mới mười sáu mười bảy tuổi, chỉ mới gia nhập Hạo Khí Minh vài năm ngắn ngủi mà đã lấy danh hiệu chiến giai “Phụ Đạo Thiên Thừa”. Trong chiến dịch Nam Bình Sơn, chỉ cần hần tham gia chỉ huy đều sẽ đại thắng trở về. Hần chỉ nghe nói Lăng Hàn là một trong Ác Nhân Cốc song sát, từ lâu đã là “Cực Đạo Ma Tôn”, làm người không từ bất kì việc ác nào, địch ta không phân. Nhưng vì hần vẫn luôn đóng quân ở Nam Bình Sơn, mà Lăng Hàn từ trước đến nay đều không tham gia trận doanh phân tranh ở Nam Bình Sơn, cho nên hần với người này không có qua lại gì. Dù sao cũng là kẻ địch, chỉ cần trừ bỏ là được, họ gì tên gì không phải đều như nhau sao.

Nhưng chỉ trách hần quá mức cao ngạo tự phụ mới hại người trong đội toàn quân bị diệt.

Côn Lôn không giống Nam Bình Sơn, không có nhiều vật che chắn cùng nơi ẩn nấp, lại vì ở gần trận doanh Ác Nhân Cốc nên cơ bản đã xem như là địa bàn của Ác Nhân Cốc. Doanh địa Ác Nhân Cốc là ở dãy núi cao lớn tây bộ, Hạo Khí Minh thì ở phía đông. Muốn đi đến doanh địa của Hạo Khí Minh, nếu không trực tiếp băng qua trung bộ Côn Lôn bình nguyên thì phải từ bắc bộ Tiểu Diêu Phong cùng Ngọc Hư Phong đi vòng qua [1]. Cách trước rất dễ gây chú ý, cách sau tuy mất chút thời gian cùng công sức nhưng có thể xem là phương pháp tốt, cho dù bị phát hiện thì muốn trốn cũng không khó. Vốn đã hết sức cẩn thận, nhưng Diệp Tinh Thần tuyệt không ngờ rằng, mấy đạo quán ở bắc bộ đã trở thành địa bàn của Ác Nhân Cốc.

Khi hần đến nơi chỉ nhìn thấy một cảnh tượng đầm máu, xác chất đầy đồng, máu chảy thành sông. Gió lạnh thổi quét mùi máu tanh xông vào mũi, cách đó không xa, một Thiên Sách mặc khôi giáp đang cưỡi một con ngựa đen cao lớn đứng yên bất động, nghe được tiếng bước chân liền chậm rãi xoay đầu ngựa lại.

Hồng tu [2] chỉ thiên, khôi giáp sáng loáng, anh thương [3] ánh lam, quân trang không biết là vốn có màu như vậy hay là bị máu nhuộm đỏ.

Khóe mắt y đang cười, mặt mũi tất nhiên là một bộ kiết ngạo bất tuân, nhưng vết máu chưa khô trên mặt rõ ràng viết lên một đoạn giết chóc. Hắc mã dưới thân thở phì phì, đôi mắt đỏ như lửa cháy đăm thẳng vào tim người khác.

Diệp Tinh Thần đột nhiên thay đổi ánh mắt, hô to một tiếng “Không tốt!”, đồng thời rút trọng kiếm ra nện xuống đất. Kiếm khí ánh vàng nháy mắt dâng lên lấy kiếm làm trung tâm tản ra thành hình nón, “vụt” một tiếng đẩy người của Hạo Khí Minh lùi về sau. Nhưng tốc độ của người kia còn nhanh hơn, giục ngựa như làn sương đen đột kích đến trước mặt. Trường thương đã vươn đến trước mặt, Diệp Tinh Thần quyết định thật nhanh, lập tức dùng tay trái rút khinh kiếm ra che ở phía trước. Trường thương ma sát vào lưỡi kiếm sắc bén phát ra tiếng vang khàn khàn, Diệp Tinh Thần ngẩng đầu thì có thể thấy, độ cong khóe miệng nhếch lên của người đối diện đang không ngừng tăng thêm, đôi mắt vốn màu đen sẫm dường như trong một khắc ấy biến thành màu máu thẫm.

Tu La khát máu.

—— Lúc ấy trong não Diệp Tinh Thần chỉ có vài chữ như vậy.

Gặp quỷ, thật sự là gặp chuyện không tốt.

Sức mạnh của hai người chênh lệch không nhiều, một thương một kiếm cứ ở đó vung lên. Hai thanh thân khí va chạm vào nhau phát ra tiếng vang sắc nhọn.

“Lăng tướng quân!”

“Diệp thiếu gia!”

Hai bên gần như là đồng thời kêu lên, bên cạnh càng ngày càng nhiều tiếng động, phỏng chừng là người bên Ác Nhân Cốc vừa quay trở về. Hồng! Như vậy không tốt, nơi này đã là địa bàn của Ác Nhân Cốc, nhanh chóng rút lui mới là thượng sách, nhưng thật sự có thể toàn thân trở ra sao. Nghĩ đến đây, Diệp Tinh Thần không khỏi thất thần, ngay cả một vó ngựa từ trước mặt đã đến cũng không phát hiện, dứt khoát đạp cho bụng hấn đau nhói, cơ thể không tự chủ được mà ngã về phía sau.

“Ừ... A...”

Chịu đau xoay người lộn ra sau, theo đó mà tránh một kích tiếp theo của đối phương. Biết rõ mặt đất đóng băng rất trơn trượt, thế nên khi tung người lên không liền chuyển động cổ tay, linh hoạt cầm trọng kiếm xuống đất, sau đó lấy đây làm điểm tựa, cả người mới không đến mức mất khống chế mà trượt về phía sau. Đoàn người chỉ kịp nhìn thấy một bóng người màu vàng tung bay, sau đó chỉ nghe “vụt” một tiếng, trọng kiếm ánh vàng mạnh mẽ đập xuống mặt đất tạo thành một cái lỗ, vết nứt đan xen vô tận như linh xà kéo dài về bốn phía, đôi giày màu vàng ma sát với mặt đất bắn ra một vòng bụi băng hình cánh cung duyên dáng rồi sau đó chậm rãi bay đi.

Mọi người đều không tự giác mà há miệng thở mạnh, ngay cả Lăng Hàn cũng không nhịn được mà hơi hơi trừng to hai mắt.

Thật vất vả ổn định cơ thể, Diệp Tinh Thần lúc này mới đỡ trọng kiếm hơi đứng dậy. Nhân mã hai bên ở đằng sau đã xông lên đánh nhau, có vài Ác Nhân muốn đến giúp Lăng Hàn một phen, bị y quăng cho một ánh mắt liên sợ tới mức không dám bước thêm một bước —— Bọn họ đều biết chuyện mà Lăng Hàn thích nhất chính là đánh một mình; tiến lên cản trở, mặc kệ địch ta đều chỉ có một đường chết. Mà người của Hạo Khí Minh đã bị Ác Nhân bao vây từ sớm, tử tử thương thương, trận pháp hỗn loạn, lòng người hoảng loạn, ai cũng không rảnh rỗi để ý tới Diệp Tinh Thần.

“Tiểu thiếu gia, lúc đánh với ta sao ngươi có thể thất thần chứ?”

Lăng Hàn cười cười, tiêu sái xoay người xuống ngựa, nhẹ nhàng vuốt đùi ngựa một cái, con ngựa kia liền biết điều mà hồng học chạy sang một bên.

Đồng bạn còn lại từng người một bị kẻ khác giết hại, không bao lâu sau, kiên quyết đứng im chỉ còn lại một Tàng Kiếm đệ tử một tay cầm trọng kiếm, một tay cầm khinh kiếm trong cơn gió lạnh vù vù. Quần áo vàng tươi, trên rìa thêu hoa văn màu lam nhạt [4], gió lạnh thổi mạnh làm đuôi ngựa sau đầu tung bay, có vài sợi tóc dính trên mặt, phũ không đi. Như khắc từ băng tạc từ ngọc, trong thế giới của hạt sương treo cành, hấn cứ đứng như vậy, vẫn không nhúc nhích, giống như pho tượng quý báu nhất. Trên gương mặt trẻ trung mà lạnh nhạt thế nhưng không có một chút sợ hãi, trong ánh mắt chỉ viết đầy khinh thường cùng phần nộ.

Ác Nhân Cốc bao vây hấn lại nhưng ai cũng không dám tiến lên một bước. Không hiểu sao từ trong đáy lòng cảm thấy e ngại, dù lấy một địch trăm nhưng vẫn bình tĩnh tự nhiên lão thần tại tại [5], trừ Lăng Hàn tướng quân, có lẽ cũng chỉ có Hạo Khí Minh Tàng Kiếm trước mắt này.

Nhưng mà trong lòng Lăng Hàn tướng quân hỉ nộ vô thường của bọn họ lại có suy nghĩ khác.

—— A... Thật sự là...

Rất đẹp...

Lăng Hàn không kìm được thâm cảm thán một tiếng, đã bao nhiêu năm không nhìn thấy ánh mắt như vậy, nét mặt như vậy.

Quả thật đẹp đến mức muốn phá hủy hấn. Muốn nghe tiếng hấn khóc, muốn thấy hấn ở dưới thân mình cầu xin tha thứ.

Người cũng biết, lạc thú thuần ưng, không chỉ ở chỗ có thể khiến nó dịu dàng ngoan ngoãn đậu trên vai người, mà còn ở chỗ có thể nhìn thấy ngạo khí trong mắt nó từng chút một bị người mài mòn đến gần như không còn. Cuối cùng một linh hồn kiêu ngạo luôn hướng tới tự do bị người thành công thu vào trong tay, nó liền trở thành một con điều không cần dùng dây thắt.

Nghĩ đến đây, y bỗng nhiên không muốn giết chết Tàng Kiếm này, sờ sờ cằm, lộ ra một nụ cười không rõ nghĩa.

“Các người, bắt hẩn lại cho ta “

Y giương mắt ra hiệu một cái, sau đó liền lui sang một bên, dùng một mảnh vải không biết từ chỗ nào lấy ra, dương dương tự đắc đứng đó lau vết máu trên thương, nhìn như không liên quan tới mình. Đám thủ hạ không dám động, nghĩ rằng chuyện này là sao đây? À, tướng quân nhất định là muốn moi ra tin tình báo!

“Phải sống. Hẩn mà bị giết, ta lấy đầu các người tính sổ. “

Nhẹ nhàng bồi thêm một câu.

Cái gì?! —— Đoàn người người nhìn ta, ta nhìn người, mặt mặt nhìn nhau. Lại nhìn Diệp Tinh Thần, cũng là sát khí đầy mặt. Má ơi, thật sự là xui hết nửa đời người, ai mà dám động thủ chứ.

“Còn không nhanh lên?”

...

“Dù sao... Dù sao cũng là chết, chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn sợ một háo tử như hẩn sao?!”

“Đúng vậy!”

“Xông lên!!”

Vì thế người kia liền kêu gào xông lên, một trận hỗn chiến liền diễn ra tại đạo quán nhìn như yên tĩnh. Vụn bằng tung tóe, máu văng khắp nơi, tiếng la hét, tiếng máu thịt bị xé rách, tiếng binh khí va chạm... Các loại âm thanh hỗn tạp cùng một chỗ. Diệp Tinh Thần chỉ biết là đối phương tựa như muốn giết đến vô tận, cho dù là người võ nghệ cao siêu cũng không chống được thế công như vậy, huống chi, thể lực còn lại liên tục bị tiêu hao. Hẩn không biết mình đã xoay bao nhiêu Phong Lai Ngô Sơn đập bao nhiêu Hạc Quy Cô Sơn, sắc trời dần tối, đầu óc bắt đầu không tỉnh táo nổi, suy nghĩ cũng bắt đầu trôi đến nơi nào không biết, vì thế mà tay chân cũng không linh hoạt. Thương tích trên người càng ngày càng nhiều, máu chảy ra rất nhanh bị đông lại thành máu khô. Tuy rằng Lăng Hàn nói muốn bắt sống, nhưng nếu chỉ muốn không giết chết mà nói, chém mấy đao hẩn là có thể. Hiện tại Diệp Tinh Thần chỉ có lặng im giết người, ai xông lên thì khinh kiếm trọng kiếm thay phiên nhau chém.

Lăng Hàn cứ ôm hai vai như thế, đứng một bên yên lặng nhìn. Cả thế giới đều quên đi sự tồn tại của y.

Thật lâu sau, chỉ thấy vầng thái dương mới mọc trên đỉnh núi tỏa ra một luồng ánh sáng ban mai, sau đó chiếu vào trong đạo quán đầm máu. Đầu nhũ băng treo ngược trên mái hiên bắt đầu tan ra, giọt nước trong suốt rơi xuống, một tiếng “tí tách” trong trẻo vang lên trên mặt đất.

Tàng Kiếm đệ tử quần áp vàng óng nay đã thành quần áo đỏ máu rớt cuộc cầm chuỗi kiếm không nổi nữa, chân mềm nhũn, ngã gục xuống, nhưng trước khi chạm đến mặt đất, lại rơi vào một cái ôm dịu dàng.

“Tàng Kiếm tiểu thiếu gia, về bắt thành công~”

Còn chuyện sau đó, Diệp Tinh Thần không muốn nhớ lại. Hiện tại chỉ cần làm rõ rằng mình rốt cuộc đang ở nơi nào. Hẩn phát hiện mình không biết lúc nào đã bị thay một bộ quần áo lót màu trắng, vết thương trên người cũng đã được bôi thuốc, tuy nhiên cơ thể vẫn mềm nhũn, dùng không được nhiều sức lực. Hẩn choáng váng một lúc lâu, mới miễn cưỡng nâng người ngồi dậy, tựa lưng vào giường.

Nơi này thật sự không phải chỗ ở quen thuộc của mình, hẩn suy nghĩ rất lâu vẫn không nghĩ ra rốt cuộc mình đang ở đâu. Lúc này, cửa bị đẩy ra, nghe thấy tiếng vang “leng keng leng keng”, thì ra là một tiểu cơ giáp nhân màu đồng, vừa đi còn vừa rớt linh kiện. Cơ giáp nhân “két ——” một tiếng, sau đó lập tức nhảy lên giường, con mắt đen bóng xoay tròn, nhìn chằm chằm vào mình, cứ như là đang nghiên cứu cái gì đó mới mẻ. Bộ dáng đó tuy có chút quái dị, nhưng cũng rất là đáng yêu.

“A Ngốc, người lại chạy vào phòng làm gì?”

Một giọng nam lười nhác xuyên thấu truyền vào, Diệp Tinh Thần ngẩng đầu, sau cửa là một nam nhân thân hình thon dài đang đứng, hẩn khoanh hai tay trước ngực, nửa thân người dựa vào khung cửa.

Lưng mang trường thương Toái Hồn, người mặc áo màu đỏ thắm, dây cột tóc màu đỏ tùy tiện cột một bím tóc, phần tóc còn lại buông xõa trên vai, mang theo vài phần bất kham cùng thoải mái.

Diệp Tinh Thần biến sắc, đồng tử lập tức phóng đại, từng câu từng chữ, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Lăng... Hàn...!” Chú thích:

[1] Đây là bản đồ Côn Lôn (trong game):

1 là Ngọc Hư Phong.

2 là Tiểu Diêu Phong.

3 là Đông Côn Lôn cao địa, là doanh địa của Hạo Khi Minh.

4 là Tây Côn Lôn cao địa, là doanh địa của Ác Nhân Cốc.

Vùng ở giữa 3 và 4 là Côn Lôn bằng nguyên.

Lộ trình của Diệp Tinh Thần là từ 1 đến 2 rồi đến 3. Còn tại sao lại đi xuống từ phía Bắc trong khi phía Nam là lối vào từ Hoang Mạc Long Môn còn phía Bắc lại là lối vào từ Ác Nhân Cốc thì mình chịu, không hiểu nổi =))

[2] Hồng tu: Hồng tu là hai cái sợi râu gián màu đỏ mà mấy anh trai Thiên Sách của chúng ta đeo trên đầu đó =)) Dịch trắng trợn ra là “râu (gián) đỏ chĩa lên trời” =)) Mời mọi người xem hình để dễ hình dung, có lẽ Lăng Hàn cũng mặc Phá Quân, tức ngoài cùng bên phải (theo cá nhân mình thấy quân gia mặc Phá Quân là đẹp trai nhất =)))

[3] Anh thương: Chùm tua rua trên thương.

[4] Theo mình đoán là Diệp Tinh Thần mặc set PVP phe phẩm chất 255 của Hạo Khí Minh (hình như tên là Bách Thắng thì phải), nhìn giống Nam Hoàng nhưng hoa văn màu xanh (mình thấy khá là dị và xấu =)))

[5] Lão thần tại tại: “Lão thần” là thần linh thành tiên đã lâu, ở đây ý chỉ tâm thần, trạng thái nội tâm. “Lão thần tại tại” là từ ngạn ngữ Mãn Nam mà ra. “Tại tại” trong tiếng Mãn Nam ý là “chắc chắn, thận trọng, bình thản”. “Lão thần tại tại” là chỉ trạng thái rất thông dong nhưng đôi cũng có thể dùng để phê bình người nào đó không làm việc.

4. Chương 4

Lăng Hàn liếm liếm môi, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc. Thật đáng chết, nhưng mà vừa nghĩ đến lời nói của Cố Mặc Nhiên liền ừ ừ, Mặc Nhiên người này luôn luôn nói được thì làm được, đã nói là không cứu, thì thật sự sống chết mặc bây.

“Trên cơ bản thì không có gì đáng ngại.”

Cố Mặc Nhiên xem mạch xong, Diệp Tinh Thần nhanh chóng rút tay lại. Cố Mặc Nhiên giương mắt, nhìn hần xoay mặt sang một bên, ngăn người với vách tường. Mà Lăng Hàn thì tùy tiện ngồi trên ghế ở một bên, thần nhiên uống trà.

“Lăng Hàn.” Hần đứng dậy chỉnh sửa vạt áo đen một chút, từ trên nhìn xuống nói: “Ta cũng bẽ bộn nhiều việc, không giống ngươi, ngươi đừng có việc gì cũng tìm ta được không. Không phải bảo ngươi đi tìm Linh Nhi sao? Vẫn luôn do nàng lo liệu, nàng sẽ biết.”

“Ta chỉ là nhất thời không nhớ mà thôi.”

“Hi hi, vẫn là cảm ơn người, Cố chỉ huy bận rộn.”

—— Cố chỉ huy?

Diệp Tinh Thần bỗng dừng quay đầu lại, trong mắt lóe lên sắc thái khác thường. Cố Mặc Nhiên không phải là chỉ huy của Ác Nhân Cốc sao? Lời đồn về hắn có rất nhiều, có người nói hắn vì trèo lên vị trí chỉ huy này mà ngay cả sự phụ của mình cũng giết, cũng có người nói hắn cả người lẫn dạ đều vô cùng xấu xa, người của Vạn Hoa Cốc đều không muốn thừa nhận hắn xuất thân từ nơi đó. Đương nhiên còn có đủ loại lời đồn khác, nhưng mà cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Hắn từng nghe rằng Lăng Hàn cùng Cố Mặc Nhiên có quan hệ rất là thân thiết, cũng có người nói bọn họ đều thích nam sắc, thật ra chính là một đôi đũa. Mấy tin tức bà tám như thế hắn không có hứng quan tâm cũng không xen vào, nhưng hiện tại vị ác hầu chỉ huy trong truyền thuyết kia đang đứng trước mặt mình, hơn nữa mạng này hình như cũng là do hắn cứu về... Không thể không nói, thật là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nếu là hắn của trước đây, một sống một còn với bọn họ đại khái chính là tác phong của hắn. Nhưng hiện giờ hắn đang bị nhốt trong Ác Nhân Cốc, đại thương vẫn chưa khỏi, vũ khí thì không biết là bị ném ở chỗ nào, kích động mà làm thì kết quả sẽ hoàn toàn ngược lại. Nếu ông trời giúp hắn giữ lại cái mạng này thì hắn phải hết sức quý trọng, không thì ai sẽ báo thù cho các huynh đệ đã chết vì hắn. Hắn trước kia đều do Tiêu Tiêu quá mức mềm mỏng nên mới trì trệ không tiến, thật không ngờ đến giờ hắn mới hiểu được ý tốt của đối phương.

Anh nói: “Tinh Thần, đệ vẫn còn trẻ, có đôi khi, lui một bước không phải là yếu đuối, mà là một phương pháp tự bảo hộ chính mình.”

Hiện giờ ngẫm lại, quả thật rất đúng.

“Vậy, cũng không có cái gì.”

“...”

“Ta chỉ muốn nói, tuổi còn trẻ, tiết chế một chút thì tốt hơn.”

Diệp Tinh Thần chớp mắt thật mạnh. Sao hắn lại bỗng nhiên quên mất mình bị sắc lang bắt đi chứ? Tình cảnh hiện tại của mình, tay trái gà không chặt, chẳng phải là rất nguy hiểm...

Ánh mắt Lăng Hàn rơi xuống Diệp Tinh Thần ở đối diện, hắn đang cúi đầu nghĩ gì đó, hai tay liều mạng xoắn chặt, răng nanh cắn chặt môi dưới, dáng vẻ thâm cừ đại hận.

“Hắn bây giờ vẫn còn suy yếu, ngươi mà làm bừa đến mức khiến hắn bất tỉnh, ta sẽ không cứu nữa.”

Cố Mặc Nhiên biết rõ bản tính ác liệt của Lăng Hàn, giày vò đến giày vò đi cái mà mình thấy hứng thú, mỗi khi gây ra rắc rối thì đem vứt ra ngoài. Lần này lại khiêng một người trở về, biến thành sống dở chết dở, còn không phải muốn giày vò hắn sao? Vả lại, hắn đã không còn tu Ly Kinh nữa, từ đó về sau, mỗi khi cầm châm lên tay lại không nhịn được mà run rẩy. Hắn thừa nhận không tiêu sái như người ấy, cũng không nhẫn tâm như người ấy, người ấy nói buông, là buông; người ấy nói quên, là quên.

Dứt lời liền tiêu sái vẩy vẩy tay áo: “Thuốc thì vẫn phải dùng. Cứ như vậy.”

A Ngốc đang nhảy nhót thấy Cố Mặc Nhiên muốn đi cũng nhảy xuống đi theo bóng người đó. Cửa bị đóng lại, chỉ còn hai người Lăng Hàn và Diệp Tinh Thần. Nhất thời trong phòng trở nên tĩnh lặng khiến người ta xấu hổ, không khí cũng theo đó mà trở nên kỳ lạ.

Diệp Tinh Thần giả bộ như cái gì cũng không biết, vén chăn lên, định tiếp tục nằm ngay đơ ở trên giường, không ngờ đối phương lại mở miệng trước.

“Này... Ngươi...”

“Muốn ăn cơm trưa chứ...”

Hôm mê mấy ngày nay, Diệp Tinh Thần không ăn cái gì, chỉ có thể đem cháo loãng đổ vào miệng hắn, cũng không biết nuốt xuống bao nhiêu. Tuy rằng Lăng Hàn quả thật muốn hung hăng ức hiếp hắn, nhưng không biết tại sao mỗi lần nhìn bộ dạng gầy yếu của Diệp Tinh Thần thì lại hung hăng không nổi.

“Không cần.”

Tiếng nói nhỏ đến mức gần như không nghe thấy.

Lăng Hàn thờ ơ nhún vai: “Vây thôi.” Sau đó nói vọng ra ngoài cửa: “A Ngốc, cơm trưa đâu!”

Chỉ lát sau liền thấy A Ngốc bưng một cái mâm leng keng chạy vội tới, trên đó đều là đồ ăn nóng hôi hổi. Nói đúng hơn, là một thùng cơm cùng hai phần thức ăn. A Ngốc vươn móng vuốt dài ra, dễ dàng đặt cái mâm lên chiếc bàn còn cao hơn nó.

Lăng Hàn vén tay áo lên, cười hì hì, cầm lấy đôi đũa rồi vùi đầu ăn.

Cơm trắng, thật muốn ăn...

Tên Lăng Hàn kia không biết có phải là cố ý hay không, ăn vô cùng vui vẻ, tiếng nhai nhai nuốt nuốt đặc

biệt lớn, đũa va chạm vào chén sứ phát ra tiếng vang trong trẻo dễ nghe.

Chắc, không chút giáo dưỡng.

Diệp Tinh Thần lập tức dùng chần trùm kín đầu mình, che cái bụng đói đến kêu vang, cuộn mình thành một con tôm

—— Ta nghe không được nhìn không thấy vẫn chưa được sao? Diệp Tinh Thần, tiền đồ!

Nhưng mà thật sự rất đói, thật nhiều thật nhiều ngày chưa ăn gì, bỗng nhiên rất nhớ món bún Tiêu Tiêu làm cho mình, tuy rằng thật sự ăn không nổi, còn len lén đem đồ bỏ...

“Này, người không ăn thật à?”

Trong tiếng nói trêu tức dường như còn ẩn chứa ý cười. Diệp Tinh Thần biết người nọ lại muốn giễu cợt trêu đùa hấn, bèn làm bộ như không biết, tiếp tục nằm co lại như quả cầu trên giường.

“Diệp Tinh Thần.”

Người nọ lại gọi một tiếng.

Qua một lúc lâu, trong phòng im lặng đến mức gần như không có tiếng người. Diệp Tinh Thần còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên chần bị người tức lên. Nhất thời không nắm chặt chần, hình dạng con tôm xấu hổ của hấn lập tức bại lộ dưới ánh mặt trời. Lăng Hàn chỉ thấy hấn nhú mào quá chặt, khuôn mặt dễ nhìn sắp nh陷 lại một chỗ.

“Người làm gì!”

Hấn giật mình một cái, không kịp được hét lên.

“Cho người ăn cơm.”

“Đồ của Ác Nhân Cốc thiếu gia ta không thèm!”

“Ai cần người thèm, lão tử chỉ cần người ăn cơm mà thôi!”

Dứt lời liền điểm huyết Diệp Tinh Thần rồi ôm ngang hấn lên. Diệp Tinh Thần động đậy không được, cũng không có sức. Nghĩ đến chính mình là một đại nam nhân lại bị một đại nam nhân khác ôm như vậy, trong lòng chỉ thấy vô cùng xấu hổ, hai gò má cũng phồng hồng.

“Mẹ! Buông tiểu gia ta ra!”

“Tên Thiên Sách đầu chó Lăng Hàn nhà ngươi có phải bị điếc hay không?!”

“Ta nói buông ta ra!”

Lăng Hàn hung hăng liếc xéo hắn, nghĩ rằng tại sao không điểm á huyết của hắn hoặc là trực tiếp cắt đầu lưỡi hắn đi cho rồi.

“Còn nói nữa ta sẽ làm ngươi rồi ném ngươi từ trên lầu xuống. Gia ta đó giờ không thiếu người làm ấm giường.”

Diệp Tinh Thần lú lú, lời muốn nói nhất thời nghẹn lại trong cổ họng. Tên Lăng Hàn này quả thật sẽ làm ra chuyện như vậy. Hắn cũng không dám cực một phen, hắn cũng tự biết đối phương là ham cái mới lạ nên mới không giết mình; chỉ là lúc này nhất thời không nhịn được, lại trở nên nóng nảy. Tật xấu này phải sửa.

“Như vậy mới ngoan chứ.”

Lăng Hàn cười nhìn vẻ mặt biến hóa khó đoán của Diệp Tinh Thần, muốn bùng nổ nhưng lại không dám bùng nổ, thật sự rất thú vị.

Làm sao đây, y vậy mà lại càng ngày càng thích món đồ chơi nhỏ này.

Ôm Diệp Tinh Thần vào trong ngực, đồng thời ngồi lên ghế, Lăng Hàn nói với hắn: “Bây giờ ta giải huyết cho ngươi, ngươi đừng có lộn xộn đấy.” Sau đó hắn chọt chọt vài chỗ, giải đi huyết vị. Diệp Tinh Thần tất nhiên là không dám lộn xộn, mắt nhìn đôi tay đang buông trên đùi của mình. Hàng mi tựa cánh bướm đen run rẩy, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, hạ lên gương mặt mịn màng mấy cái bóng nhỏ vụn. Làn da vốn trắng nõn vì bị bệnh mà trở nên tái nhợt hiện giờ càng thêm trắng đến sắp trong suốt. Mũi rất cao, rất dễ nhìn, tuy rằng hiện tại môi không có nhiều huyết sắc, thế nhưng... Hương vị rất tuyệt. Y đã nếm qua, mềm mại đến mức tim y muốn tan chảy. Mắt nhắm đến xương quai xanh kêu gọi của hắn, vì áo lót có hơi rộng (nó vốn là của y), thậm chí có thể thấp thoáng nhìn thấy điểm đỏ trên ngực.

Lăng Hàn liếm liếm môi, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc. Thật đáng chết, nhưng mà vừa nghĩ đến lời nói của Cố Mặc Nhiên liền xiu xuống. Cái tên Mặc Nhiên này luôn luôn nói được là làm được, đã nói là không cứu thì thật sự sẽ sống chết mặc bay.

Không có cái gì khiến người ta đau đớn bằng nhìn thấy trong bát mà lại không được ăn, trong lòng Lăng Hàn lặng lẽ chảy hai hàng lệ, đồng thời nguyên rửa Cố Mặc Nhiên một chút.

“Thế nào, ngươi muốn ta dứt hay là tự mình ăn?”

Y trêu ghẹo hỏi Diệp Tinh Thần, đối phương không có một chút phản ứng.

“Diệp Tinh Thần.”

Y hơi đề cao âm lượng.

“Cái gì?”

Ánh mắt cũng không thềm nâng lên, thản nhiên trả lời.

“...”

Người này thường xuyên mặc danh kỳ diệu [1] thất thần, thật sự là làm người ta có hơi khó chịu. Lăng Hàn không nhịn được mà tăng thêm lực tay, ôm Diệp Tinh Thần càng thêm chặt. Đầu ghé qua, một ngum cắn lấy vành tai dày kia, thoát nhìn giống như đang ăn rất ngon. Diệp Tinh Thần giật mình, suýt chút nữa là nhảy dựng lên, tiếc là Lăng Hàn ôm quá chặt. Thân là bệnh nhân, hẳn hiện tại hoàn toàn không thể thoát ra.

“Lăng Lăng Lăng Lăng... Lăng Hàn người dừng tay...!”

Màu đỏ ửng tựa như từ bên tai thiêu đốt đến hai má, cái cảm giác vừa yếu vừa mềm này cứ như một dòng điện chạy qua mạch máu. Tên Lăng Hàn đáng ghét kia lại mặt không đỏ khí không suyễn, còn dùng đầu lưỡi linh hoạt liếm láp vành tai hắn, hơi nóng thổi ra không ngừng đảo qua lỗ tai, ngứa đến mức hắn không chịu được.

“Dừng... Dừng...”

“Ta... Ta sợ ngứa...”

“À há, thì ra... Đây là điểm mẫn cảm của người...”

Lăng Hàn nghiêng nghiêng vành tai của hắn, vừa nhẹ nhàng cắn xé, vừa mang theo ý cười nói. Trong lời nói tràn đầy tình ý vô tận, một tia tình dục dâng lên trong lòng. Nhưng mà chuyện Diệp Tinh Thần nghĩ hoàn toàn không phải là như vậy, mẹ nó chứ ai muốn bị nam nhân ôm hôn đầu! Hơn nữa còn là đại ma đầu Lăng Hàn này! Theo bản năng liền vùng vẫy, muốn thoát khỏi sự giam cầm của hai cánh tay thon dài kia. Náo loạn như vậy, Lăng Hàn thật sự cả người đều không ổn. Người trong lòng đang cọt lên bộ phận trọng yếu của mình, eo nhỏ thì không ngừng xoay qua xoay lại, đây là đang kiểm tra độ nhẵn nạy của y sao?

“Tiểu thiếu gia, người đừng cử động được không.”

Đầu lưỡi không buông tha vành tai mềm mại, Lãng hàn nheo đôi mắt hẹp dài lại, chỉ cảm thấy hơi thở cũng bắt đầu trở nên nặng nhọc.

“Người còn lộn xộn như vậy, ta không chắc tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.”

Diệp Tinh Thần sửng sốt một chút, đôi mắt vốn rất to nay càng trũng to hơn, bỗng nhiên ngừng lại. Trên gương mặt của người trước mắt ngập tràn hứng thú, khóe môi nhếch lên thành ý cười không rõ ràng — Đây rành rành là vẻ mặt khi sói nhìn thấy con mồi.

“Chúng ta... Ăn cơm được rồi...”

Để không đưa đề tài đến hướng kỳ quái, Diệp Tinh Thần quyết định chủ động lên tiếng.

“Ta... Đói bụng...”

Đây là sự thật. Đói đến không chịu nổi.

Sau đó vô cùng im lặng ngồi ăn cơm. Đồ ăn đã lạnh, lại còn rất giản dị, chỉ còn lại dưa chua cùng mấy viên thịt viên. Diệp Tinh Thần cự tuyệt ý định muốn dứt cho hẳn ăn của Lãng Hàn, yên lặng ăn cơm. Tuy rằng thật sự không dễ ăn, nhưng đang trong cơn đói khát, Diệp Tinh Thần quả thật chính là lang thôn hổ yết gió cuốn mây tan, ngay cả nước trong đồ ăn không còn một miếng. Tiểu gia hỏa có thể ăn như vậy là rất tốt, thế nhưng... Vừa nghĩ đến giờ chỉ còn nửa tháng lương, mà hiện tại có một Đạp Viêm Ô Truy, một Diệp Tinh Thần phải nuôi, hơn nữa cả hai đều ăn nhiều như vậy, trợ cấp cỏ ngựa hoàn toàn không đủ... Chẳng lẽ, thật sự phải đến Thương Sơn Nhĩ Hải đào củ Hoàng Trúc sao?

Tiền đồ một mảnh u ám.

Trong lòng tiếp tục nguyên rửa Cố Mặc Nhiên.

Thế nhưng nhìn thấy bộ dáng tiểu gia hỏa trong lòng nhòm nhào ăn cơm thì lập tức cảm thấy cái gì cũng đáng. Ôn nhu hiếm hoi từ trong đáy lòng Lãng Hàn chảy ra, toát lên nơi đáy mắt, ngay cả y cũng không phát hiện.

Thế nên sau này khi tất cả biến thành không, y mới biết được thì ra lúc trước mình chìm sâu như vậy, sâu đến mức cả một đời đều không ra được.

Chú thích:

[1] Mặc danh kỳ diệu: Chỉ việc kỳ lạ, không hiểu ra sao, không giải thích được.

5. Chương 5

Nên nói sao nhỉ, trừ việc lúc đầu cảm thấy không thích hợp ra, thật sự thì... Cảm giác này cũng không quá tệ.

“Lăng Hàn tướng quân, đây là thuốc của Diệp thiếu gia.”

Giọng nói dễ nghe của cô nương trẻ tuổi mỗi ngày đều đúng giờ vang lên ngoài cửa, sau đó là do A Ngốc đưa vào. Cô nương đó là Linh Nhi vẫn luôn chăm sóc Diệp Tinh Thần, tiếng nói cũng giống như tiếng chuông bạc trong veo dễ nghe. Chỉ là Diệp Tinh Thần chưa hề được gặp tận mặt cô nương này, cho nên cũng không thể tự mình nói cảm tạ nàng. Cô nương Vạn Hoa Cốc, nghe nói là đều rất ôn nhu hiền thực, tuy nhiên không biết tại sao lại vào Ác Nhân Cốc. Nhưng mà loại người có giọng nói như vậy không giống như người xấu làm nhiều việc ác, hẳn thâm nghĩ.

Diệp Tinh Thần chán đến chết ngồi trên giường, Lăng Hàn đang ở đằng trước nhìn cái gì đó trên bàn, Diệp Tinh Thần nhìn hẳn liền cảm thấy khó chịu. Người đó tựa như chẳng có gì khác để làm, suốt ngày ngồi ở trước giường kêu hẳn ăn cơm uống thuốc. Giữa hẳn và y không có cái gì có thể nói, tuy rằng Diệp Tinh Thần không nói, Lăng Hàn cũng biết trong lòng người nọ thật sự hận y, đủ mọi mặt, đủ mọi trình độ. Bọn họ lúc đầu cũng có cãi nhau ấu đả, nhưng sau này Diệp Tinh Thần đã không thêm để ý tới y. Lăng Hàn có chút thương tâm, lại không biết làm thế nào.

Uống một hơi hết thuốc mới đưa tới, trên mặt Diệp Tinh Thần một chút cảm xúc cũng không có, A Ngốc liền tẩn trách đặt chén sứ trống không lên đầu, nhẹ nhàng chạy ra khỏi phòng đem trả cho Linh Nhi.

Lăng Hàn đột nhiên đứng lên, bước nhanh đến ngăn tủ tìm kiếm cái gì đó. Diệp Tinh Thần đến cả nhìn một cái cũng không thêm, giữ giữ chân định nằm xuống, mặc dù hẳn đã ngủ quá nhiều.

“Khoan hãy ngủ, còn phải bồi thuốc nữa.”

Lăng Hàn cầm trong tay một bình gốm màu đen đi về phía hẳn, thể tích của chiếc bình đó không lớn, mở nắp đây ra còn có một mùi thảo dược nhẹ nhẹ.

Diệp Tinh Thần nhú nhú mày, vừa mới uống thuốc, thứ này cũng phải dùng sao? Bèn lắc lắc đầu, thản nhiên nói: “Không cần.”

“Ngoại thương của ngươi còn chưa lành, chén thuốc kia chỉ dùng để điều dưỡng.”

Nói rồi y liền ngồi xuống bên giường, ngón tay đảo đảo trong lọ, lấy ra một chút thuốc mỡ dính dính màu lục nhạt.

“Nói đúng hơn, là dùng để bơi chỗ phía dưới của người.”

“Đêm đó, chắc rất đau.”

Giương mắt nhìn Diệp Tinh Thần, cũng không có ý tốt cười cười. Sắc mặt đối phương lập tức từ trắng chuyển hồng rồi cuối cùng biến thành màu tro tàn, môi mím lại, ngón tay thon dài nắm chặt thành quyền, móng tay bóng mượt không chút lưu tình đâm vào da thịt, đau đến tận nội tâm.

“Ta nói, không cần.”

“Không làm không được đâu, không khéo người lại phát sốt.”

“Đừng phản kháng vô ích, mấy ngày người hôn mê đều do ta giúp người.”

“...!!!!”

Diệp Tinh Thần lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng Hàn đang cười xấu xa, bộ dáng muốn bùng nổ lại không dám bùng nổ kia rất giống một bé mèo bị chủ nhân kéo đuôi nên xù lông.

“Sao nào, người biết rõ... Giấy giụa là vô dụng.”

Nói xong Lăng Hàn giật chần lên, tay còn lại lập tức phủ lên hạ thể của Diệp Tinh Thần, cách lớp vải nhẹ nhàng vuốt ve. Diệp Tinh Thần tiếp nhận kích thích này chỉ cảm thấy hoảng sợ vô cùng, theo bản năng lập tức vươn hai tay giữ chặt tay Lăng Hàn.

“Người, người đang làm gì?!”

“Giúp người bơi thuốc thôi~ “

Thân trên kề sát vào Diệp Tinh Thần, đầu ghét vào tai hắn, Lăng Hàn cố ý chậm rì rì hà hơi nóng nói. Dứt lời còn nhẹ nhàng cắn vành tai hắn một phát. Mắt Diệp Tinh Thần bụp một cái liền biến đỏ, nhấc một tay lên muốn đẩy y ra, nhưng đẩy thế nào cũng đẩy không được, nắm đầm đánh vào bộ ngực rắn chắc của Lăng Hàn giống như gãi ngứa. Lăng Hàn bèn dời tay lên, nắm chặt tay Diệp Tinh Thần, nhấc lên hôn một cái chụt, để lại một dấu nước bọt thật lớn, tiếp theo còn cố ý đùa giỡn hắn, nói: “Nương tử, người đừng thẹn thùng mà.”

Da gà của Diệp Tinh Thần đều rớt xuống đất hết, Lăng Hàn người này thật đúng là vô liêm sỉ mặt dày mày dạn các loại, nhìn không được hết lên: “Con bà nó ai là nương tử người chứ!”

“Tiểu gia ta là nam! Nam!”

“Người cũng là nam, tiểu gia ta không! Yêu! Thích! Nam! Nhân!”

—— Hơn nữa còn là nam nhân đã cưỡng bức mình.

“À há, phải không?”

Lăng Hàn vẫn mang ý cười trên mặt như trước, bàn tay dính thuốc mỡ kia cởi quần của Diệp Tinh Thần. Diệp Tinh Thần chỉ cảm thấy hạ thể chợt lạnh, dây thần kinh trong não phụt một tiếng đứt đoạn. Còn chưa kịp phản ứng, phân thân đã bị một cảm giác âm áp xa lạ vây quanh. Diệp Tinh Thần từ nhỏ đã được dạy lễ giáo nề nếp, Tây Hồ Thất Tú Phường hẳn không một lần đi qua, chốn son phấn Dương Châu hẳn càng không biết là ở chỗ nào, lại thêm mười ba mười bốn tuổi theo sư phụ vào Hạo Khí Minh, một lòng thay nhà đền nợ nước, chém giết ác nhân, chuyện tình dục hết thấy đều không biết không rõ không hiểu. Đêm đó khi bị Lăng Hàn cưỡng bức, hẳn vốn đã bị tra tấn mấy ngày trong phòng giam, trong cơn mê man chỉ biết là mình thật nhục nhã mà mở chân ra cho một nam nhân khác, sau đó phía sau chính là một trận đau tê tâm liệt phế, đau đến mức hẳn hôn mê bất tỉnh mấy lần.

Hiện tại phân thân của mình được người khác hầu hạ như vậy, đừng nói là chưa có ai khác chạm qua, chính hẳn cũng chưa từng làm như vậy. Chỉ biết thứ này chính là “chuyện của người lớn” trong miệng Thiệu Hoa, nghĩ đến đây, mặt hẳn đã đỏ như tôm luộc, trong mắt mơ hồ lóe lên ánh sáng khác thường.

Hắn không kịp nói dừng, người đó liền thuận thực bắt đầu chơi đùa lên xuống, bộ phận vốn dĩ thường mãi cảm dễ dàng bị y khiêu khích, dần dần có dấu hiệu ngắc đầu. Trên ngón tay quanh năm cầm thương có một lớp chai mỏng, cọ xát trên làn da non mịn lại có cảm giác kích thích.

“Dừng... Dừng tay...”

Hai tay Diệp Tinh Thần lúc này đều chống trên giường, cơ thể hơi run rẩy, khe khẽ kêu hai tiếng, lại không biết Lăng Hàn nghe đến ngứa ngáy trong lòng, tựa như có một bé mèo ở trong đấy thò móng vuốt ra cào cào.

“Thật sự muốn ta dừng tay sao?”

Giọng nói trầm thấp mang theo chút khàn khàn tựa như đang tùy ý hỏi, ngón tay linh hoạt kia đã trượt đến chỗ bí ẩn ở phía sau, mang theo thuốc mỡ lạnh lẽo vẽ vòng tròn ở bên ngoài, cái lạnh khó chịu cùng cảm giác sợ hãi không rõ ràng ập đến lại kích thích Diệp Tinh Thần co giật một trận, không biết là sợ hay là kinh.

Ngón tay chợt dừng lại ở chỗ kia, không có đi vào. Lăng Hàn ngẩng đầu lên, nhìn thiếu niên ngây ngô chưa trải qua tình dục đang ngẩn lệ, trong lòng lại khẽ động.

“Người muốn tự mình làm?”

Diệp Tinh Thần lập tức gật gật đầu, giống như gà mổ thóc. Cảm giác này rất kì quái, rõ ràng chán ghét chuyện nam nhân kia làm như vậy, nhưng vì sao lại muốn y tiếp tục làm?

—— Diệp Tinh Thần, người tuyệt đối là bị sốt cao đến mức cháy đầu mới nghĩ như vậy! Mau chấm dứt cái suy nghĩ kiểu này đi!

Không ngờ Lăng Hàn lại thỏa hiệp, trực tiếp buông lỏng tay, đưa thuốc mỡ qua. Diệp Tinh Thần chấm một chút, lạnh lạnh, mặc dù có hơi dính nhưng không hề nhớt. Nhìn nhìn ngón tay, gương mặt nhìn gương mặt thối tha tràn đầy ý cười đối diện, trong một thoáng, không khỏi ngáy ra.

Rốt cuộc... Phải làm như thế nào?

Trong nháy mắt, một chút xấu hổ dâng lên trong lòng, ánh mắt Diệp Tinh Thần đảo qua đảo lại, trong lòng đang thâm tính toán.

Chẳng lẽ... Mình phải nhét vào sao?

Nghĩ đến đây, lại không nhịn được run lên một chút... Có vẻ như rất đau. Hơn nữa Lăng Hàn còn mang bộ dáng xem kịch vui trên mặt chờ hấn.

“Sao thế, sao còn chưa làm?”

“...”

“Người có thể đi ra ngoài không?”

“Đây là phòng của ta, nào có đạo lý khách nhân đuổi chủ nhân.”

“...”

“Chẳng lẽ, Diệp thiếu gia người không biết...?”

“...”

Thiếu niên đỏ mặt, cả giận nói: “Tiểu gia ta sao có thể không biết chứ!”

“A, vậy làm đi?”

Lăng Hàn thật sự sắp nhịn không được muốn bật cười.

“Làm, làm thì làm!”

Nói rồi hắn bày ra bộ dáng anh dũng hy sinh, nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó quay mặt qua chỗ khác, không muốn để đối phương nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của mình. Ngón tay thử thăm dò đụng đến chỗ kia, khó khăn tiến vào. Ban đầu thật sự rất không quen, nơi đó kẹp chặt lấy ngón tay mình, hắn không biết nên làm cái gì bây giờ, không dám tiến cũng không dám lùi. Ngón tay dừng một lúc lâu cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng lại sợ tự làm mình bị thương, chỉ dám thông thả tiến lên bằng tốc độ của một con rùa. Hắn chỉ cảm thấy thuốc mỡ vừa dính vào lớp da nội bích thì lập tức tan ra, giống như tự thấm qua da vào máu.

Cứ dây dưa như vậy, dùng ngón tay quấy một chút, thoa cho xong thuốc mỡ, Diệp Tinh Thần rút ngón tay ra, không kiên nhẫn nói: “Rồi!”, sau đó muốn kéo quần lên.

Lăng Hàn ngăn hắn, trong mắt rõ ràng mang theo ý cười: “Nào có ai giống như ngươi chứ, tiểu thiếu gia.”

“Không thì sao?”

“Chắc, để ta dạy ngươi vậy.” Nói xong liền dùng ngón tay chấm một ít thuốc mỡ. Nhìn thấy bộ dáng Diệp Tinh Thần mang theo vài phần sợ hãi cùng kích động, Lăng Hàn nhịn không được vén lên phần tóc mái chưa chải lên của hắn, sau đó nhẹ hôn một cái lên cái trán trơn bóng của hắn. Giọng nói ôn nhu mà mang theo vài phần mê hoặc vang lên bên tai Diệp Tinh thần: “Yên tâm, sẽ không làm ngươi đau.”

Nói xong liền cho ngón tay vào phía sau. Diệp Tinh Thần còn chưa kịp a một tiếng thì đã bị một cái miệng từ trên trời rơi xuống chiếm lấy. Đầu lưỡi đối phương kịch liệt quấn lấy lưỡi hắn, khiến hắn muốn nói cũng không nói nên lời, chỉ có thể không ngừng nuốt xuống nước bọt của hai bên, yết hầu còn phát ra tiếng ư ư không rõ, lấy đó để bày tỏ sự bất mãn và kháng nghị của mình. Nhưng mà ở trong mắt Lăng Hàn, đó chỉ là một bé mèo con đang làm nũng với chủ nhân mà thôi.

Lúc này y đã với ngón tay vào dũng đạo của Diệp Tinh Thần, thuần thực chuyển động ngón tay, khiến thuốc mỡ giao hòa cùng nội bích hết mức có thể. Cảm giác ấm áp căng chặt quen thuộc ấy khiến y không nỡ rời đi; đến khi thuốc mỡ dùng sắp hết, y rút ngón tay ra, lại chấm thêm một ít thuốc mỡ.

Diệp Tinh Thần bị y hôn đến choáng váng đầu óc, dưỡng khí trong lồng ngực đều bị đối phương chiếm hết. Hắn chỉ biết là có thứ khốn kiếp xông vào hậu viện nhà mình, nhưng động tác lại rất ôn nhu, so với mình thì thuần thực lại có kỹ xảo hơn, mà thuốc mỡ kia vốn tạo cảm giác rất tốt, cho dù đụng phải vết thương cũng không đau không ngứa.

Nên nói sao nhỉ, trừ việc lúc đầu cảm thấy không thích hợp ra, thật sự thì... Cảm giác này cũng không quá tệ.

—— Diệp Tinh Thần mặc danh kỳ diệu nảy sinh ra loại ý nghĩ này, nhưng giây tiếp theo lại bị hắn hung hăng xóa khỏi đầu.

Ý nghĩ này thật sự đáng sợ, không phải sao?

“Khụ khụ...”

Một lúc lâu sau, miệng hai người cuối cùng cũng tách ra, giữa hai đôi môi kéo ra một sợi chỉ bạc dài. Diệp Tinh Thần bị hôn đến mức mặt đỏ tới mang tai, nhất thời thở không nổi, không nhận được ho khan hai tiếng, hàng mi dài theo cơ thể run rẩy mà rung lên. Không biết từ khi nào mồ hôi chảy xuống lướt qua chiếc cằm nhọn, Lăng Hàn dùng đầu lưỡi liếm đi hạt châu đó, trong cái mặn mang theo chút ngọt.

Bụng dưới cảm thấy khô nóng, mẹ, cứ cái dạng này thì sẽ ăn hấn luôn. Tên đáng giận trong lòng còn đang đầy mặt mê man, trên gương mặt tái nhợt vì bệnh nhiễm lên tình dục, tăng thêm vài phần hương vị mê hoặc.

Diệp Tinh Thần vốn rất đẹp, nước Tây Tử Hồ thành đôi mắt sáng của hấn, hàng liễu rũ hai bên bờ thành đôi mày của hấn, làn da vô cùng mịn màng trắng nõn chưa trải bao sương gió, hấn là khiến vô số Tú Phường nữ tử lảng giềng hết mực ái mộ. Nhưng hấn cũng không mang theo vẻ nữ tính, sâu thẳm trong đôi mắt là khí phách anh hùng ngạo nghễ, dáng người đứng thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm túc khi cầm trọng kiếm, tất cả đều biểu lộ khí khái thiếu niên của hấn.

—— Tây Hồ Tàng Kiếm, quân tử như phong. Hạo nhiên chi khí, thiên địa trường tồn.

Tất nhiên là dùng để hình dung những người như Diệp Tinh Thần.

Nếu một ngày nào đ Lăng Hàn bị ép phải trả Diệp Tinh Thần cho Hạo Khí Minh, phỏng chừng y một chút xương cốt cũng sẽ không cho bọn họ.

Y vỗ vỗ gương mặt ửng hồng của Diệp Tinh Thần, khiến hấn hồi hồn, sau đó lại giúp hấn kéo quần lên, chỉnh sửa áo lót một chút, kéo chặn đắp lên người hấn, tay cũng buông ra.

Lăng Hàn xoay người muốn đi, Diệp Tinh Thần bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu: “Người... Người muốn đi?”

Y dừng bước, ha ha cười hai tiếng.

“Tiểu thiếu gia, ta cũng muốn giải quyết nhu cầu của ta.”

Xoay mặt đi, Diệp Tinh Thần chỉ thấy một bên mặt dễ nhìn của người nọ, vẻ mặt vì ngược sáng nên không thấy rõ ràng.

“Người châm lửa cho ta... Không thì, người giúp ta giải quyết?”

Mặt Diệp Tinh Thần lại không tìm được búp một cái đồ bưng, bèn kéo chân qua đầu, bịch một cái lăn trở về ổ chăn.

“Không phải lỗi của bản thiếu gia!”

Cách lớp chăn rổng lên một câu.

Lăng Hàn thở dài, nửa bất đắc dĩ nửa sủng nịch quay đầu nhìn quả cầu trắng kia.

—— Còn nhiều thời gian. Về sau xem gia dạy dỗ người như thế nào nhé, Diệp Tinh Thần.

Diệp Tinh Thần chui trong chăn chỉ đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, bất giác nhẹ nhàng hắt xì một cái.

Phù, cuối cùng cũng xong chương 5, may mà không có chú thích nào cả. Mấy từ như “nội bích”, “dũng đạo” chắc ai cũng biết rồi nên khỏi giải thích ha. Chương này nói là thịt vụn nhưng cũng không nhiều, nhưng cần tắc vô ưu, đặt pass cho chắc ăn. Không hiểu sao chương này mình làm chậm rề rề, cù nhây mãi mới xong trong khi chương bốn chỉ mất khoảng hai ngày. Chắc chương này mình không có hứng làm (dù có thịt vụn).

Như mình đã nói, xong chương 5 có thể mình sẽ nghỉ một thời gian ngắn để tập trung ôn thi học kỳ. Thế nên trong hai tuần tiếp theo có thể sẽ không có chương mới, nhưng nếu có thời gian rảnh mình sẽ cố làm vì chương 7 có thịt đó nha~

Lầm nhảm chút về Diệp Tinh Thần. Chương này thấy rõ tiểu thiếu gia là tặc mao thụ nhé, thiệt dễ thương quá phải hơn? = v = Nhưng mà, mấy hôm nay mình nghĩ lại, Diệp Tinh Thần có thật sự đáng yêu hay không? Nếu mấy bạn để ý sẽ thấy Diệp Tinh Thần vào Hạo Khí Minh năm 14 tuổi, và ở thời điểm này của truyện chỉ mới 15, 16 tuổi. Ở cái tuổi này mà có thể chém giết không ngại tay như chương 3 thì quả thật quá đáng sợ. Ở thì mấy thanh thiếu niên trong mấy truyện kiếm hiệp này họ có trưởng thành hơi sớm hơn thanh thiếu niên bọn mình ở thực tại, nhưng dù là trong kiếm hiệp thì 15, 16 tuổi vẫn chưa phải là tuổi thật sự trưởng thành mà Diệp Tinh Thần lại có thể làm những việc mà người trưởng thành còn phải sợ. Thú thật là trước khi mình edit mình có đọc qua Trích Tinh rất nhiều lần, và mình nghĩ Diệp Tinh Thần vào khoảng độ tuổi 20, nhưng đến khi edit thì mới giật mình vì Diệp Tinh Thần chỉ mới 15, 16. Tác giả đã xây dựng hình ảnh Diệp Tinh Thần quá trưởng thành đến mức mình nhầm lẫn tuổi tác. Hiện giờ chỉ mới là chương 5, có lẽ các bạn chưa thấy được cái lý do mình có nhầm lẫn như vậy, nhưng về sau các bạn sẽ thấy Diệp Tinh Thần trưởng thành và đáng sợ đến mức nào.

Và bây giờ câu hỏi mình băn khoăn là, giữa Ác Nhân Cốc Cực Đạo Ma Tôn Lăng Hàn và Hạo Khí Minh Phụ Đạo Thiên Thừa Diệp Tinh Thần, ai mới là người tàn nhẫn hơn? Ai mới là người đáng sợ hơn? (Tại sao mình nói như vậy thì chờ đến đoạn hai người ngược nhau là rõ).

Có lẽ bây giờ mình nói vậy là còn hơi sớm vì các bạn còn chưa đọc hết Trích Tinh, nhưng mình muốn giải tỏa một chút thôi. Cảm ơn các bạn đã chịu khó đọc những dòng lầm nhảm của mình.

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cổ Mặc Nhiên cũng nghiêm túc, trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Người cùng Tiêu Tiêu là một đôi à?”

Trải qua một thời gian tịnh dưỡng, Diệp Tinh Thần cảm thấy thân thể hồi phục không ít. Lăng Hàn trừ lúc bôi thuốc sẽ trêu chọc hắn một chút, cũng không buộc hắn làm chuyện gì. Phiên nhất là y rất thích chiếm tiện nghi của mình, buổi tối nhất định phải ôm mình như gối ôm, chân còn tùy tiện khoát lên người mình. Nhưng mà tướng ngũ của Diệp Tinh Thần có tiếng không tốt, thế nên thường thì khi trời sáng, Lăng Hàn sẽ phát hiện mình bị đạp xuống giường, mà Diệp Tinh Thần thì nằm choáng hết cả giường lớn, miệng còn lải nhải, này bánh này canh linh tinh, phỏng chừng là ăn ngon.

Nhưng mà bất luận Diệp Tinh Thần ngồi điều tức như thế nào, hắn cũng không thể dùng được một chút công lực. Lúc ấy cứ cho rằng có lẽ là do mình thiếu chút khí lực mà thôi, nhưng gần đây càng ngày càng thấy một thân vô nghệ này giống như bị người ta phế đi, công phu Tàng Kiếm không dùng được chút gì, kể cả khinh công.

Vì phòng ngừa hắn chạy trốn mà phế đi một thân vô nghệ của hắn, nếu là Lăng Hàn, hắn là làm được như vậy... Diệp Tinh Thần nhắm mắt, thở dài trong lòng, mấy hành vi nhìn như ôn nhu sũng nịch chẳng qua chỉ là kính hoa thủy nguyệt [1] mà thôi.

Sau khi có thể đi lại, hắn vội vã xuống giường, thừa dịp Lăng Hàn không ở bên liền cùng A Ngốc đi xung quanh. Phòng ốc ở Ác Nhân Cốc đều được xây giống như nhà sàn, đường đi lên xuống chủ yếu là con dốc gỗ xoắn ốc kia, ở nơi cao nhất là một phòng hình trụ, rõ ràng là chỗ ở của Cổ Mặc Nhiên. Sau phòng có một lăng vân thạch [2] nổi xuống đất, phỏng chừng chỉ để cho một mình hắn dùng. Phòng của Lăng Hàn cũng không cao —— với điều kiện là có thể sử dụng khinh công, nếu không có khinh công, phỏng chừng là sẽ té nát bét, hơn nữa phía dưới có vẻ như có vài cơ quan, đen tuyền, Diệp Tinh Thần không nhìn rõ.

Trước phòng là một cái sân lớn, cũng làm bằng gỗ, hầu như trống trơn, một bên dựng một hàng cọc gỗ, Lăng Hàn có thể ở trước phòng luyện võ. Y không thích thủ vệ đi qua đi lại trước phòng mình, nhưng ở chỗ thang leo sẽ có thủ vệ còn khôi ngô cao lớn hơn cả Lăng Hàn đứng ở hai bên. Trên người Diệp Tinh Thần không có yêu bài của Ác Nhân Cốc, những người đó cũng biết hắn không phải người của Ác Nhân Cốc, chạy ra ngoài cũng bị người ta ngăn lại —— trừ khi hắn có lệnh bài xuất hành, không thì nơi nào cũng không đi được.

Gần đây Lăng Hàn bắt đầu bận rộn, y cũng không nói với hắn cái gì nhưng Diệp Tinh Thần cũng mơ hồ cảm thấy Ác Nhân và Hạo Khí sắp khai chiến. Chuyện đáng ghét nhất là lúc này hắn không thể cùng Tiêu Tiêu và các huynh đệ khác kề vai chiến đấu, mà lại như tù binh bị tù cầm tại mảnh đất nâu cằn cỗi thê lương, không có đại nào mọc. Tiêu Tiêu có lẽ đã cho rằng hắn chết rồi, dù cho hắn không chết thì làm sao? Chẳng lẽ xông tới cứu hắn?

Mấy năm nay tranh chấp nhỏ giữa Hạo Khí với Ác Nhân rất nhiều, nhưng đại công phòng lại không đánh; mấy lần đại công phòng lúc trước đánh quá nhiều, cuối cùng lưỡng bại câu thương, ai cũng không được lợi ích gì, trái lại còn để cho một vài người ngư ông đắc lợi. Nếu không đụng đến lợi ích của đối phương thì không ai muốn chân chính đối chọi gay gắt.

Đánh nhiều năm như vậy, dây dưa vài thế hệ, mọi người đều mệt mỏi. Thế nên rốt cuộc nguyên nhân tranh chấp là gì cũng đã không rõ.

Trong mấy ngày này, Diệp Tinh Thần tự hỏi rất nhiều chuyện như thế. Nếu như Lăng Hàn không có phế bỏ võ công của hắn, vậy thì làm sao đoạt lại võ công mới là vấn đề mấu chốt nhất. Bởi Lăng Hàn không tin hắn, nghĩ hắn sẽ chạy, như vậy chuyện hắn cần làm là dần dần khiến y tin mình. Hắn không dám chắc việc này có thể thành công hay không, chung quy hắn không hiểu được Lăng Hàn hi vọng vô thường nghĩ gì, nhưng ít nhất lấy quan hệ hiện tại của hai người mà nói, Lăng Hàn nhất định sẽ không thả hắn đi. Đương nhiên

cũng có cách chạy thoát khác, ví dụ như... Hấn có thể giả vờ quy thuận Ác Nhân Cốc, sau đó làm thám tử cho Hạo Khí Minh. Nhưng mà người như Diệp Tinh Thần cũng không thích hợp làm chuyện này, cái này hấn rất rõ ràng. Tính tình của hấn quá nóng nảy, kiềm chế không được sẽ bùng nổ. Hơn nữa muốn thâm nhập vào Ác Nhân Cốc thì nói dễ hơn làm, cho dù thu phục được Lăng Hàn, còn có một Cố Mặc Nhiên nữa kìa! Hai người đó đều là tinh anh, tuy rằng hấn cũng thuộc kiểu biết một liền thông, loại hình thông minh trời phú, nhưng nói đến lòng dạ trong giang hồ hiểm ác, kinh nghiệm dày dặn, hấn so với bọn họ là chẳng bằng chị bằng em. Đến lúc gặp rắc rối không nói đến mình, không khéo còn liên lụy đến nhiều huynh đệ.

“Haiz.”

Xoa xoa trán, Diệp Tinh Thần cố gắng nhớ lúc trước mình tập võ như thế nào, hy vọng có thể thu hồi một chút căn bản. A Ngốc bên cạnh là niềm an ủi duy nhất của hấn, hấn cũng rảnh rỗi nhàn chán, liền chơi đùa với tiểu cơ giáp nhân này một chút, thuận tay ôm nó trên đùi mình, A Ngốc thật sung sướng “Két ——” một tiếng, móng vuốt nhỏ kẹp lấy tay áo hấn.

Nghe Lăng Hàn nói, A Ngốc là do Cố Mặc Nhiên chế tạo. Cố Mặc Nhiên từng có danh hiệu là “Hạnh Lâm”, là môn hạ đệ tử của Dược Thánh Tôn Tư Mạc, luyện được một tay châm pháp Ly Kinh tuyệt vời, đồng thời hấn đối với thiên công thuật cũng có đọc lướt qua, trong Ác Nhân Cốc không ít cơ giáp nhân, cơ quan, lăng vân thể vân vân đều do mình hấn chủ trì sửa chữa và chế tạo. A Ngốc bị hỏng vài lần, thế nên Cố Mặc Nhiên liên giận dữ mắng hành vi thô bạo của Lăng Hàn, còn uy hiếp y nếu lại mang đến sửa nữa thì sẽ trừ lương của y vân vân. Mấy chuyện này đều là do Lăng Hàn nói cho hấn, vì hấn không muốn mở miệng nói chuyện, lúc hai người ở cùng nhau, Lăng Hàn khó chịu đến phát hoảng liền nói với hấn rất nhiều chuyện. Mới đầu Diệp Tinh Thần cực kỳ không muốn nghe, nhưng hấn thừa nhận Lăng Hàn kể chuyện xưa cũng không tồi, thế nên cũng ráng nghe, vốn nghĩ là tiêu khiển lúc nhàn chán mà thôi, không ngờ lại nhớ rõ ràng như vậy.

Về những mặt khác của người này, hấn một chút cũng không muốn biết, lại càng không muốn nhớ rõ.

“Két!”

A Ngốc bỗng nhiên kêu một tiếng, lập tức từ trên đùi hấn nhảy xuống, chạy đến ngoài cửa nghênh đón. Tầm mắt theo mặt đất nhìn qua, một đôi giày đen thêu hoa văn trắng đập vào mắt. Áo ngoài của người nọ là một bộ trường bào rộng màu đen pha tím, tơ bạc mỏng trên rìa mỗi kiện quần áo thêu nên hoa văn mây bay. Mái tóc đen dài vẫn không chải lên như trước, chỉ là trên đuôi tóc mấy tấc, dùng một vật trang sức trân châu tinh xảo buộc lại.

Một hơi thở văn nhân giấy mực, bên hông mang theo một cây sáo Tuyết Phượng Băng Vương [3] bằng bạch ngọc lại tăng thêm vài phần phong nhã, ngay cả người ở bên Tây Tử Hồ quen nhìn mỹ nhân như Diệp Tinh Thần cũng nhìn không được tán thưởng dung mạo khuynh thành. Trong những người mà hấn từng gặp qua, chắc cũng chỉ có Thiệu Hoa là có thể so với Cố Mặc Nhiên, nhưng mà Cố Mặc Nhiên là khí chất phong lưu tiêu sái, còn Thiệu Hoa là dung nhan quyến rũ.

“Lăng Hàn không có ở đây.”

Sắc trời đã tối, Diệp Tinh Thần đốt một ngọn nến, đặt ở giữa bàn rồi ngồi xuống. Ánh lửa lay động chiếu rọi gương mặt trẻ trung của hấn, ánh mắt trong veo ngây thơ. Cảnh tượng quen thuộc, trong lòng Cố Mặc Nhiên chợt nhớ tới một người.

“Ta biết.”

Cố Mặc Nhiên ngồi xuống đối diện hấn, tay thử nhiệt độ của ấm trà, sau đó lại cầm lên, mở nắp ngửi thử, lập tức nhíu mày.

“Trà này mấy ngày rồi không đổi lá trà?”

Diệp Tinh Thần nhún vai, tỏ vẻ bất tục nhân như hấn và Lăng Hàn chỉ cần có thể uống là đủ rồi. Bản thân hấn từ nhỏ mặc áo gấm sống xa hoa thật, nhưng từ khi gia nhập Hạo Khí Minh, những ngày không đủ ăn đủ uống không phải là chưa trải qua. Có khó ăn cũng phải ăn, thiếu thiếu gia Diệp Tinh Thần tự nhận mình rất là dễ nuôi.

Cố Mặc Nhiên cũng đoán được sơ sơ, liền nói: “A Ngốc, đi nấu ít nước nóng, pha chút trà ngon.”

“Két~”

A Ngốc nhận lấy ấm trà, leng keng chạy đi.

Sấp đổ dọc theo thân nền nhỏ lên chiếc đĩa đặt nó, giống như nước mắt.

Cố Mặc Nhiên tiếp tục đề tài lúc nãy.

“Ta tới tìm người.”

“Muốn biết tin tức trong Hạo Khí Minh sao?”

“Cũng gần như vậy.”

“Nói đúng hơn, là về Tiêu Tiêu.”

Hắn nâng lên ngón tay với khớp xương rõ ràng khê gõ lên bàn gỗ vài cái.

“Ha ha.” Diệp Tinh Thần cảm thấy Cố Mặc Nhiên thật sự rất buồn cười, cả người dựa trên lưng ghế, hơi hơi ngửa mặt, khinh thường nói: “Lúc trước các người giam ta trong nhà lao, dùng trăm phương nghìn kế tra tấn thiếu gia ta cũng không có kết quả, người nghĩ ta có khả năng sẽ nói sao?”

“Ta nghĩ người hiểu lắm vài chuyện.”

“Về thứ mà người cho là tin tức trong Hạo Khí Minh, ta tất nhiên có cách biết. Ta hiện đang hỏi người, là Tiêu Tiêu; không là chỉ huy của Hạo Khí Minh gì cả, mà là chuyện của Tiêu Tiêu.”

Cho dù xếp vào không ít nội ứng, người có thể tiếp cận Tiêu Tiêu mà không bị phát hiện trên cơ bản là không tồn tại. Đường dây của hắn vươn rất dài, không không thể vươn đến Chính Khí Thính.

“Có ý gì?”

“Nghe nói ở Hạo Khí Minh, quan hệ giữa người và Tiêu Tiêu gần như = là tốt nhất, phải không?”

Nhìn như là câu nghi vấn, nhưng lại dùng ngữ khí khẳng định. Cố Mặc Nhiên vẫn luôn đọc lai độc vãng, tuy rằng thoát trông ôn hòa nhưng vẫn luôn duy trì cự ly thích hợp với người khác. Trực giác nói cho Diệp Tinh Thần, giữa Cố Mặc Nhiên và Tiêu Tiêu có lẽ có một vài chuyện không bình thường.

“Phải.” Hắn kèm thêm một cái gật đầu thích thú, đuôi ngựa rất dài giống như con lắc đồng hồ đung đưa qua lại: “Thì sao; không phải, thì sao.”

“Chuyện của người lớn, con nít đừng quan tâm nhiều như vậy.”

Cố Mặc Nhiên thản nhiên nhìn hắn, Diệp Tinh Thần bỗng nhiên cảm thấy bộ dáng lạnh lùng chuyện gì cũng không liên quan đến mình này của hắn thật đáng ghét, rõ ràng người cầu xin mình là hắn.

“Ta đây dựa vào cái gì phải nói cho người?”

“Người có phát hiện võ nghệ Tàng Kiếm của mình dùng không được không?”

Trong lòng Diệp Tinh Thần nhảy dựng, không tìm được lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại. Vấn đề vẫn luôn muốn biết đáp án, chính chủ lại đến đây tìm mình, bèn hạ giọng nói:

“Người phê võ công của ta?”

“Nào có.” Cố Mặc Nhiên vẫn vô hại cười cười: “Chỉ là điểm vài huyết vị, tạm thời phong bế công phu của người mà thôi.”

“Biện pháp này, trên thế giới trừ ta ra chỉ có một người có thể giải.”

“Nhưng mà người khác đó, chính là sư phụ của ta.”

Lời đồn Cố Mặc Nhiên giết thầy hắn có nghe qua, rất nhiều lời bàn tán, nhưng kiểu gì cũng là lỗi của Cố Mặc Nhiên. Mà sau chuyện đó, hắn mới gia nhập Ác Nhân Cốc, cuối cùng từng bước bò lên vị trí chỉ huy này.

Nếu Cổ Mặc Nhiên đem chuyện phong võ công của hắn ra nói, tất nhiên chính là cái gọi là lợi thế, Diệp Tinh Thần vốn không có quyền lựa chọn.

“Ta chỉ có thể trả lời chuyện ta biết, thế nhưng giao dịch xong, người phải giải huyết đạo cho ta.”

“Tất nhiên.”

“Nhưng ta chỉ có thể khôi phục võ nghệ phòng thân của người.”

“...”

“Đại khinh công.”

“Không cần thì thôi. Giao dịch lỗ vốn ta thà không làm.”

“...”

Được rồi so với cái gì cũng không có mà nói, có Nhiếp Vân Truy Nguyệt Hoành Tảo Thiên Quân này nợ cũng tốt hơn không có. Trong lòng thầm rửa Cổ Mặc Nhiên mấy lần, thật là đồ vất cổ chày ra nước. Hắn chia hai tay ra, nói: “Được, ta đồng ý điều kiện của người, người mau giải huyết đạo cho ta.”

“Nói xong rồi giải.”

“Sao ta biết được người sẽ giải hay không?”

“Người không nói, ta một đời cũng sẽ không giải; người nói, có khi ta đợi một lát sẽ giải. —— Đây chính là khác nhau một trời một vực, Diệp thiếu gia.”

“...”

“Cổ ác cầu, người thắng.”

Cổ Mặc Nhiên thần nhiên tươi cười đáp trả, rất lễ phép nói: “Đó là tất nhiên.”

“Ngưng! Có chuyện gì thì nói.”

Cổ Mặc Nhiên cũng nghiêm túc, trực tiếp vào thẳng vấn đề: “Người cùng Tiêu Tiêu là một đôi à?”

...

Diệp Tinh Thần vô cùng kinh ngạc, miệng khẽ nhếch, có chút nghi ngờ có phải mình nghe nhầm hay không. Té ra Cổ chỉ huy đến là để tìm hiểu sinh hoạt cá nhân cùng mấy lời đồn về Tiêu Tiêu?

“Sao có thể chứ...!”

Theo bản năng lập tức phủ nhận: “Ta cùng Tiêu Tiêu chỉ là huynh đệ tốt!”

“Người cho là như vậy, không có nghĩa là đối phương cũng cho là như vậy.”

“...”

“Tiêu Tiêu hắn... Hắn đã có người mình thích!”

“À.” Cổ Mặc Nhiên hiếm khi nhướn mày: “Vậy người biết là ai chứ?”

“Mấy chuyện này hắn không nói thì làm sao ta biết được hả ==?”

“Tiểu gia ta không phải là người nhiều chuyện, cũng không thể đuổi theo gạn hỏi. Với lại, Tiêu Tiêu giấu quá kĩ, huynh đệ bọn ta giới thiệu cô nương cho hắn, hắn đều cự tuyệt, nói gì mà cả đời đều cống hiến cho Hạo Khí Minh.”

“Vậy à.”

Rủ mắt xuống, trong đôi mắt thâm thúy của Cổ Mặc Nhiên lóe lên một tia thất vọng, trong chớp lát lại biến mất, Diệp Tinh Thần cũng không phát hiện.

“Nhưng mà...” Diệp Tinh Thần sờ sờ cằm, suy nghĩ nói: “Có lần hắn uống say hình như lảm bảm tên một người, chắc... Gì mà, Tử Vũ...”

“Két!”

A Ngốc bỗng nhiên đẩy cửa bước vào, bưng một bình trà, lại ngoan ngoãn đặt nó lên bàn, mong được chủ nhân khen ngợi. Cổ Mặc Nhiên lại là thấy cũng như không thấy, đứng dậy đi tới trước mặt Diệp Tinh Thần.

“Đủ.”

“Hả, chỉ vậy thôi sao?”

“Ta giúp người giải bỏ huyết đạo, người đừng cử động.”

Sau đó liền dùng sức kéo vạt áo của Diệp Tinh Thần xuống.

“Này, người đang làm...”

“Đừng nhúc nhích. Đừng để ta nói lại lần thứ ba.”

Trong lời nói mang theo vài phần nội lực thâm hậu, nhất thời chấn động đến mức Diệp Tinh Thần không dám cử động. Trái tim đập dữ dội, không phải vì cảm xúc dâng trào, mà là nội lực xáo trộn tâm mạch làm máu chảy nhanh, dẫn đến nhất thời hỗn loạn.

Cổ Mặc Nhiên dễ dàng cởi quần áo của hắn ra một chút, bờ vai trắng như tuyết của Diệp Tinh Thần liền lộ ra. Sau đó Cổ Mặc Nhiên giơ chưởng lên, lòng bàn tay hướng về vai trái của hắn, bắt đầu cách không thi triển nội lực. Một lúc lâu sau, Diệp Tinh Thần nhìn thấy một cây kim bạc từ trong vai mình bay ra, sau đó giống như là có sự sống, tự di chuyển về phía lòng bàn tay của Cổ Mặc Nhiên, cuối cùng bị khe hở giữa ngón tay của hắn kẹp lấy. Mà nơi kim bạc đi ra, trừ một chấm máu nhỏ, không đau cũng không ngứa. Nếu không phải tận mắt chứng kiến cây kim bạc kia bị cách không rút ra từ trong cơ thể mình, Diệp Tinh Thần cũng sẽ không tin người kia lại cắm kim trong cơ thể mình, hơn nữa một chút cảm giác đau đớn cũng không có.

“Xong.”

Cổ Mặc Nhiên nhanh chóng thu kim bạc vào trong tay áo rộng rãi.

Diệp Tinh Thần còn đầy mặt bán tín bán nghi. Chuyện mới xảy ra có chút ly kỳ, hắn còn chưa tiêu hóa hết. Nhưng mà còn chưa đợi hắn nghĩ xong, liền nghe được một giọng nói mang theo vẻ hài hước quen thuộc vang lên sau lưng.

“Ây dô, người vui trong đêm, Cổ đại chỉ huy người cùng Tinh Thần nhà ta ở trong phòng của ta, rốt cuộc đang làm gì vậy?” Chú thích:

[1] Kính hoa thủy nguyệt: Hoa trong gương, trăng trong nước, ý chỉ một điều gì đó chỉ là ảo cảnh.

[2] Lãng vân thê: “thê” là cái thang, có thể hiểu là “thang cao tới trời”, giống như thang máy, ở Vạn Hoa cũng có lãng vân thê.

[3] Tuyết Phượng Băng Vương sáo: Vũ khí đặc biệt của Vạn Hoa.

【雪鳳冰王笛】

以昆仑山中万年冰窟中生长的奇特青灵竹为材料，由七秀按照白鹭霜皇笛的模子制作而成的神奇乐器，最后被年轻的雪魔王遗风所夺。

7. Chương 7

Có trời mới biết đã bao lâu y không đi nhận lỗi với người khác, hình như từ nhỏ đến lớn y chưa từng nói “Xin hãy thứ lỗi cho ta” với ai. Ăn nói khép nép đi xin đối phương tha thứ, nhưng đối phương ngay cả một ánh mắt lạnh lùng cũng không cho, thật đúng là mặt nóng mà dán lên ghế lạnh.

Diệp Tinh Thần vội vàng kéo quần áo lên, sửa sang lại một chút, bỗng nhiên thấy chột dạ, không dám ngẩng đầu nhìn Lăng Hàn. Ngẩng lại, hắn cùng Lăng Hàn cũng chẳng có quan hệ đặc biệt gì, hắn chột dạ gì chứ. Cố Mặc Nhiên vẫn luôn bình tĩnh, nói: “Trò chuyện chút thôi.”

“Sao vui vẻ quá vậy?”

Lăng Hàn trên mặt thì tươi cười, nghiêng đầu, nhưng khó có thể che giấu phần nộ đã sớm mờ mịt nơi đáy mắt, ánh mắt tối lại. Y cùng Cố Mặc Nhiên đã từng cùng nhau vào sinh ra tử, hai người ăn ý hiểu nhau, dù là gặp chuyện không rõ ràng, y cũng không muốn nghi ngờ hắn. Chỉ cần Cố Mặc Nhiên giải thích với y, vậy thì y sẽ tin hắn ngay.

“Ha ha, đúng vậy, nếu không có chuyện gì thì ta về đây.”

“Cố Mặc Nhiên.” Lăng Hàn chắn trước mặt hắn: “Người thật sự không định giải thích gì sao?”

“Không có gì đáng nói.” Suy nghĩ trong chốc lát, hắn lại bổ sung một câu: “Ta không có hứng thú với tiểu thiếu gia của người.”

“...”

Lăng Hàn không nói gì, cứ kệ Cố Mặc Nhiên đi, nếu hắn nói thế, vậy... Chính là thế. Liếc mắt nhìn đương sự một cái, Diệp Tinh Thần thấy y nhìn chằm chằm thì có chút sợ, nhất thời hơi lắp bắp.

“Hung dữ nhìn chằm chằm ta như vậy, làm gì?”

Hắn đương nhiên sẽ không nói Cố Mặc Nhiên đã khôi phục tiểu khinh công của mình. Nếu để cho Lăng Hàn biết, có khi một thân võ công của mình sẽ thật sự bị phế đi.

“Ta... Ta đi ngủ một giấc.”

Tên Cố Mặc Nhiên khốn kiếp này cứ như vậy mà bỏ chạy, cục diện rối rắm thì để mình hắn thu dọn! Diệp Tinh Thần bất mãn nghiêng răng, cổ áo bị người ta kéo mạnh một cái, sau đó xoay người hắn lại, bàn tay nhấn một cái liền đập đầu hắn vào lồng ngực, đập đến mức khiến mũi hắn phát đau.

“Đệt! Suýt mất cả mũi!”

Hắn ngẩng đầu nhìn người nọ hét lên một tiếng, chống lại là bộ dáng muốn ăn hắn của Lăng Hàn.

Người này thật đúng là, mặc danh kỳ diệu nổi giận gì chứ. Tính tình Diệp Tinh Thần vốn không tốt lắm, cũng không nghĩ nhiều, nhắc khuỷu tay hung hăng đẩy ngực y một cái, ý muốn thoát khỏi sự giam cầm của người nọ. Không nghĩ tới việc này đã triệt để chọc giận Lăng Hàn, đồng tử biểu thị nguy hiểm bỗng nhiên phóng đại, cánh tay thon dài mạnh mẽ kéo eo Diệp Tinh Thần một cái, một tay còn lại không chút lưu tình kéo xuống quần áo mới sửa sang lại. Sau đó chỉ nghe “roẹt” một tiếng, quần áo đã bị Lăng Hàn xé xuống.

Diệp Tinh Thần bỗng nhiên hoảng hốt, hồi ức đáng sợ về đêm ấy cũng bị người này xé rách quần áo lập tức như thủy triều dâng lên trong lòng, cảm giác sợ hãi cùng tuyệt vọng không kim được mà bao phủ lấy hắn. Không tự chủ được mà muốn phản kháng thêm mạnh mẽ, đẩy bóng ma giống như ác mộng kia ra, lại là không sao trốn được. Đầu của Lăng Hàn đã kề sát, không nói hai lời liền dùng môi mút vào xương quai xanh đang lộ ra của hắn. Sau đó môi lại trượt đến điểm đỏ hồng nọ, đầu lưỡi ẩm áp linh hoạt liếm láp điểm mẫn cảm kia, kích thích đến mức hắn nổi hết cả da gà. Tiếp theo Lăng Hàn cũng xé luôn mấy mảnh quần áo còn bám lại trên người hắn, hai cánh tay chặt chẽ ôm lấy Diệp Tinh Thần, đầu lưỡi di chuyển trên làn da nhẵn nhụi của hắn, làm cho Diệp Tinh Thần không nhịn được mà run lên. Hắn rất muốn hét to, thiên ngôn vạn ngữ rốt cuộc lại hóa thành một tiếng rên rỉ nho nhỏ trong yết hầu.

“Ư a... A... Dừng...”

Vừa kêu như vậy, ngay cả Diệp Tinh Thần cũng không thể tin được đó là do mình phát ra, hay gò má nhất thời càng thêm nóng cháy hồng nhuận. Mà một tiếng này giống như thuốc kích dục đánh vào người Lăng Hàn, y đứng thẳng dậy, chớp mũi dán lên người Diệp Tinh Thần nhẹ nhàng cọ xát, lời nói mang ý cười nói: “Tiểu thiếu gia, người cũng muốn ta à?” Tiếng nói của y khàn khàn mà lại mang theo từ tính, nửa như làm nũng nửa như mê hoặc, quả thực khiến người ta không đành lòng từ chối.

Lúc này trong đầu óc của Diệp Tinh Thần quả thực là một mảnh hỗn loạn, cho dù loại cảm giác này thật mới mẻ kích thích, nhưng trong lòng vẫn còn cảm giác kháng cự rất lớn, mâu thuẫn đến cực điểm, đành phải liều mạng lắc đầu, cứ lặp lại: “Không không không... Không được...” Thân hình gầy yếu càng thêm run rẩy dữ dội, hai chân như nhũn ra đến đứng cũng không vững. Lăng Hàn biết hắn chưa trải qua chuyện này, bèn cười cười kéo hắn lên, không nhìn Diệp Tinh Thần lắc đầu nói không được, hôn lên đôi môi với xúc cảm tuyệt vời kia. Lúc đầu Diệp Tinh Thần kiêu gì cũng không chịu mở miệng, bởi vì mỗi khi bị đối phương hôn hắn luôn không có kết cục tốt. Lăng Hàn cũng không nóng nảy, hạ quyết tâm, cắn bậy cắn bậ lên miệng hắn.

“Mẹ nó... Lăng Hàn... Lăng Hàn người là chó...!!!”

Diệp Tinh Thần nóng đến mức mở miệng ra mắng, Lăng Hàn có cơ hội liền nhanh chóng cắn môi dưới của hắn, đầu lưỡi không chút lưu tình xông vào trong miệng hắn, tùy tiện xâm lược hết thấy.

“Ư...”

Diệp Tinh Thần khóc không ra nước mắt. Sột soạt vài tiếng, chỉ cảm thấy hạ thể trở nên lạnh lẽo, hạ mắt xuống mới biết được đối phương đã sớm thuận thể cỡi đại lưng cùng quần của hắn, quần áo hỗn độn nằm trên mặt đất. Phần thân lại bị người nọ nắm lấy, tiếp theo là kỹ xảo chơi đùa thuần thực. Tuy rằng chuyện

này cũng đã quen, nhưng đối với Diệp Tinh Thần mà nói lại vô cùng thoải mái, dẫn đến hắn thở gấp liên tục.

Rõ ràng là chuyện vô cùng thoải mái, tên nhóc dưới người lại liều chết cắn môi, không chịu phát ra tiếng rên rỉ —— Lăng Hàn không chịu được bộ dáng cô vợ nhỏ ủy khuất của hắn, nhưng lại cảm thấy Diệp Tinh Thần như vậy vô cùng đáng yêu, không ức hiếp hắn một chút thì quả thật rất có lỗi với bản thân mình.

Tốc độ vuốt ve nhanh hơn, không bao lâu sau, Diệp Tinh Thần chỉ thấy hạ thể căng lên, một dòng trọc dịch màu trắng không chịu khống chế mà phun tung tóe, dừng trong lòng bàn tay to lớn của Lăng Hàn. Lăng Hàn cười cười, đưa tới trước mặt hắn, nói: “Người xem, đây là hương vị của người.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Diệp Tinh Thần đỏ bừng, quay đầu đi, hai tay không biết từ lúc nào đã câu lấy cổ Lăng Hàn. Lăng Hàn nâng mông hắn lên, sau đó ngón tay dính đầy niêm dịch không kiêng nể gì cắm vào hậu đình. Diệp Tinh Thần dường như chịu kích thích rất ghê gớm, cả người đột nhiên căng cứng, kẹp ngón tay Lăng Hàn ở bên trong.

“Không...”

Tiếng nói phảng phất mang theo âm mũi, hắn tựa vào bờ vai to lớn của Lăng Hàn, nhẹ nhàng cọ xát, tựa như một bé mèo cầu chủ nhân vuốt lông. Hắn sợ quá, đau quá, cho dù người này không thô bạo như trước, hắn vẫn cảm thấy rất sợ hãi. Cũng không biết là sợ Lăng Hàn hay là sợ chuyện khiến hắn xấu hổ này.

“Ngoan, ta sẽ không giống như lần trước.”

Rút ngón tay ra, Lăng Hàn vung tay lên gạt hết mấy thứ trên bàn xuống, nhất thời trong phòng vang lên tiếng “loảng xoảng”, sau đó liền ôm Diệp Tinh Thần đặt lên bàn. Da thịt trên lưng chạm vào mặt bàn lạnh băng, kích thích Diệp Tinh Thần hít vào một hơi khí lạnh. Thân trên của Lăng Hàn áp xuống, bóng đổ lên mặt Diệp Tinh Thần, vô tình tạo thành cảm giác áp bách vô cùng cho hắn. Khi có khi không hôn người dưới thân, Lăng Hàn vỗ vô cặp mông mướt mà của hắn, ngón tay lại không an phận đâm vào lần nữa.

“Thả lỏng chút.”

“Ừ...”

“Cứ như vậy, đúng rồi.” Lăng Hàn thông thả tiến lên, giống như đang thăm dò một hoa viên bí mật, lần này Diệp Tinh Thần không căng thẳng như lúc trước, thêm trọc dịch bôi trơn, trở nên thông thuận hơn. Cảm thấy đã ổn, lại tăng số ngón tay lên hai ngón, loay hoay một chút, cuối cùng biến thành ba ngón. Vào lần trước, y không chuẩn bị gì liền tiến vào Diệp Tinh Thần, đối phương không dễ chịu, y cũng chẳng dễ chịu —— Đây là sự thật.

Diệp Tinh Thần lúc này như một chú dê con đang chờ làm thịt, không biết làm sao, khóe mắt dường như hơi ướt ướt, ánh trắng chiếu lên mặt phản xạ ra một chút ánh sáng. Bàn tay bắt lấy tay Lăng Hàn dùng lực rất mạnh, móng tay sắp cào ra mấy đường máu.

“Ư... A!”

Không hề báo trước, cảm giác trống rỗng sau khi ngón tay rời đi bỗng bị một trụ thể to lớn lấp đầy, Diệp Tinh Thần đau đến la lên một tiếng.

Mẹ nó! Đây chính là gạt người!!

Kích! Thước! Hoàn! Toàn! Không! Thay! Đổi! Chết! Tiệt!

Lăng Hàn người là tên ác cầu lừa đảo!

Trong lòng Diệp Tinh Thần lúc này đang thầm chửi mẹ nó, thế nhưng chưa kịp mắng ra khỏi miệng thì liên tiếp nhận lấy từng trận trùng kích hung hăng. Còn chưa kịp bình tĩnh lại, phân thân của người nọ lại lui ra ngoài, rồi trở lại xâm chiếm dũng đạo của hắn.

“A... Ư a... Chậm một chút...”

Người nọ không biết mệt mỏi rút ra cắm vào, hạ thân của mình tham lam nuốt hết mệnh căn của đối phương, lại còn cảm nhận rõ ràng nó đang không ngừng to lên trong cơ thể mình. Lăng Hàn dùng sức tách móng hắn ra, muốn toàn bộ được đối phương hút lấy, được bao trong nội bích căng chặt. Y hạ người thêm thấp, môi vừa chạm lên mặt Diệp Tinh Thần liền bị đối phương quán lấy, cái miệng nhỏ nhắn mở ra khép lại, câu lấy y không để y rời đi. Diệp Tinh Thần không biết lúc này mình đáng xấu hổ đến mức nào, chỉ biết dùng tay ôm chặt lấy bờ lưng rộng lớn của đối phương, hai chân cũng không tự chủ mà dang ra càng rộng, nhờ đó mà tiếp nhận đối phương càng nhiều. Mỗi khi trụ thể kia từ bên ngoài hung hăng vọt vào trong, Diệp Tinh Thần chỉ cảm thấy có pháo hoa bùng nổ trong đầu, sau đó khoái cảm từ trong đầu truyền đến từng bộ phận của tứ chi, đầu ngón chân cũng cong lên.

Một luồng nhiệt bỗng nhiên dâng trào trong dũng đạo của mình, sau đó lại từ bộ vị giao hợp của hai người chảy ra, chậm rãi lướt qua đường cong duyên dáng của cái hông, nhỏ xuống mặt đất phát ra tiếng tí tách rất nhỏ. Lăng Hàn dừng một chút, nhẹ nhàng hôn lên thái dương đầy mồ hôi của Diệp Tinh Thần.

Sau khi cảm nhận được mình cũng bắn ra, Diệp Tinh Thần có cảm giác mệt mỏi chưa từng trải qua. Nhắm chặt hai mắt, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, suy nghĩ lúc này mới từng chút một hồi phục lại bình thường.

—— Mẹ, mình rốt cuộc đang làm gì thế...

Lúc này hắn chỉ hận không thể tự tử cho rồi. Mùi mồ hôi, còn có hương vị đậm mĩ của nam tử trưởng thành tràn ngập —— Trên người đâu đâu cũng là hương vị của nam nhân, từ trong ra ngoài.

Hắn lấy tay xoa trán mình, cả người bỗng nhiên không kìm được mà bắt đầu run rẩy. Lăng Hàn không biết người dưới thân xảy ra chuyện gì, còn tưởng rằng mình làm hắn đau, cũng không làm lần nữa, liền ôm hắn lên, chặt chẽ ôm vào lòng mình. Phảng phất nghe thấy tiếng nghẹn ngào trong yết hầu, Lăng Hàn bỗng

nhien thấy tim mình muốn vỡ nát, tới lui vỗ về lưng hần, ôn nhu hỏi: “Tinh Thần, ngươi sao vậy? Ta làm người đau à?”

Hỏi vài lần, Diệp Tinh Thần cũng không để ý đến hần, có cảm giác như đang cực lực không chế để mình đừng thất khống.

Lăng Hàn luôn luôn phản ứng nhanh nhạy bỗng nhiên không biết nên làm gì bây giờ, bởi vì y chưa từng nghĩ đến mình sẽ thích một người như vậy, cũng không biết làm cách nào để hần vui vẻ. Bỗng nhiên có chút hối hận mình nhất thời không kiềm chế được, lại cường bức người ta, không khéo lại bị chán ghét hoàn toàn.

Trong lúc miên man suy nghĩ, nghe được tiếng khịt mũi của người nọ vang lên bên tai, eo bị người nọ nhéo đến phát đau, trời biết người nọ dùng sức mạnh cỡ nào.

“Lăng Hàn, ngươi mẹ nó... Đừng chọc tiểu gia ta!”

* * *

Diệp Tinh Thần lại biến thành một cái xác sống.

Cái gọi là xác sống, chính là nhìn thấy người nhưng lại coi như không nhìn thấy, nghe được người nhưng lại vờ như không nghe được, nhưng hần lại sống bình thường. Đây là một loại tự giày vò mình cũng giày vò người khác phải lao tâm lao lực.

Lúc mới mang hần ra khỏi phòng giam, hần cũng mang bộ dáng cao quý lãnh diễm như vậy, thời gian sau thì chuyển biến tốt hơn. Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, tình trạng hơi tốt lên chút lại bị Lăng Hàn phá hủy. Còn về vấn đề của Cố Mặc Nhiên cùng Diệp Tinh Thần, y cũng không muốn quan tâm, trong lòng Cố Mặc Nhiên đã có người, y vẫn luôn biết.

Thế nhưng chuyện không đáng nhất là y không hiểu mình đã làm sai chuyện gì. Mặc dù Diệp Tinh Thần có chút không tình nguyện, nhưng y tự thấy mình hầu hạ đối phương rất tốt; nếu không nói vậy, đó đúng là đang nghi ngờ kỹ thuật trên giường của y. Y không còn cách nào khác, chỉ còn cách vứt bỏ da mặt đi theo đối phương nhận lỗi.

Có trời mới biết đã bao lâu y không đi nhận lỗi với người khác, hình như từ nhỏ đến lớn y chưa từng nói “Xin hãy thứ lỗi cho ta” với ai. Ăn nói khép nép đi xin đối phương tha thứ, nhưng đối phương ngay cả một ánh mắt lạnh lùng cũng không cho, thật đúng là mặt nóng mà dán lên ghế lạnh. Lăng Hàn lúc này thấy mình thật sự rất hèn mọn. Tâm trạng không vui bèn quán lấy Cố Mặc Nhiên, kéo hần đến mái cổng Ác Nhân Cốc uống rượu, hai người ở trong gió lạnh gần như bị đông thành người băng.

“Từ khi ngươi mang hần về ngươi đã bắt đầu không còn tự trọng.”

“Giết hần thì tốt biết bao.”

Cố Mặc Nhiên nhấp một ngụm rượu, gió thổi mái tóc dài của hần bay bay, ánh mắt thâm thúy nhìn đến nơi xa, dung mạo khuynh quốc khiến hần trông như một tiên nhân xuất thế.

“Hức ——”

“Ta đây có lẽ suốt đời đều sẽ hối hận.”

Lăng Hàn ngồi trên mái ngói, đầu gối dựng lên, cánh tay tùy ý tựa trên đầu gối.

“Nói cứ như người có thể thông được vậy, không phải ta nói rồi sao, người trong lòng của người, chả trông mong gì được.”

“Lăng Hàn, trên đời này chắc cũng chỉ có người mới dám nói với ta như vậy.”

“Chắc vậy.”

“Cạch ——” một tiếng, hai bầu rượu cùng vào phát ra tiếng vang thanh thúy. Hai người ăn ý ra hiệu với đối phương, sau đó đều uống cạn bầu rượu. Lúc này trên trời có hoa tuyết rơi xuống, chỉ trong chốc lát, tan chảy trong lòng bàn tay Lăng Hàn.

“Mặc Nhiên, tuyết... Rơi rồi.”

Nắm ngón tay lại, giống như muốn bắt lấy thứ gì đó, Lăng Hàn hiếm khi nhăn mày kiểm lại, vẻ mặt ngưng trọng.

“Phải rồi.”

Cố Mặc Nhiên nâng bình rượu nhẹ nhàng đặt sang một bên: “Chiến dịch Nam Bình Sơn cũng sắp đến.”

“Không cần người nhắc nhở gia.”

Vứt bầu rượu đi, cầm Toái Hồn lên, Lăng Hàn vứt lại một câu “Gia đi” rồi thi triển khinh công bay vào trong cốc. Thế giới rộng lớn như vậy, dường như chỉ còn lại mình Cố Mặc Nhiên.

Hần nhớ tới, thật lâu thật lâu trước kia, khi hần vẫn còn là một Ly Kinh đệ tử, thanh niên mặc đạo bào lam trắng kia nói với hần, ta sẽ ở Thuần Dương Cung chờ người, tuy rằng nơi đó quanh năm băng tuyết bao phủ nhưng cũng đẹp không thua kém gì Vạn Hoa Cốc của người.

Nhưng rốt cuộc người nọ vẫn không chờ hắn.

Hắn rốt cuộc vẫn chỉ đơn độc một mình.

Thời gian vụt trôi, ai mất đi ai, ai phản bội ai, đều tựa như không nhớ rõ.

Ta hẳn là, say rồi.

—— Cố Mặc Nhiên nghĩ.

8. Chương 8

“Giết hết huynh đệ của người người thích, nhốt người người thích trong tù để ngược đãi rồi đè trên người hắn làm nhục hắn, hoặc là phế đi võ công mà hắn lấy làm kiêu ngạo nhất khiến hắn giống như một phế nhân ngồi trong doanh địa của trận doanh đối địch...?”

Những ngày mùa đông giá rét chậm rãi đến gần, Ác Nhân Cốc ở gần Côn Lôn tất nhiên là vô cùng giá rét.

Diệp Tinh Thần sợ lạnh từ nhỏ nên rúc trong chăn, cả ngày đều không muốn cử động chút nào, giống như thú con ngủ đông. Quần áo mỏng manh, phòng ốc đơn sơ gió lùa, uống thuốc xong càng thêm mơ màng, cứ như vậy mà ngủ, tỉnh lại thì trời đã tối. Hắn không thấy mình có thể làm được gì, chỉ có thể buồn tẻ cuộn tròn lại, hà hơi, xoa xoa tay nghĩ một vài chuyện vớ vẩn.

Ví dụ như Thiệu Hoa có phải lại câu dẫn thật nhiều mỹ nhân không, Tiêu Tiêu có phải vẫn ở Chính Khí Thính không ngủ không nghĩ làm việc hay không, cha mẹ, ca ca, tỷ tỷ bọn họ ở Tây Hồ sống ra sao, có lập mộ chôn quần áo và di vật của mình hay không? —— Nghĩ đến đây hắn bỗng thấy buồn cười, nhưng cũng có chút bi thương dâng lên trong lòng, quanh quẩn không thể tan.

Hắn rất muốn khóc, thế nhưng khóc không được, bởi vì hắn không muốn người nằm ở bên cạnh thấy được mặt yếu đuối của hắn.

Lăng Hàn chỉ cảm thấy người bên cạnh mỗi đêm đều lặn qua lặn lại, xốc chăn làm gió lùa vào, đánh phải ôm lấy eo người nọ, kéo người nọ vào trong lòng mình. Diệp Tinh Thần rõ ràng cứng đờ, đấu tranh vài cái tượng trưng, Lăng Hàn chỉ là lười biếng nói: “Ngủ, lộn xộn cái gì.” Rồi sau đó liền không để ý tới hắn. Hắn lại rất lạnh, liền không tự chủ mà kề sát đến nhiệt độ kia, mơ mơ màng màng cũng thiếp đi.

Trong mơ hình như có người xoa xoa đôi bàn tay lạnh lẽo của mình, giống như trước đây mẫu thân làm vậy, Diệp Tinh Thần thân thiết kêu lên: “Mẹ.” Người nọ lập tức dừng tay. Hắn lại chui vào trong lòng người nọ, mặt dán trên ngực cọ qua cọ lại, lạ quá, hình như thiếu hai quả đồi thì phải? Mà sao cũng được, ấm là tốt, sau đó liền an tâm ngủ. Người nọ chậm rãi vỗ lưng hắn, trượt tới cái mông, động tác vô cùng

nhẹ nhàng sủng nịch, dường như còn có một chút bất đắc dĩ.

Nhưng mà mỗi sáng tỉnh dậy, Diệp Tinh Thần đều phát hiện chỉ còn lại mình mình, Lăng Hàn hình như bận việc. Đây có thể là chuyện tốt, nhưng cũng không hẳn. Trong lòng mơ hồ cảm thấy giữa Ác Nhân và Hạo Khí sẽ diễn ra một chiến dịch lớn chưa từng có.

Diệp Tinh Thần khoác lên chiếc áo choàng làm từ lông cáo trắng Côn Lôn, miệng hà hơi vào hai bàn tay đang khép lại, chà xát cánh tay đã lạnh đến mức đỏ bừng. Mười ngón tay xinh đẹp ngày xưa giờ đều sưng lên, đầy vết nứt, bây giờ bảo hắn cầm trọng kiếm lên cũng khó. Hôm nay, Lăng Hàn hiếm khi về sớm, nhìn thấy ánh mắt mờ mịt kia của Diệp Tinh Thần, ánh nhìn không biết bay đến nơi nào, tựa như sương mù vô biên ngoài cửa sổ, hồn phách đã bay đi vài phần. Nhìn xuống một chút, thấy ngón tay hắn sưng đỏ, thật sự rất khó coi. Trong lòng lập tức hơi hơi nhói đau, liền bắt lấy tay người nọ, ủ trong lòng bàn tay ấm áp của mình.

Diệp Tinh Thần nhú mày, mấy hành vi ăn đậu hủ của Lăng Hàn hắn thấy nhưng cũng không thèm để ý, tránh cũng không được, cứ mặc kệ y.

“Tại sao lạnh đến mức này mà cũng không nói cho ta một tiếng?”

Trên mặt Diệp Tinh Thần không có một chút cảm xúc, giống như không nghe được Lăng Hàn nói cái gì. Lăng Hàn biết hắn vẫn luôn giận mình, không nói cũng chẳng rằng đã mấy ngày, cũng không dám làm chuyện quá phận nữa, sợ tiểu thiếu gia này lại phát tính thiếu gia, thế nên nói tiếp: “Đợi ta đi xin Linh Nhi chút thuốc.”

Nghĩ đi nghĩ lại, lại nói: “Tay chân người cả ngày lạnh như vậy, cứ bảo nhà ăn làm thêm mấy bát canh thuốc khu hàn thì tốt hơn.”

Trong lòng Diệp Tinh Thần vẫn không hiểu nổi Lăng Hàn, người này rốt cuộc muốn cái gì, lúc thì lạnh lúc thì nóng, không giết mình đi, ý đồ là gì? Trong lòng xẹt qua trăm ngàn ý tưởng, nhất thời thất thần, không nghe thấy Lăng Hàn kêu tên mình.

“Đi, mang người đến một chỗ tốt.”

Nói xong liền muốn kéo mình đi, Diệp Tinh Thần không muốn để ý tới hắn, dứt khoát hất tay Lăng Hàn ra, ý chính là: ai muốn đi theo người chứ.

Lăng Hàn cũng không giận, hiểu rõ dù nói với hắn cái gì hắn cũng sẽ không lay chuyển, cũng không nhiều lời nữa, lập tức điểm huyệt Diệp Tinh Thần, ôm ngang người ta lên.

Diệp Tinh Thần nhin không nổi diên, nhưng lại không muốn mở miệng, mở to mắt giận dữ nhìn chằm chằm mặt Lăng Hàn, đáng về hung ác muốn ăn thịt người ta.

“Tiểu thiếu gia, tin gia đi, chỗ đó thật là chỗ tốt mà.”

Thật vất vả leo lên lưng ngựa, ôm Diệp Tinh Thần vào trong ngực, Lăng Hàn sửa sang lại cổ áo choàng, bao người nọ lại càng kỹ. Địa hình trong cốc gấp ghe, vừa đến mùa đông gió thật sự rất mạnh. Y đã quen loại thời tiết này, nhưng Diệp Tinh Thần lại chịu không nổi. Mùa đông năm nay lại đặc biệt lạnh, tiểu gia hỏa chẳng nói chẳng rằng, ra vẻ quật cường ngạo nghễ.

Giục hắc mã, Lăng Hàn đi về phía bắc, không bao lâu sau, chỉ thấy sương mù ẩn hiện mờ mịt, hơi nước nóng hổi bốc lên, còn nghe thoang thoảng mùi lưu huỳnh. Diệp Tinh Thần tập trung nhìn, biết đó chính là suối nước nóng, chỉ là không ngờ bên trong Ác Nhân Cốc lại có thứ này.

Lăng Hàn ôm Diệp Tinh Thần xuống, đi tới bên cạnh suối nước nóng, sau đó liền giải huyết đạo của hắn.

“Thế nào, là chỗ tốt đúng không?”

“... Cũng không tốt lắm.”

Diệp Tinh Thần cúi đầu nói một câu.

Lăng Hàn dường như không nghe thấy, lại lộ ra vẻ mặt mê đắm, ôm lấy eo hắn, nói: “Muốn ta giúp người cởi quần áo không, tiểu thiếu gia?”

Diệp Tinh Thần theo bản năng siết chặt áo mình, lắc lắc đầu.

Lăng Hàn cũng không ép hắn, chỉ “À” một tiếng, nói: “Người tự ngâm trước đi, ta đi lấy vài thứ.”

Đi vài bước, lại quay đầu nói: “Tiểu thiếu gia, nếu chạy loạn bị Thập Ác bắt được thì ta cũng không bảo vệ được người.”

Diệp Tinh Thần quay đi, thở dài.

Gần đây có Phong Tử ở, sao hắn không biết chứ. Huống chi, bây giờ không phải là thời điểm tốt để chạy trốn, chỉ có thể đợi cơ hội sau. Nếu như có cơ hội thì, nếu như thật sự có cơ hội thì...

Có vẻ thật xa vời thì phải...

Cởi quần áo xuống, treo lên một chạc cây bên suối, Diệp Tinh Thần thử nhiệt độ của nước, không nóng lắm, rồi sau đó liền chậm rãi trắm mình xuống. Nhiệt lượng trong nháy mắt từ nước tràn vào trong huyết nhục của mình, toàn thân thoải mái hơn nhiều. Trước mắt là một mảnh mờ mịt, tầm nhìn cũng không rõ ràng. Diệp Tinh Thần thấy xung quanh không có ai, dứt khoát thả lỏng, nhẹ nhàng tháo dây cột tóc, đuôi

ngựa bị cột chặt liền xõa ra thành một suối tóc đen bóng bênh trên mặt nước. Lưng tựa vào thành đá, hay khuỷu tay thoải mái khoát lên bờ, nước suối nóng hổi ngấm một thân hình mê người, bên trên hình như còn có dấu vết Lăng Hàn bừa bãi tàn phá qua.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân chậm rãi tới gần, Diệp Tinh Thần mở to mắt, cảnh giác nhìn xung quanh, phát hiện thì ra là Lăng Hàn, trong tay còn cầm hai bầu rượu.

“Nhìn bộ dáng của người, thật sự thoải mái nhỉ.”

Diệp Tinh Thần nhắm hai mắt lại hừ một tiếng, không để ý tới hắn. Lăng Hàn bèn buông hai bầu rượu, sau đó tiếng cởi quần áo sột soạt liền vang lên bên tai. Diệp Tinh Thần nhin không được mở mắt, thật ra hắn vẫn chưa nhìn bộ dáng Lăng Hàn trần trụi đứng trước mặt mình một cách hân hoan, dù đã trải qua tầng quan hệ không rõ ràng kia.

Thân hình Lăng Hàn khôi ngô cao lớn, eo thon mỏng sấn, cơ bắp khỏe mạnh rắn chắc, không có một chút thịt thừa, đẹp mắt giống như một kiệt tác của tự nhiên. Tuy rằng trên lưng cùng trước ngực đều có những vết thương lớn nhỏ nhưng cũng không thâm, trên làn da khỏe mạnh màu lúa mạch hầu như không nhìn thấy. Ánh mắt không tự giác nhìn đến đôi chân thon dài của Lăng Hàn, giữa hai chân là một vật thể hình trụ trắng kiệu khiến mặt Diệp Tinh Thần nóng lên. Không tự chủ lại nhớ đến mấy chuyện bừa bãi nọ, bây giờ mới biết được vì sao mình lại cảm thấy đau đốn không chịu nổi như vậy, cái này còn là khi y chưa cứng lên. Theo bản năng cúi đầu nhìn hạ thân đang ngấm trong nước của mình, Diệp Tinh Thần thấy cái kia của mình quả thật chỉ có thể dùng hai chữ “thanh tú” để diễn tả, trong lòng bỗng nhiên thêm vài phần ghen tị cùng phần hận.

“Chôn dưới gốc đại thụ ở Tử Trì Hiệp đã lâu, uống thử một ngụm xem.”

Nước thoáng bắn lên, trước mắt là bầu rượu Lăng Hàn đưa qua, thoang thoang tản ra mùi hương tinh khiết. Ngoài dự kiến của Lăng Hàn, Diệp Tinh Thần chỉ đẩy hận ý liếc xéo hắn một cái, rồi lại ngoan ngoãn nhận lấy, đầu tiên là ngửi thử, rồi mở nút gỗ ra, nhấp một ngụm rượu.

Rượu này quả thật là rượu ngon, vào miệng thuần ngọt, chỉ là có hơi mạnh, chảy xuống cổ họng nóng như bốc lửa, nhưng lại khiến người ta nhin không được mà muốn uống ngụm thứ hai.

Trong lòng Lăng Hàn vui vẻ, thừa dịp Diệp Tinh Thần không chú ý, lặng lẽ đến gần.

Diệp Tinh Thần bị rượu mê hoặc tâm thần, một ngụm lại một ngụm, dừng không được, cũng không phát hiện Lăng Hàn đến gần. Lăng Hàn nhìn mái tóc dài bóng bênh trong nước, trong lòng có chút ngứa ngáy, liền như có như không nắm lấy chơi đùa, dẩy lên bọt nước nho nhỏ.

“Ui —— đau!”

Tóc bị người ta kéo mạnh đến phát đau, Diệp Tinh Thần bất mãn quay đầu nhìn y, mặt đỏ bừng, không biết là do rượu mạnh hay là do suối nước nóng mà bị như vậy. Hắn cau mày, bĩu môi, Lăng Hàn chưa từng

thấy hấn trẻ con như vậy, nhin không được liền vươn tay nhéo hai má hấn.

“Này này... Nhéo... Nhéo mặt bản thiếu gia làm gì hả!”

Diệp Tinh Thần ném bầu rượu, bầu rượu liền rơi vào nước cái tùm, lênh bênh trôi.

“Hức ——”

Phun một hơi mùi rượu vào Lăng Hàn, hun cho y buồn nôn, đành phải một tay che mũi, một tay kia vỗ đầu hấn nói: “Tiểu thiếu gia, người say rồi.”

“Không, không có say... Hức...”

“Mau cho ta uống...”

Diệp Tinh Thần giãy giụa ý muốn lấy bầu rượu trong tay Lăng Hàn, Lăng Hàn cố ý giơ cao lên, da thịt hai người trần trụi dán vào nhau, nhiệt độ cơ thể truyền cho đối phương. Nhiệt độ cơ thể chợt tăng lên, y bỗng nhiên cảm giác miệng lưỡi khô khốc.

“Cơ thể người không tốt, đừng uống nhiều như vậy.”

“Người quản được thiếu gia ta sao?”

“Được chứ, trừ phi người hôn ta.”

Mi nhân Lăng Hàn cong cong, xem ra người này say không nhẹ. Diệp Tinh Thần bĩu môi, đôi mắt đen láy nhìn y từ trên xuống dưới, có chút nghi ngờ nói: “Hôn rồi sẽ cho ta à?”

“Từ trước đến nay ta chưa hề lừa người.”

“Vây... Vây hôn một chút nhá.”

Dứt lời, hấn liền chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi Lăng Hàn một cái. Đôi môi mềm mại của người nọ nhẹ nhàng lướt qua môi mình, Lăng Hàn bỗng nhiên cảm thấy trái tim của mình rút một nhịp. Đây là cảm giác chưa từng có, tim đập cứ như không phải của mình, sắp bắn ra ngoài rồi. Giương mắt nhìn người nọ, hoàn toàn không hay biết gì, còn đang lớn tiếng cầu nhàu, chơi xấu lưu manh đủ kiểu, bọt nước bắn tung tóe khắp nơi.

“Rượu đã nói đâu!”

“Người gạt người, đồ khốn kiếp! Cầm cờ đi! Đến chiến!”

“Trọng kiếm của gia đâu? Con mẹ nó giấu kiếm của ta ở nơi nào rồi... Kiếm của ta, kiếm của ta...”

Hắn nói rồi hoảng sợ, đứng bật dậy, la hét muốn tìm vũ khí của mình, làm vô số bọt nước bắn tung tóe. Những giọt nước nóng hổi từ trên người hắn trượt xuống, uồn lượn thành những vệt nước mờ mờ. Lăng Hàn sợ hắn bị lạnh, đành phải ôm lấy hắn, vừa đỡ hắn vừa kéo hắn về trong nước.

“Ta cho người uống rượu, người đừng quậy nữa.”

“Ai muốn uống rượu chứ! Ta muốn trọng kiếm và khinh kiếm của ta...”

“Chúng nó, chúng nó sẽ khóc... Ta không thể vứt bỏ chúng.”

Nói một hồi lại hu hu hu khóc nức nở, lại không phải khóc thật, một giọt nước mắt cũng không rơi. Không biết là trò đùa lúc mấy tuổi của Diệp Tinh Thần.

Lăng Hàn cảm thấy người kia bắt đầu nói năng lộn xộn, chỉ số thông minh cũng hơi giảm. Người say bí tỉ sẽ làm gì, y không dám chắc, đành phải hít mạnh một hơi, nhìn hắn mà gần từng chữ một.

“Diệp Tinh Thần, người biết ta là ai không?”

Diệp Tinh Thần nhú nhú mày, tựa như đang tự hỏi y là ai. Trong chốc lát ấy, Lăng Hàn thể nhưng lại hơi hơi đau lòng, có chút lo lắng hắn sẽ không nói được đáp án.

Vò vò đầu, hắn chỉ vào y, nói: “Người... Người không phải là Lăng Hàn sao?”

“Đúng vậy.” Y thở phào, thoải mái nở một nụ cười.

“Lăng Hàn là ác cầu! Chính là chiến giới biết đi! Là... Đầu người! Hức ——!”

“Đợi tiểu gia lấy đầu người, ta... Ta chính là vạn nhân trảm! Ha ha ha ha ha!”

Mặt Lăng Hàn lập tức đen lại, nghĩ rằng tiểu tử nhà người muốn lấy đầu ta thì còn sớm lắm. Chỉ là nhìn đến bộ dáng buồn cười của Diệp Tinh Thần, lại không nhịn được mà mỉm cười. Tiểu thiếu gia này đến đây lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên thật sự làm càn trước mặt y. Sẽ nói sẽ cười sẽ khóc sẽ quậy, mà trái tim của mình, lại kỳ lạ mà nhảy lên theo cảm xúc của hắn.

Diệp Tinh Thần cười, y vui vẻ; Diệp Tinh Thần khóc, y đau lòng; Diệp Tinh Thần không khóc cũng không

cười, y lại bối rối vô cùng.

Lúc này đây, y mới hiểu được vì sao mình lại mang Diệp Tinh Thần từ trong tù ra ngoài, vì sao nhìn thấy hắn cười lại không nhịn được muốn xâm phạm hắn, vì sao Diệp Tinh Thần nổi giận với y, y cũng không nở trừng phạt...

Thì ra, bản thân mình đã đắm chìm sâu như vậy.

Cố Mặc Nhiên nói người như y tốt nhất cả đời đừng thích ai, không thì người được y yêu sẽ chẳng thể yên lành. Lúc ấy y còn vô cùng tự tin nói, gia không giống ai kia, không phải tình thánh cũng không phải tình si, sao có thể dễ dàng yêu một người.

Nhưng mà y quả thật không lý do gì yêu phải một người.

Người kia cột một đuôi ngựa cao cao, mặc một thân quần áo vàng óng, đối nghịch trần doanh với y, có đôi mắt sáng rực như cái tên. Thật sự chính là sáng như tinh thần (ngôi sao).

Đôi mắt hắn cong lên, nháy mắt rạng rỡ, hiện lên trong đáy mắt.

Lăng Hàn lắc lắc đầu, vô cùng bất đắc dĩ mỉm cười.

Nhìn không được nâng tay vuốt ve hai má người nọ, nhẹ nhàng hôn lên trán hắn. Diệp Tinh Thần nghi hoặc ngẩng đầu nhìn y, trong đôi mắt còn mang theo chút ngây ngô. Trái tim Lăng Hàn đập thành thạch không ngừng, bỗng nhiên trong đầu nảy ra một ý nghĩ kì quái, nghĩ muốn nói cho người kia nghe. Vì thế liền dồn hết dũng khí, nói:

“Diệp Tinh Thần, ta nghĩ là, ta thật sự thích người.”

Người mới lúc này còn giãy giụa đột nhiên cứng đờ, động tác đều ngừng lại. Diệp Tinh Thần có chút say, nhưng không đến mức cái gì cũng không biết. Thế nhưng khi nghe y nói xong về sau, lại cứ cúi đầu như vậy, không nói một lời.

Lăng Hàn mờ mịt, không biết Diệp Tinh Thần đang say thật hay say giả.

Nhất thời yên tĩnh.

Thời gian như dừng lại thật lâu, lâu đến mức Lăng Hàn nhìn không được muốn mở miệng phá vỡ sự trầm mặc này. Nhưng mà lúc này, người trong lòng lại giống như phát điên, giãy khỏi vòng tay Lăng Hàn, ngẩng đầu ha ha cười phá lên. Âm thanh chói tai vang vọng trong màn sương trắng, truyền đi thật xa.

Lăng Hàn khó hiểu, lại nắm lấy vai hắn nghĩ muốn xác nhận xem phải chăng hắn uống quá nhiều, hay là do tắm lâu quá nên đầu óc mê mang.

Diệp Tinh Thần lau nước mắt, không nhìn được cười.

“Lăng Hàn người... Ha ha ha, quả nhiên ngươi muốn xem ta mắc mưu rồi sau đó sỉ nhục ta phải không?”

Màu mắt Lăng Hàn sẫm lại, trong giọng nói rõ ràng mang theo vài phần tức giận: “Trước kia có lẽ ta sẽ làm như vậy, nhưng bây giờ, ta đang nói thật.”

“Ta thật sự thích ngươi.”

“Ha ha ha, đây chính là thích mà ngươi nói à?”

Hắn lau đi nước mắt chảy ra do cười, trong phút chốc vẻ mặt vụn vỡ đến mức nhìn không ra là khóc hay cười.

“Giết hết huynh đệ của người ngươi thích, nhốt người ngươi thích trong tù để ngược đãi rồi đè trên người hắn làm nhục hắn, hoặc là phé đi võ công mà hắn lấy làm kiêu ngạo nhất khiến hắn giống như một phế nhân ngồi trong doanh địa của trận doanh đối địch...”

“Ta thật sự là... Không biết ngươi thích ta đến mức nào... Ha ha.”

Sắc mặt Lăng Hàn đều thay đổi, trong đáy mắt xuất hiện từng tia phẫn nộ, nhưng có thể nhận thấy y đang cố nén không nổi giận.

“Tinh Thần, chuyện trước kia ngươi muốn trách ta, ta không có lời nào để nói. Nhưng... Ta có thể cam đoan sau này sẽ không vậy nữa.”

“Dù ngươi muốn đánh gãy tay chân ta, tra tấn ta đủ kiểu, ta cũng không thể phản kháng. Nói cam đoan gì chứ? Ngươi thật nực cười.”

“...”

“Ngươi dám đánh cược với ta không?”

Lăng Hàn bỗng nhiên thốt ra một câu như vậy, gương mặt Diệp Tinh Thần lộ ra một chút khó hiểu, không rõ đối phương đang tính toán cái gì, bèn nhướn mày nói: “Đánh cược cái gì? Ngươi cứ nói đi.”

“Mấy tháng nữa Hạo Khí và Ác Nhân sẽ đánh một trận công phòng ở Nam Bình Sơn, ta đã đồng ý với Cố Mặc Nhiên sẽ xuất chiến.”

Hắn dừng một chút, nói tiếp: “Ta sẽ dẫn người theo. Nếu trước khi tới Nam Bình ta có thể khiến người đổi ý thì người phải theo ta đến Ác Nhân Cốc; nếu như ta vẫn không thể khiến người đổi ý, vậy thì ta sẽ khôi phục võ công của người và thả người đi. Sao hả?”

“...”

“Ván cược này không gây hại gì cho người, người đồng ý hay là không đồng ý?”

“Nếu như không chịu, vậy thì người cứ ở Ác Nhân Cốc cả đời đi.”

Nghe được câu này, Diệp Tinh Thần có chút hoảng sợ. Suy nghĩ một chút, chỉ cần có thể rời khỏi Ác Nhân Cốc thì sẽ có cơ hội liên hệ với ám tuyến của Hạo Khí Minh để bỏ chạy, bèn ngẩng đầu đáp:

“Đại trưởng phu e sợ gì chứ?! Ta đồng ý cùng người cược một phen là được!”

“Chỉ là... Ta không hy vọng đến lúc đó người trở mặt không nhận thua, không muốn thả ta đi.

“Diệp Tinh Thần, người yên tâm đi.”

Y yên lặng nhìn hắn, ánh mắt chăm chú nghiêm túc chưa từng có, trong đôi mắt chỉ phản chiếu bóng dáng Diệp Tinh Thần.

“Ta đã nói rồi, ta sẽ không lừa người.”

—— Nhưng tại sao, người lại không tin.

9. Chương 9: Trung: Sách Mã Nam Hạ [giục Ngựa Xuôi Nam]

Lăng Hàn cười cười, kéo mũ trùm áo choàng che cho hắn: “Không phải khuôn mặt giống đậu hủ của người bị gió thổi đến đỏ lên hết cả rồi sao, gia đau lòng.”

“Lăng Hàn, người không định đi cùng đại quân sao?”

Cố Mặc Nhiên buông mật báo trong tay, mấy ngày nay hắn bận đến sứt đầu mẻ trán, sắp xếp chuẩn bị đủ

chuyện, phòng khi có sai lầm gì.

“Các người không xuất phát sớm như vậy, ta... Có chuyện quan trọng, phải đi trước.”

“Từ nay đến ngày xuất chiến còn tận mấy tháng, sao phải vội vã. Ngày xưa chưa từng thấy người để tâm như vậy.”

Trên mặt Lăng Hàn có vài phần không kiên nhẫn, vung tay nói: “Tóm lại là đến lúc đó ta sẽ xuất hiện tập hợp với các người, cứ an tâm đi.”

Cố Mặc Nhiên thở dài, ném mật báo vào trong chậu than bên chân, dùng nến đốt hết tờ giấy ố vàng kia. “Thôi được, nếu như tiện đường thì người đi tìm Linh Vũ một chuyến. Mấy năm qua ta cảm thấy tin hắc nghe ngóng được cũng không ít hơn ta đâu.”

“Cũng là một tài năng đấy.”

“Ta biết rồi, nếu không có chuyện gì quan trọng thì ta đi trước đây.”

“Lăng Hàn, Diệp Tinh Thần kia thì sao?”

“Tất nhiên ta sẽ mang hắn theo.”

“...”

Về mặt Cố Mặc Nhiên hơi thay đổi, nhưng cũng không nói thêm gì. Một lúc lâu sau, mới hỏi một câu: “Lần này người đối với hắn, thật sự nghiêm túc à...?”

Lăng Hàn cười cười, cũng không đáp lại.

“Càng đắm đầu vào mấy chuyện này, cuối cùng có khi thương tổn nhận được sẽ càng nhiều hơn.”

“Đầu óc người không tốt lắm, ta hy vọng người sẽ không làm việc gì ngu ngốc.”

“Ta biết, nhưng ta thấy người cũng không có tư cách gì để nói ta đâu.”

Trên mặt Cố Mặc Nhiên vẫn thản nhiên, tay lại rõ ràng hơi run lên. Lăng Hàn nhếch môi, vui vẻ huýt sáo bước đi. Trong đầu Cố Mặc Nhiên lại nghĩ đến một vài chuyện cũ, ví dụ như áo choàng màu trắng, đạo quan cao cao, nụ cười ấm áp, còn có máu tươi đầy đất.

—— Chuyện đó là của bao nhiêu năm trước rồi? Ba năm, bốn năm, hay là năm năm? Nhưng mà mấy chuyện này cũng không quan trọng.

Bởi vì chúng ta sắp gặp lại rồi.

Tiêu Tiêu.

Diệp Tinh Thần cũng chẳng có gì để thu thập, quần áo của hắn đều là do Lăng Hàn tìm cho, hơn nữa đều là quần áo của Ác Nhân Cốc. Hắn vốn không muốn mặc, nhưng thật sự là không còn cách nào khác. Tiệp tay gói quần áo mới giặt lại, bỏ vào trong bao. Lăng Hàn ngược lại mang theo không ít đồ, giặt lấy bao quần áo của Diệp Tinh Thần đeo trên lưng, xoay người lên ngựa.

Nắng mùa đông chiếu rọi lên giáp bạc, nụ cười rực rỡ đến mức làm Diệp Tinh Thần thất thần trong thoáng chốc. Y chìa tay cho Diệp Tinh Thần: “Nào, lên ngựa.”

Diệp Tinh Thần không tình nguyện đưa tay cho y rồi cũng leo lên lưng ngựa. Đạp Viêm Ô Truy hắn là rất không thích Diệp Tinh Thần, thở phì phì.

“Tại sao ta phải ngồi ở trước người người?”

Lăng Hàn đặt dây cương vào tay Diệp Tinh Thần, giúp hắn thắt dây áo khoác lỏng cáo lại, sau đó hai tay ôm chặt người ngồi trước, cười nói: “Như vậy ta sẽ an tâm hơn.”

Diệp Tinh Thần có chút không vui, xoay lưng mấy cái, không có kết quả, cũng chỉ có thể mặc Lăng Hàn.

A Ngốc đứng tại cửa kêu “Két—— két——”, rất là không vui. Diệp Tinh Thần quay đầu lại nhìn nó, nó còn đang chạy theo bọn họ, nhưng mà chân nó rất ngắn, chạy không nhanh.

Nhấn tâm quay đầu lại, không nhìn A Ngốc nữa. Dù có luyến tiếc nó, hắn cũng không muốn trở về nơi này.

Nơi này là một cơn ác mộng trong đời hắn, nếu như có thể, hắn muốn tự tay chém đứt hết thấy ràng buộc của cơn ác mộng này.

Ra khỏi Ác Nhân Cốc chính là Côn Lôn. Lăng Hàn đi thẳng qua băng nguyên đại lục, lười đi đường vòng.

Dọc đường đi chỉ lác đác vài bóng người, gió lạnh thấu xương. Đạp Viên Ô Truy không hổ là tuyệt thế hảo mã, công hai người nhưng vẫn chạy rất nhanh, móng sắt đạp trên băng nguyên, làm bụi băng trắng toát bắn lên.

“Ta biết người lạnh, kiên trì một chút, chúng ta sắp đến Long Môn rồi.”

“Nếu bất hạnh gặp phải bão tuyết thì không đi được nữa.”

Tuy sắc trời hiện tại không xấu, nhưng có cái gọi là người tính không bằng trời tính, cho dù có bất ngờ đến mức nào thì cũng không phải là kỳ lạ. Diệp Tinh Thần vốn sợ lạnh, nơi này lại không có suối nước nóng, bị lạnh quá sẽ khiến y đau lòng chết mất.

Gió cứ như lưỡi dao sắc nhọn cắt qua mặt Diệp Tinh Thần, vô cùng đau đớn, hắn cũng lười trả lời, bên tai mơ hồ cảm nhận được hơi nóng Lăng Hàn thở ra.

Hắn mê mang nhìn xung quanh, dường như tất cả đều biến thành màu trắng, nhìn lâu liền có cảm giác không phân rõ phương hướng cùng khác biệt. Lăng Hàn cố ý chọn một ngày có thời tiết tốt như vậy, ánh nắng chiếu lên tuyết phản xạ ra ánh sáng đặc biệt. Diệp Tinh Thần dụi dụi mắt, cảm thấy có chút khó chịu.

“Đừng nhìn.” Bên tai vang lên âm thanh của người nọ, trầm thấp mà mang theo từ tính, chủ nhân của giọng nói dễ nghe như vậy, lại là kẻ mà hắn hận nhất: “Nhìn lâu sẽ bị quán tuyết [1], sẽ bị mù đấy.”

Diệp Tinh Thần không còn cách nào khác, đành phải rút đầu lại, nhắm chặt hai mắt, nghĩ rằng Lăng Hàn chắc không đến nỗi bỏ hắn lại một mình ở nơi băng thiên tuyết địa này.

Trên đường đi bọn họ nghỉ ngơi vài lần, nước hầu như đông lại thành băng, đành phải nuốt xuống mấy miếng lương khô. Lăng Hàn cởi áo khoác ra, khoác lên người Diệp Tinh Thần, bọc hắn lại như cái bánh chưng.

Diệp Tinh Thần thấy mình giống như bị xem nhẹ, rất giống tiểu thư khuê các, liền không vui nói: “Ta đâu có yếu đuối như vậy chứ.”

Lăng Hàn cười cười, kéo mũ trùm áo choàng che cho hắn: “Không phải khuôn mặt giống đậu hủ của người bị gió thổi đến đỏ lên hết cả rồi sao, gia đau lòng.”

“...”

“Lăng Hàn, nhà ngươi là nam nhân mà buồn nôn lại không biết buồn nôn...”

Từ sau khi thổ lộ, Lăng Hàn lại càng thêm can rõ, nói lời buồn nôn mà mặt không đỏ thỏ không gáp.

“Không buồn nôn, Tinh Thần, nếu như người thích thì mỗi canh giờ ta đều có thể nói cho người nghe.”

“ ... ”

Diệp Tinh Thần hung hãn cắn một miếng bánh gạo, cách hiệu quả nhất để đối phó với Lăng Hàn, chính là giữ im lặng. Hoặc là nói sang chuyện khác ——

“Bao lâu nữa thì đến Long Môn?”

“Sắp, thời gian không còn sớm chúng ta phải đi nhanh thôi.”

Diệp Tinh Thần lại leo lên lưng ngựa, tiếp tục chịu xóc nảy. Không biết qua bao lâu, hắn không chịu được tịch mịch, ngẩng chung quanh một chút. Thấy rõ ràng một doanh địa bị giẫm đạp, lá cờ màu xanh nằm trên mặt đất, tất nhiên là không nguyên vẹn, nhưng vẫn có thể nhìn rõ, bên trên miêu tả một cái đỉnh.

Trong lòng hắn đầu tiên là giật mình, chỉ là rất nhanh bình tĩnh lại, chỉ còn lại đau buồn man mác.

Lực nắm dây cương của hai tay lại không kìm được mà tăng thêm.

“Đừng nhìn.”

Lăng Hàn nói, không biết là nói hắn sẽ bị quáng tuyết mạnh hơn, hay là nói không nên nhìn cảnh tượng này.

Hắn chậm rãi thả lỏng ngón tay đã nắm đến lộ rõ khớp xương trắng nhợt, dường như là dồn hết dũng khí, có chút khó khăn nói.

“Doanh địa Hạo Khí Minh đã bị các người...”

“Ừ, không ai sống sót.”

“ ... ”

Hắn không nói lời nào, đã sớm đoán được. Thật ra hắn hẳn là phải sống chết cùng bọn họ, chết trận nơi chiến trường này, nhưng hắn không chỉ còn sống trên đời, lại còn dây dưa cùng một kẻ không nên dây dưa.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Lăng Hàn cũng không biết nên nói gì. Suy cho cùng trận doanh đối lập rành rành ở đó, y có nói gì cũng là lửa cháy đổ thêm dầu. Nhưng nếu một câu cũng không nói, y lại sợ Diệp Tinh Thần sẽ nghĩ lung tung.

Diệp Tinh Thần vô lực lắc lắc đầu.

Lăng Hàn nhìn sắc trời tối dần, gió lại rất lớn, liền đề nghị:

“Long Môn chỉ có một khách sạn Long Môn là có thể dừng chân, đêm nay chúng ta vẫn nên ở lại nam bộ tìm nhà ai đó qua đêm đi.”

Diệp Tinh Thần không lên tiếng, Lăng Hàn tự biết là hỏi cũng như không. Vì thế liền giục ngựa tăng tốc đến nơi giao nhau giữa hoang mạc Long Môn và Côn lân, chuẩn bị tìm nơi dừng chân.

Côn Lân Trường Nhạc Phường vẫn có một vài dân cư, bọn họ nhìn thấy bộ dáng Lăng Hàn sát khí đầy mặt là biết tám chín phần là người của Ác Nhân Cốc, liền ngoan ngoãn cúi đầu, giả vờ như không biết tránh đi. Nhưng mà vẫn có người nhiều chuyện, ánh mắt trộm nhìn một người khác trên ngựa. Từ xa nhìn lại, người nọ xoay người từ trên ngựa xuống, mũ trùm vừa kéo xuống liền lộ ra nửa bên mặt hoàn mĩ không tì vết, hẳn là tiểu thư nhà ai do tướng quân kia mang theo.

Một cụ bà gương mặt hiền từ đứng trước cửa, có lẽ là thị lực không tốt, cũng không tránh né hai người bọn họ. Lăng Hàn tiến lên chào hỏi, nói y muốn có một gian phòng tá túc một đêm, không biết có thể giúp hay không.

Cụ bà kia liền cười nói: “Láng giềng đều gọi ta là Miêu bà bà, trong nhà ta còn có một đứa cháu gái, vẫn còn một gian phòng không, chỉ là tá túc thôi, tất nhiên là có thể.”

Lăng Hàn dẫn ngựa qua một bên, ném cho nó chút cỏ Hoàng Trúc rồi kéo Diệp Tinh Thần vào nhà. Đạp Viêm Ô Truy không hài lòng phì phì vài cái, từ khi người kia đến, chủ nhân của nó liền không thèm để ý tới nó, bây giờ đến đứt cỏ cũng có lệ như vậy. Sau đó đập đập tuyết để bày tỏ sự phẫn hận của mình, tiếc rằng chủ nhân của nó có vẻ như không thèm nhìn lấy nó một cái.

Cháu gái của Miêu Bà Bà dường như có chút hiếu kỳ, cũng chạy vào phòng với bọn họ.

“Tướng quân, hai người có muốn ăn chút gì không?”

Lăng Hàn cũng thấy đói bụng, liền nói: “Tùy ý.”

“Ha ha, ta đây đi lấy chút rượu cùng thịt nai đến, lúc trước hàng xóm mang tới cho, ta còn chưa ăn hết.”

Sau đó lại vỗ vỗ vai cô cháu gái của bà, nói: “Con đừng phá phách, là khách đấy.”

Tiểu cô nương sốt ruột lắc lắc tay, nói: “Vâng ạ vâng ạ.” Sau đó liền nhích đến bên cạnh Diệp Tinh Thần, ngoan ngoãn ngồi cạnh hắn, nhìn hắn chăm chăm.

Sau khi Miêu Bà Bà đi, ba người cứ mắt to trừng mắt nhỏ như vậy, trong phòng vô cùng im lặng, không ai nói gì.

Diệp Tinh Thần bị nhìn đến mức cả người đều không tự nhiên, bất đắc dĩ hỏi: “Nha đầu, nhìn cái gì vậy?”

“Hi hi, muội đang nghĩ sao trên thế giới này lại có người dễ nhìn như vậy.”

“Ánh mắt của muội cũng không tồi đâu.”

Lăng Hàn chống cằm, lưỡi nhác cầm lấy ấm trà vẫn còn vương hơi ấm, rót cho Diệp Tinh Thần và mình một ly trà.

“Tất nhiên.” Sau đó kéo tay Diệp Tinh Thần như đã quen từ lâu nói: “Đại ca ca, muội tên là Tuyết Lị, huynh phải nhớ kỹ nha.”

Diệp Tinh Thần trước sau đều mang bộ mặt lạnh băng, giờ nhìn thấy cô nhóc này, dường như thoải mái hơn. Nghĩ rằng may mà Ác Nhân Cốc cũng không gây họa cho những dân chúng vô tội, tâm trạng hiển nhiên là tốt lên chút.

“Ừ, là Tuyết Lị phải không.”

“Vậy còn đại ca ca thì sao?”

“Diệp Tinh Thần.”

“Tinh Thần ca ca!”

Nói đến đây tiểu cô nương liền cọ vào lòng Diệp Tinh Thần, khuôn mặt tròn tròn thoát nhìn rất đáng yêu. Diệp Tinh Thần cũng không tránh né, còn xoa xoa đầu cô nhóc. Lăng Hàn nhú mày, nghĩ rằng gia còn chưa có đái ngộ này đâu, Diệp Tinh Thần không cho y mặt mũi cũng coi như là không tồi rồi. Mà thôi kệ, gia không so đo với tiểu cô nương này, mất giá lắm, vì thế liền nâng tay uống một ngụm trà.

Không nghĩ tới một câu sau khiến y muốn phun hết một ngụm nước trà ra.

“Tinh Thần ca ca, khi muội trưởng thành huynh cưới muội có được không?”

Y co rút khóe miệng, sau đó dùng tay áo lau sạch nước mình suýt chút nữa phun ra.

“Khi muối lớn, huynh đã già rồi, đến lúc đó muối sẽ không thêm huynh nữa.”

“Không có! Năm nay muối tám tuổi! Bà bà nói muối sắp gả cho người ta được rồi.”

“ ... ”

Diệp Tinh Thần bỗng nhiên cảm thấy có chút đau đầu, nhìn ánh mắt ngập tràn chờ mong của Tuyết Lị, cự tuyệt thì không nên, nhưng mà gạt người thì lại không đúng. Bất giác ngẩng đầu lên, Lăng Hàn ngồi đối diện đang uống trà, tràn ngập ý cười, ung dung thong thả, cứ như đang nói: “Ai bảo ngươi có dung mạo dễ nhìn như vậy, bây giờ biết cái gì gọi là họa thủy [2] rồi nhỉ.”

Diệp Tinh Thần bất mãn trông lòng xì một tiếng, lại quay đầu nói với Tuyết Lị: “Huynh...”

“Sao vậy, ca ca không muốn à?”

Dường như có nước mắt ngân ngấn trong đôi mắt to, cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên. Diệp Tinh Thần bỗng nhiên nhớ đến cháu gái mình, lúc đầy tháng còn có ôm qua, đột nhiên cảm thấy có chút không đành lòng.

“Không... Chỉ là...”

“Chỉ là huynh có hôn ước.”

“À...” Tuyết Lị thở phào một cái, nói: “Còn tưởng là chuyện gì, quá lắm thì, ca ca đẹp như vậy, muối làm tiểu thiếp cũng không sao cả.”

“Phụt!”

Lăng Hàn nhin không được cúi đầu cười ra tiếng, thành công nhận lấy ánh nhìn sắc như đao của Diệp Tinh Thần. Cô nhóc này sao lại khờ khạo như vậy nhỉ.

“Nhưng mà...”

Diệp Tinh Thần gãi gãi đầu, trong phút chốc không biết nên nói gì mới được.

“Nhưng mà hần là vợ của huynh.”

Lăng Hàn ngồi xuống bên cạnh, ông Diệp Tinh Thần vào lòng mình, nắm lấy cằm Diệp Tinh Thần, sau đó không để ý đến ánh mắt vui vẻ sáng ngời của Tuyết Li, mạnh mẽ hôn lên, đầu lưỡi giao triền giữa môi hai người.

“Í da! Hai người các huynh! Xấu hổ xấu hổ xấu hổ!”

Mặt Tuyết Li lập tức đỏ bừng, che hai mắt mình, không quay đầu lại chạy ra ngoài. Diệp Tinh Thần tròn mắt, chỉ cảm thấy cả người nóng cháy, mặt giống như bị lửa đốt, đỏ vô cùng.

“Đồ lưu manh Lăng Hàn!”

Nếu như Diệp Tinh Thần có trọng kiếm, Lăng Hàn tin rằng đầu của mình đã nở hoa rồi. Quả nhiên phong huyết là lựa chọn đúng đắn, ừm.

“Nương tử đừng giận. Không phải ta đang giúp ngươi sao?”

“Làm mấy chuyện như vậy trước mặt con nít ngươi không biết xấu hổ à?!”

“Chẳng lẽ không làm trước mặt con nít là được?”

“Sao có thể chứ?!”

Diệp Tinh Thần nhấc chân lên, mạnh mẽ xoay người, một Hoàn Tảo Thiên Quân quét qua người Lăng Hàn. Trong mắt Lăng Hàn lộ ra tinh quang, sau đó khom lưng, mới có thể tránh được một kiếp. Còn chưa kịp nghĩ xem võ công của Diệp Tinh Thần khôi phục từ khi nào, hắn đã rút lợi kiếm tùy thân ra. Phải, Lăng Hàn vì phòng ngừa rủi ro nên đã đưa Diệp Tinh Thần một thanh khinh kiếm để phòng thân, không biết là của Kiếm Tông Thuần Dương hay là của Tàng Kiếm, chỉ cần có thể dùng là được.

Vừa mới nghĩ vậy, hàn quang chợt lóe, thanh kiếm kia đâm tới như đang bay. Lăng Hàn không muốn đánh với hắn, chỉ có thể trốn, không gian trong phòng này quá nhỏ, y dùng một Nhiếp Vân Truy Nguyệt phóng đến bên cửa. Sau đó là Diệp Tinh Thần đuổi sát nút, mặt đỏ bừng bừng, nghiêng răng nghiêng lợi, vừa đuổi theo vừa kêu to:

“Đầu chó Lăng Hàn nhà ngươi có dám cùng tiểu gia đánh một trận không!!!!”

Miêu bà bà vừa nấu cơm trở về liền nhìn thấy cục diện gà bay chó sủa như vậy. Nhưng mà mắt không được tốt lắm, liền ha ha cười nói: “Đúng là tuổi trẻ, cứ thích liếc mắt đưa tình.”

Tuyết Li ở bên khóc hu hu hu nói: “Hu hu, bà bà con thất tình rồi.” Miêu Bà Bà xoa đầu cô nhóc, nói: “Tìm người mới là được.”

“Làm người, cầu không được thì buông tay là tốt nhất.”

“Hu hu...”

Lúc này đây Tuyết Lị không biết cái gì là yêu, Diệp Tinh Thần lại càng không biết sự cố chấp của Lăng Hàn.

Bởi vì một khi yêu phải một người, đâu thể nói buông là buông được. Vì thế cuối cùng cũng chỉ có thể đấu đến lưỡng bại câu thương, hoặc là gặp lại mà như không quen biết.

Người yêu phải một người, yêu đến mức có thể vì người đó vứt bỏ hết thấy; nhưng người lại hận một người, hận đến mức có thể hại hấn người đầy thương tích.

Cầu không được là khổ. Cầu được, có khi cũng là khổ.

Chú thích:

[1] Quảng tuyết: Khi cường độ ánh sáng mãnh liệt phản chiếu lên mặt tuyết kích thích mắt làm cho mắt bị đau, sợ ánh sáng, chảy nước mắt, nghiêm trọng có thể làm mù mắt.

[2] Họa thủy: Mầm mống của tai họa. Hẳn là ai cũng biết câu “hồng nhan họa thủy” rồi nhỉ:3

10. Chương 10

“Nghe nói gần đây đệ tử Minh Giáo cùng Trung Nguyên lui tới rất nhiều, hiện tại ai cũng có thể đến Quang Minh đỉnh dạo một vòng. Nghe nói ở đó có một cây Tam Sinh Thụ, tình nhân dưới tán cây thề nguyện, tam sinh tam thế không chia lìa.” Nói rồi ngừng lại một chút, thăm dò hỏi: “Nếu như có cơ hội, chúng ta cũng đến đó có được không?”

“Thấy không, lão tử từng một mình anh dũng chiến đấu ở đây, đánh với hơn mười con sói.”

Lăng Hàn một tay nắm dây cương, một tay chỉ về nơi xa. Diệp Tinh Thần chỉ thấy cát vàng khắp nơi, còn cát nhấp nhô, kéo dài đến tận chân trời. Tuy nhìn như tận cùng, nhưng ai cũng biết rằng, thế giới này thực chất chẳng có gì là tận cùng.

Từ Côn Lôn ra khỏi Ngọc Môn Quan chính là hoang mạc Long Môn. Lăng Hàn đã chuẩn bị sẵn văn thư xuất quan giả. Thật ra dù cho y không chuẩn bị, mấy tên tướng sĩ thủ quan kia cũng không dám làm gì y. Cho dù bọn họ không nhận ra Lăng Hàn là người phương nào, nhưng vừa nhìn thấy hắc mã trường thương kia, tất nhiên cảm nhận được một cỗ sát khí ập vào mặt.

Thời buổi này, ai cũng không muốn bước chân vào bãi nước đục, vì thế công tử sau lưng Lăng Hàn dường như đang biểu đạt gì đó, bọn họ cũng xem như không thấy.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh nắng thoải mái chiếu lên cát vàng, ngoại trừ vài con cát di động ra, không có cảnh tượng cát bay dữ dội đáng sợ nào. Vó ngựa chạy trên cát không phát ra tiếng vang lộp cộp, ngược lại còn lưu trên mặt cát một chuỗi dấu chân hình vòng cung, chỉ chốc lát sau, lại bị những hạt cát bay che lấp, tiêu tán vô tung vô ảnh trong nháy mắt.

Tuy nhiên vẫn còn chút lạnh lẽo, cho dù ánh mặt trời chiếu rọi vẫn có một chút gió lạnh lùa vào trong cơ thể, lại còn mang theo hạt cát vỗ vào mặt hắc, không dễ chịu chút nào. Hơn nữa còn có một chút bay vào mắt, hắc chớp mắt nửa ngày mới có thể giữ ra một cách khó khăn.

Lăng Hàn giúp hắc đội kín mũ trùm, sau đó liền ghé vào lỗ tai hắc, kể lại hành động vĩ đại năm đó y

“Một khi tối đến, sỏi trên sa mạc đều lộ ra ánh sáng xanh như quỷ. Lão tử cũng không nhớ rõ mình đã chém bao nhiêu con, hình như là đánh đến rụng rụng. Khi trời hơi hửng sáng, có thể giết đều đã giết hết rồi, trên người lão tử cũng đầy vết thương, không cần thận ngẫm trên sa mạc.”

“Cứ nghĩ rằng mình sẽ chết như vậy, nhưng lại rất không cam lòng, lão tử còn chưa sống đủ nữa. Sau đó lại mơ mơ màng màng, khi tỉnh dậy thì phát hiện mình nằm trong một lều trại, còn thấy được một đại mỹ nhân.”

Lăng Hàn huyết sáo nói: “Nhưng mà đại mỹ nhân vừa nghe ta kêu hắc, liền hắt nước đầy mặt ta, còn thiếu điều dùng bút đâm chết ta... Không thèm nhìn bộ dáng gia tuấn tú mà còn hạ độc thủ, chắc chắn.”

Diệp Tinh Thần nghĩ rằng, nếu hắc tâm thì đã chẳng cứu người, để người phơi thây nơi hoang dã rồi.

“Sau đó... Cứ như vậy mà quen biết Cố Mặc Nhiên. Lão tử tự nhận chẳng phải là người tốt gì, nhưng hắc có ân với ta, mặc dù hắc chỉ tiện tay cứu ta mà thôi, sau khi ta tỉnh hắc cũng không chăm sóc ta, liền muốn nhập Ác Nhân Cốc. Ta nói muốn báo đáp hắc, hắc liền cười chế giễu nói, có nguyện ý lấy thân báo đáp không? Ta nói, để ta ở trên là được. Đại mỹ nhân cũng chẳng muốn đôi co với ta, phát tay áo định chạy. Tuy rằng lấy thân báo đáp có chút khó khăn, nhưng mà thời gian qua ta làm thủ hạ của hắc đúng là làm trâu làm ngựa!”

Lăng Hàn nói mà có chút căm giận bất bình, hắc là nhớ đến những ngày tháng bị Cố Mặc Nhiên bóc lột sức lao động. Mỗi lần y không đồng ý làm chuyện gì, Cố Mặc Nhiên đều cười nói: “Bạch nhãn lang [1] nhà người, nếu biết trước như vậy thì đã để cho đồng loại của người cắn người chết rồi.” Để lương tâm khỏi bị cắn rứt (đương nhiên Lăng Hàn cũng có chút xiu lương tâm, đây là kiểu suy nghĩ không tốt), đành phải đồng ý. Rốt cuộc, quan hệ giữa hai người không chỉ đơn giản là báo ân nữa, mà là chiến hữu đồng sinh cộng tử. Y thật lòng bội phục cùng tán thưởng thủ đoạn của Cố Mặc Nhiên, quyết đoán ác độc, không dây dưa lưỡng lự; nhưng y lại không dám giao hết thân cho Cố Mặc Nhiên, bởi vì chuyện hắc trở mặt đâm người một dao cũng chẳng lạ kỳ gì, chỉ là hiện giờ cả hai có cùng lợi ích, tất nhiên là không có vấn đề đáng kể nào.

Nếu y nói là y vì Diệp Tinh Thần mà đến Hạo Khí Minh vương tị, phỏng chừng người đầu tiên đến giết y

chính là Cố Mặc Nhiên.

“Nhưng mà cũng đáng đời hần, đời này coi như một mình mà trải.”

Y nghĩ rồi không tự giác nói ra. Diệp Tinh Thần đương nhiên không hiểu trong lòng Lăng Hàn nghĩ gì, chỉ cảm thấy câu này không đầu không đuôi nhảy ra, khiến hần cảm thấy khó hiểu.

Sau đó Lăng Hàn nói hết chuyện này đến chuyện khác, Diệp Tinh Thần thật lo lắng y sẽ uống rất nhiều nước, giờ y không được phép uống. Nhưng Lăng Hàn có thể chính là một con lạc đà, nói lâu như vậy mà không thấy khát hay mệt.

Lăng Hàn đọc sách không nhiều, nhiều nhất là có thể đọc hiểu, học chữ chính là do Cố Mặc Nhiên ép y học. Hần nói, nếu không học thì mật báo đưa đến cốc, người còn xem không hiểu ta viết cái gì đâu! Sau đó một cước đạp y vào chỗ dạy học cho con nít, khiến y cùng mấy đứa nhóc còn thiếu mấy cái răng đọc Tam Tự Kinh, mặt mũi ném hết sạch.

Thế nên chẳng thể trông chờ gì vào trình độ tu từ văn học của y khi kể chuyện đâu.

Y nói về quê quán Thiên Sách của y với Diệp Tinh Thần. Mặt trời lặn ở đó rất là đẹp, vừa to lại vừa tròn, giống như lòng đỏ trứng gà vậy, cùng với tiếng khèn thu bình, cờ tung bay trong gió, chiếu lên trâu ngựa đang ăn cỏ.

Còn nói Vạn Hoa Cốc là thế ngoại đào nguyên, người thường không tìm được cách đi vào, nhưng mà y may mắn cùng đệ tử Vạn Hoa vào trong một lần. Trong Hoa Hải có trăm hoa đua nở như một tấm thảm, còn hay có tiên lộ đi qua bên người. Y đi khắp nơi, không cẩn thận lạc đường, sau đó có một nam đệ tử tướng mạo anh tuấn chỉ đường cho y. Y không có hỏi tên, sau này hỏi một vài đệ tử hái thuốc, bọn họ nói đó là sư huynh của họ, chỉ là đã qua đời vì bệnh. Lăng Hàn tựa như có chút khiếp sợ cùng thốn thức, không phải là vì kinh hoàng, mà là vì đời này y đã chém quá nhiều người, bọn họ hóa thành quỷ mị tới báo thù cũng chẳng có gì lạ.

Nói tiếp lại nói đến Hoa Sơn Thuần Dương, Thục Trung Đường Môn, Miêu Cương Ngũ Độc... Diệp Tinh Thần chưa đi qua nhiều nơi như vậy, trừ Tây Hồ Hàng Châu chính là doanh địa Hạo Khí Minh ở Nam Bình, nghe được những điều Lăng Hàn chứng kiến hoặc nghe thấy, nói không động lòng là giả. Bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình biết quá ít, Trung Nguyên bao la này có nhiều nơi tuyệt vời như vậy, hần lại chưa từng đi qua.

Tay của Lăng Hàn không an phận vòng qua eo hần, thấy Diệp Tinh Thần không giãy giụa, liền tựa đầu vào vai đối phương.

“Nghe nói gần đây đệ tử Minh Giáo cùng Trung Nguyên lui tới rất nhiều, hiện tại ai cũng có thể đến Quang Minh đỉnh dạo một vòng. Nghe nói ở đó có Tam Sinh Thụ, tình nhân dưới tán cây thề nguyện, tam sinh tam thế không chia lìa.” Nói rồi ngừng lại một chút, ướm hỏi: “Nếu như có cơ hội, chúng ta cũng đến đó có được không?”

Diệp Tinh Thần không đáp lại, mũ trùm rộng rãi che trên đầu hắn, hạ bóng xuống che khuất hơn nửa gương mặt, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi mỏng của hắn hơi khô, cùng với chiếc cằm thon nhọn. Lăng Hàn tự cảm thấy mắt mặt, tuy rằng cũng không phải lần đầu tiên, nhưng mà vẫn có chút thất vọng dâng lên trong lòng...

“Nếu như có cơ hội, cũng không phải là không thể...”

Diệp Tinh Thần cúi đầu nói một câu, lời nói vừa ra khỏi miệng liền thấy mình lỡ lời rồi, nhanh chóng mím chặt đôi môi, làm bộ như không có gì xảy ra.

Lăng Hàn giật mình một cái, trong lời nói mang theo vui sướng không kìm chế được: “Đại thiếu gia, người đây là đồng ý à?”

Diệp Tinh Thần nhanh chóng lắc đầu, dùng mũi hừ một cái.

“Hi hi, người đừng có giả bộ, ta nghe được mà.”

Diệp Tinh Thần chỉ hận không thể cắt phăng đầu lưỡi của mình. Người ở sau lưng vô cùng khoái chí, lại dựa gần lưng hắn hơn một chút, nhẹ nhàng kéo, cả người đều nằm trọn trong lòng người kia. Dù nện lên khô giòn lạnh lẽo, lại không thấy đau, chỉ vì Lăng Hàn sợ sẽ làm hắn đau, hành động cũng nhẹ tay hơn một chút. Diệp Tinh Thần nhũn mảy, thiên tính của động vật nhỏ thật sự rất nhạy, lập tức liền nhận thấy nguy hiểm, bèn thấp giọng giận dữ nói: “Chỉ là nhất thời lỡ lời thôi... Lăng Hàn người đừng có... Được một tác lại muốn tiến một thước!”

“Được một tác lại muốn tiến một thước... Ta còn chưa làm cái gì mà.”

Hắn kéo mũ trùm trên đầu Diệp Tinh Thần xuống, nhìn thấy hai lỗ tai phiểm hồng của người nọ, thật sự mê người. Đôi mắt đen láy trong vắt sáng ngời, mang theo vài phần tức giận nhìn thẳng vào y, Lăng Hàn không khỏi nhếch môi cười cười.

“Hay là nói, người hy vọng ta làm chuyện được một tác lại muốn tiến một thước hả...?”

Nói rồi bàn tay kia lại không trong sạch luồn vào tầng tầng lớp lớp quần áo, không an phận quanh quẩn ở đùi trong.

Mặt Diệp Tinh Thần đỏ bừng, trong lòng biết tên Lăng Hàn này thường là cơ thể phản ứng nhanh hơn suy nghĩ trong đầu, hắn cũng không nói mấy chuyện mập mờ sao cũng được để khiêu khích tên kia phát hỏa nữa. Hơn nữa cùng là nam nhân, sao hắn có thể không cảm thấy cảm giác nóng bỏng sau mông chứ. Trong chốc lát chỉ có thể dùng tay ngăn y lại, tiếc rằng Lăng Hàn rất nhanh tay, liền bóp chặt tử huyệt của hắn.

“Ừ...”

Hắn có chút khó chịu kêu lên một tiếng, Lăng Hàn đột nhiên nảy sinh ác ý, cắn cái tai đỏ bừng của hắn rồi bắt đầu động thủ. Sức lực của Lăng Hàn rất lớn, Diệp Tinh Thần dùng một bàn tay kéo kiểu nào cũng không kéo được, dứt khoát vứt dây cương, hai tay vươn ra nắm lấy tay Lăng Hàn. Lăng Hàn nhướn mày, kẹp bụng ngựa một cái, con ngựa liền vọt chạy, lập tức lắc lư đến mức làm cả người Diệp Tinh Thần ngã sang một bên.

Hắn chỉ cảm thấy cơ thể mình không chịu nổi chế ngã xuống đất, trog nháy mắt, cảnh vật trước mắt xoay tròn, hắn sợ đầu mình sắp đập xuống đất.

Không ngờ tay Lăng Hàn chụp tới, kéo hắn trở về, cười nói: “Người không nắm chặt dây cương, ngã xuống cũng mặc kệ đó.” Nói xong lại cố ý vỗ mông ngựa một cái. Con ngựa này là chiến hữu vào sinh ra tử cùng y nhiều năm trời, tất nhiên lại chạy thêm nhanh.

Sa mạc tất nhiên không bằng phẳng như đường lộ, thỉnh thoảng còn có đoạn lên xuống giữa những cồn cát, ngựa chạy nhanh liền xóc nảy lên xuống. Kỹ thuật cưỡi ngựa của Diệp Tinh Thần cũng không tốt lắm, lúc này bị dọa sợ, nhớ lại còn có chút kinh hồn bạt vía, đành phải cắn răng siết chặt dây cương.

Tay Lăng Hàn càng thêm tùy tiện chuyển động lên xuống. Cơ thể của tiểu thiếu gia không chịu nổi trên chọc ác ý của y, cảm thấy chưa đến vài cái là hạ thể của đối phương đã cứng lên. Diệp Tinh Thần cúi đầu, mặt đỏ như son, lại nắm dây cương trong tay thêm chặt, trong lòng hắn là đang hối hận tại sao hạ thể mình lại không biết đấu tranh như vậy, bị người ta đụng vài cái liền run rẩy ngắc đầu.

Đụng chạm không biết mấy cái, vốn là sắp bị kích thích bắn ra, Lăng Hàn lại đáng ghét ngừng tay.

Một lúc lâu sau, y lại buông lỏng tay. Diệp Tinh Thần thật kinh ngạc, giọng nói như đang mê hoặc vang lên bên tai, chậm rãi phun ra mấy chữ: “Tự, mình, làm.”

Từng chữ từng chữ theo tiết tấu thông thả gõ lên trái tim Diệp Tinh Thần, hai gò má vốn đã phồng hồng lại càng thêm hồng dữ dội, trong đôi mắt dính vài tia tình dục, rõ ràng là có chút không biết làm sao.

Lăng Hàn nói không giúp hắn, sau đó liền buông tay, thật nhẹ nhàng vuốt ve đùi trong của hắn.

Diệp Tinh Thần chưa từng cảm thấy uất ức khó chịu như vậy, cho dù bị tàn nhẫn đâm xuyên qua hậu thân, cũng chỉ là rất đau chứ không ghen đến mức khó chịu như vậy. Hắn mang giận dữ trong mắt quay đầu lại, hình như là đang oán thăm. Lăng Hàn bị mỹ nhân này nhìn một cái liền cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, dương cụ của mình lại ngẩng lên càng cao.

Diệp Tinh Thần không nói lời nào, răng cắn vào môi đến trắng nhợt. Lăng Hàn cũng cố nén suy nghĩ muốn tiếp tục động thủ, yên lặng đợi phản ứng của tiểu thiếu gia. Qua không biết bao lâu sau, y thở dài trong lòng, thôi vậy, cứ giúp hắn đi. Không ngờ lại nhìn thấy Diệp Tinh Thần bắt đầu cử động. Lăng Hàn nhướn mày, nhìn tay phải của tiểu thiếu gia chậm rãi buông sợi dây cương đang bị nắm chặt kia ra, sau đó thò vào trong quần của chính hắn. Hắn thấy tựa như một bộ phim tua chậm, lại không có chút nào là không thích hợp. Cầm dương cụ của mình, cảm nhận từng ngón tay một đập lên, Diệp Tinh Thần có chút ngốc nghếch bắt đầu cử động lên xuống, đầu cúi càng thấp, toàn bộ khuôn mặt đỏ bừng đã sắp chìm vào bờm ngựa xõa

tung, chỉ là vành tai đỏ bừng kia đã bán đứng hắn.

Lăng Hàn cười thầm trong bụng, không dám cười ra tiếng. Diệp Tinh Thần rất sĩ diện, chỉ sợ cười như vậy hắn sẽ thẹn quá hóa giận. Nhịn không được dùng tay nắm lấy tay Diệp Tinh Thần, người cứng người lại rõ rệt, động tác cũng lập tức ngừng lại. Lăng Hàn mặc kệ, nắm lấy tay hắn bắt đầu cử động. Diệp Tinh Thần bị hắn dẫn dắt, cũng chỉ cảm thấy cảm giác càng ngày càng tuyệt, hô hấp cũng không khỏi nặng nề gấp gáp hơn. Rồi sau đó, một cổ kích thích rót cuộc bùng lên, dừng trong tay hai người.

Diệp Tinh Thần thở ra một cái, có chút mệt mỏi, nghĩ rằng rốt cuộc cũng kết thúc rồi.

Nhưng mà sự thật chứng minh rằng hắn thật sự rất đơn thuần. Dương cụ hơi mềm kia lại chịu không nổi khiêu khích, Lăng Hàn rất nhanh lấy lại quyền chủ động, lại làm cho hạ thể của hắn trở nên cứng rắn. Diệp Tinh Thần quay đầu trừng mắt, mặt đỏ bừng: “Lăng Hàn, ngươi còn muốn gì nữa?”

Lăng Hàn lắc lắc đầu, khẽ cười nói: “Làm người.” Nói xong liền cởi quần hắn ra. Diệp Tinh Thần chỉ cảm thấy cái mông lạnh lẽo, nguy hiểm đang ở phía sau lưng, không là sau mông, kẻ sát lên.

Tốc độ chạy của ngựa dần chậm lại, Lăng Hàn mạnh mẽ kẹp bụng ngựa một cái, Đạp Viêm Ô Truy đành phải không tình nguyện cất bước.

“Nắm chặt dây cương, té là kẻ đấy.”

Nói xong trụ thể của hắn lập tức để ở cửa vào phía sau. Diệp Tinh Thần không nhịn được chửi ầm lên, giáo đường đằng hoàng ngày xưa đều bị ném mất hút.

“Giữa ban ngày ban mặt! Tại, tại đại mạc sao có thể làm chuyện này! Ta thao người đồ con hoang!”

Lăng Hàn đổi tay ôm eo Diệp Tinh Thần, tay dính chất lỏng của đối phương lung tung làm trơn nội huyết, cũng không thềm để ý lời mắng chửi của Diệp Tinh Thần.

“Trăm dặm quanh đây nào có người, ai dám nhìn người gia giết sạch hết.”

“Với lại, còn chưa đến lúc ngươi có thể thao gia đâu, hửm?”

Cùng với âm cuối của Lăng Hàn, ngựa chạy xuống dốc liền đưa trụ thể kia vào trong dũng đạo của hắn.

“A!”

Trước đó không bôi trơn quá nhiều, đây chính là mạnh mẽ nuốt dương cụ của đối phương vào, nhất thời đau đến mức hắn kêu ra tiếng. Lăng Hàn cũng không chịu nổi, bị Diệp Tinh Thần siết đến phát đau, chỉ có

thể dùng sức xoa xoa cặp móng cong nẩy kia.

“Ss —— Đại thiếu gia đừng siết chặt như vậy, nhớ ta cũng không cần nhiệt tình như vậy chứ?”

“Ai con mẹ nó muốn... A...!”

Hắn còn chưa dứt lời, lại là một lần tiến vào trong. Quay đầu cảm tức nhìn Lăng Hàn, khóe miệng Lăng Hàn nhếch lên: “Ta đâu có động, là ngựa cử động mà thôi.”

Nói xong y lại hung hăng đạp một cái, Đạp Viêm Ô Truy liền bắt đầu chạy bạt mạng. Diệp Tinh Thần chỉ cảm thấy cảnh tượng hai bên lướt qua thật nhanh, rõ ràng đều là cát vàng mênh mông vô bờ, lại có chút mê muội. Phía sau là dương cụ không ngừng ra vào, khi tiến khi lui theo tốc độ chạy của ngựa. Tay Lăng Hàn đang nắm eo hắn nhưng hắn vẫn cảm thấy cả người mệt mỏi, lại không muốn ngã vào phía sau, đành phải tựa lên lưng ngựa.

Quần áo trên người không biết bị cởi sạch từ lúc nào, tay Lăng Hàn không an phận di chuyển trên cơ thể mình, hầu kết, xương quai xanh, hai điểm trước ngực, bụng... Theo tư thế nằm trên lưng ngựa của Diệp Tinh Thần, Lăng Hàn có thể nhìn thấy vòng eo tuyệt đẹp của hắn, đến chỗ cái móng còn có phần lõm vào, nhất thời kích thích khiến dục hỏa trong lòng bùng bùng, dương cụ trong cơ thể người nọ lại lớn thêm vài phần. Sau đó cúi người xuống, lưu lại dấu vết tàn phá bừa bãi trên thân mình như bạch ngọc.

“Ư... Ừm...”

Trong lòng Diệp Tinh Thần rõ ràng cảm thấy không thoải mái, cứ như là có thể xuyên thấu qua nội bích của mình cảm nhận được gân xanh trên trụ thể kia, liền hừ ra tiếng trong yết hầu.

Ngựa chạy như bay, Lăng Hàn hầu như không cần cử động, chỉ cần kẹp chiến mã một cái, nó liền biết điều mà rong ruổi giữa những cồn cát. Mỗi khi xuống dốc hạ thế của mình mạnh mẽ cọ qua điểm mẫn cảm của Diệp Tinh Thần, lập tức kích thích hắn rên lên một tiếng.

Lăng Hàn thật sự tạ ơn ngày thường không lơ là luyện tập, trước giờ y ở trên ngựa đều không cần nắm cương. Xét về công phu trên ngựa, y tự nhận không có bao người có thể sánh với y. Bởi vậy hiện tại dù có xóc nảy như thế nào, y cũng sẽ không rơi xuống.

Lăng Hàn nhắc người đang tựa vào lưng ngựa mà thở lên, Diệp Tinh Thần mềm nhũn mặc y đùa bỡn. Trong lòng y vui mừng vô cùng, miệng liền làm càn liếm láp vành tai của hắn, sau đó rơi lên môi cùng hắn triền miên. Lúc đầu Diệp Tinh Thần vẫn là không tỉnh nguyện, thế nhưng đến lúc tay còn lại của Lăng Hàn cầm hạ thể của hắn sờ nắn, nhân tính không áp chế dục vọng được nữa liền bị châm ngòi triệt để, phá tan sự thanh tỉnh cùng hết thấy suy nghĩ của hắn, chỉ còn lại khát cầu cùng tìm kiếm không ngừng, thậm chí quên luôn trước kia có bao nhiêu thâm cừ đại hận với Lăng Hàn.

Hắn không biết mình cùng đối phương dây dưa bao lâu, chỉ biết là lúc muốn phát tác, tên Lăng Hàn đáng ghét kia lại bóp chặt cái lỗ chỗ đó của hắn, nói: “Cùng nhau đến...” Trong lời nói quả thật tràn đầy nhu

tình lưu luyến, vô hạn triền miên. Nhưng hiện tại hần chỉ cảm thấy bất mãn, liền cố hết sức cản trở Lăng Hàn, cần đến khi khóe môi của y chảy máu, giữa hai đôi môi tỏa ra mùi máu nhàn nhạt.

“Ồ, còn học theo chó à.”

Lăng Hàn cố ý liếm liếm máu trên môi, trên gương mặt cương nghị thêm vài phần mỉa mai, khiến tim Diệp Tinh Thần đột nhiên nhảy lên.

Lăng Hàn không xấu, ngược lại còn khá là đẹp. Nhưng cái đẹp này không giống với phong lưu tiêu sái của Cố Mặc Nhiên, không giống với xinh đẹp quyến rũ của Thiệu Hoa, lại càng không giống với tiên phong đạo cốt của Tiêu Tiêu. Đó là một loại bất kham cùng đã tính chỉ nam giới mới có, toàn thân đều tràn ngập vẻ bạo lực cùng cứng rắn, giống như thủ đoạn cùng việc làm của người này. Đặc biệt là đôi mắt sắc bén hẹp dài kia, dường như có thể xuyên thấu lòng người, lúc đối mặt liền không hiểu sao cảm thấy một trận khiếp đảm.

Nhưng mà nghĩ kỹ lại, cũng không dễ nhìn cho lắm.

Thật là quái đản, Diệp Tinh Thần thầm nghĩ, thấy tướng mạo của đối phương hợp khẩu vị mình nhất định là do ánh mặt trời làm mắt bị tổn thương.

Đến khi dừng đạo cảm nhận được dòng nhiệt bắn ra, Lăng Hàn mới chịu buông tay. Trọc dịch của hần cũng bắn ra, dừng trên lưng ngựa đen bóng uốn lượn thành đường cong vô cùng dâm mỹ.

Màu lông của Đạp Viêm Ô Truy đen bóng mượt mà, một màu đen thuần, làm chất lông trắng đục kia càng thêm vô cùng chói mắt.

Diệp Tinh Thần thở phì phò, ánh mắt chợt liếc đến, chỉ cảm thấy vừa thẹn vừa giận. Nhưng mà là do bản thân mình không cố gắng, giống như một quả bóng cao su bị xẹp, lại nằm trong lòng người nọ, ngay cả nhúc nhích cũng không muốn. Đồng thời biểu đạt bất mãn còn có Đạp Viêm Ô Truy, thở phì phò càng chạy càng chậm, có lúc khó chịu giật giật thân mình, không biết có phải là cảm nhận được chất lỏng kia dính ở trên người hay không, cuối cùng biến thành chậm rãi đi bộ.

Lăng Hàn khẽ quát một tiếng khiến nó ngừng lại, Diệp Tinh Thần lúc này mới dần dần hồi phục tinh thần, dưới thân chứa đầy chất lỏng của đối phương, rất là khó chịu.

Lăng Hàn không an phận đẩy dương cụ đã hơi mềm về phía trước một cái, tựa hồ còn có dấu hiệu muốn tiếp tục, Diệp Tinh Thần vội vàng hô to: “Đủ rồi... Người đừng làm nữa!”

Lăng Hàn liếm máu trên khóe miệng một cái: “Chỉ mới có chút mà người đã bại trận rồi sao, hửm?”

“Ta... Ta...” Diệp Tinh Thần lắc đầu, bỗng nhiên vô tình nhìn thấy một bóng đen ở cách đó không xa, hình như là một đoàn người gì đó, giật mình nói: “Đó là cái gì?”

“À, thương đội mà thôi, ở gần đây có mã tặc, bọn họ thường kết bạn đi chung.”

Bị người khác nhìn thấy sao được chứ? Cơ thể Diệp Tinh Thần căng cứng lại, dững đạo cũng theo đó mà co rút, nhất thời kích thích dương cụ của Lăng Hàn ngạo nghễ đứng thẳng, gầm lên một tiếng “grào”.

Diệp Tinh Thần cảm nhận được sự khác thường, lập tức không dám cử động, ngập ngừng nói: “Người mà để cho người khác thấy... Lăng Hàn... Tiểu gia sẽ đồng quy vu tận [2] với người!”

Lời này nói đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng nhìn đến hai gò má đỏ bừng cùng dung nhan thiếu niên nửa giận nửa tức, thật sự không có chút uy hiếp nào. Lăng Hàn cũng không dám chọc giận Diệp Tinh Thần, tên nhóc này rất là quật cường, lại còn rất sĩ diện, đành phải bắt đắc dĩ lui ra ngoài.

“Sau này người phải đền bù cho ta.”

“Hừ!” Sau đó Diệp Tinh Thần liền nhận ra có gì đó không đúng: “Quần áo của tiểu gia ta đâu?”

“...”

“Mặc cái khác đi...”

Lăng Hàn sờ sờ mũi, xoay người xuống ngựa, kéo quần rồi quăng túi đồ xuống đất, sau đó tìm một bộ xiêm y đưa cho Diệp Tinh Thần. Lúc này quá mức tùy hứng, quần áo mũ trùm này nọ đều quăng ra sau lưng, thôi thì sau này mua lại cũng được. Nhưng mà bộ Phá Quân này cũng không tồi nha, thuận tay kéo một cái là có thể kéo quần áo thành hai nửa, còn có thể thò tay vào trước ngực làm mấy chuyện như vậy như vậy như vậy... ^q^ (quần gia người ảo tưởng quá mức rồi).

Diệp Tinh Thần nhìn chằm chằm quần áo nửa ngày, ngẩng đầu bất mãn nói: “Sao đều là Phá Quân vậy? Không có Nam Hoàng à? Xi Linh cũng được.”

“Tiện chiến giới danh vọng Ác Nhân Cốc chỉ có mấy món này, bọn ta đâu có giàu được như Hạo Khí Minh các người.”

Thật ra không phải là không có, chỉ là Lăng Hàn cố ý không lấy mà thôi. Diệp Tinh Thần không biết làm sao, cũng chỉ có thể chấp nhận mặc vào.

Đoàn người kia không lâu sau liền xuất hiện ở gần bọn họ, nhìn bộ dáng thì hẳn là thương đội. Hai người xoay người lên ngựa, Diệp Tinh Thần nhìn lại chính mình, sợ bị người khác nhìn ra khác thường.

“Cũng sắp đến khách sạn Long Môn, người chịu khó một chút, đến nơi sẽ cho người tắm rửa ngay.”

Lăng Hàn vung roi ngựa, Đạp Viêm ô Truy liền hí lên vọt chạy băng băng, vó ngựa nâng lên hạ xuống làm cát vàng tung bay.

Ngựa đen mắt đỏ, tướng quân giáp bạc, công tử áo vàng, rất nhanh mắt hút trong hoang mạc này.

Chú thích:

[1] Bạch nhãn lang: Ý chỉ những người không có mắt, không biết đúng sai, vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn.

[2] Đồng quy vu tận: Cùng nhau đi đến chỗ chết aka chết chùm =))

11. Chương 11

“Lăng tướng quân, ngài thật tốt với Ngọc Linh tỷ tỷ, tỷ ấy tuy rằng là hoa khôi số một nhưng đều xa cách với đa số công tử, lâu dần bọn họ chán ngay.”

Khách sạn Long Môn là điểm tiếp tế cuối cùng của hoang mạc Long Môn, nó không chỉ là khách sạn, hơn nữa do ở gần biên cương, rất nhiều giao dịch giữa hắc và bạch có thể tùy ý tiến hành, lại sẽ không bị ai bắt. Thứ như văn thư xuất quan, có thể ở trong này làm một cái cũng không chút kỳ lạ. Mà người lui tới thì đến từ khắp năm châu bốn bể. Có khi là một người ngoại quốc mũi cao tóc xoăn, có khi là một người đi ngâm thơ đọc sách, thậm chí, còn có thể là tội phạm truy nã chạy nạn đến tận đây để chuẩn bị xuất quan... Tóm lại là những người tụ tập ở nơi đây, hoặc mình bạch hoặc mờ ám làm việc mà mình phải làm.

Còn về Diệp Tinh Thần và Lăng Hàn, bọn họ vốn không định ở lại đây lâu, chỉ thuê một gian phòng của bà chủ rồi bảo tiểu nhị đi nấu một thùng nước cho Diệp Tinh Thần tắm rửa một cái. Bên ngoài khách sạn có một hồ nước hình bán nguyệt, là hồ nước ngọt, nước uống và nước sinh hoạt đều lấy từ đây, thế nên nước ở đây cũng không quá mức khan hiếm.

Nước tắm rửa được chuẩn bị xong, Diệp Tinh Thần không chút do dự đuổi Lăng Hàn ra ngoài. Lăng Hàn cũng không đòi ở lại, phỏng chừng cũng có chuyện phải làm. Nói cho cùng nơi này là chỗ có nhiều tin tức lui tới, muốn cái gì, động động ngón tay ý bảo người ra giá cao, người ta vừa lòng sẽ bán cho người ngay.

Diệp Tinh Thần lấy chất lỏng ở hạ thể mình ra ngoài, lại mạnh mẽ chà lau cơ thể mình nửa ngày. May mắn là dấu hôn không có ở trước người, nếu không thì bộ Phá Quân này chắc chắn là không che được, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

“Tôm ——”

Hắn tức giận ném khăn mặt vào trong thùng nước tắm, hai tay vẩy nước lên mặt lau lau mấy cái rồi mới

dựa vào thành thùng, duỗi cơ thể tay chân ra.

Lúc đầu hắn không hiểu Lăng Hàn đang nghĩ gì, lúc này hắn lại có chút không hiểu mình đang nghĩ gì.

Hắn không thích Lăng Hàn, nhưng trải qua vài lần, hắn cảm thấy mình bắt đầu hưởng thụ việc cùng Lăng Hàn làm mấy chuyện này. Ấy là dục vọng của sinh vật, ngày xưa hắn nhất định rất ghét mình như vậy, nhưng lại không biết làm sao. Hắn hạ người xuống, mũi vừa vịn chạm đến mặt nước ấm áp, thở ra mấy cái bong bóng nhỏ, vang lên bốp bốp. Trong đầu toàn là gương mặt, bóng hình, những lời nói của Lăng Hàn. Hắn dút khoát vùi đầu vào trong nước, đến lúc gần như không thở được nữa mới ngẩng lên.

Hắn lau nước trên mặt.

Diệp Tinh Thần, chớ quên thân phận địa vị của hai người. Cùng trận doanh còn có thể đâm sau lưng một dao, đối lập trận doanh, nếu giao ra chân tâm, đều không biết được sẽ rơi vào kết cục nào. Huống chi, hắn sao có thể quên được đau đớn cùng nhục nhã lúc trước.

Lúc muốn giết Lăng Hàn, hắn nghĩ, hắn vẫn có thể ra tay.

Hắn nở một nụ cười chua xót, nhặt lên khăn mặt trong thùng vắt vắt, lau sạch mặt mình. Mặt nước phản chiếu một Diệp Tinh Thần ngạo khí lẫm liệt như lúc trước.

Dưới lầu khách sạn là một bãi đất trống lớn, bình thường mọi người sẽ ăn cơm ở đây. Gần đó còn có mấy vũ nữ mặc quần áo Ba Tư mỏng manh đang khiêu vũ, khăn che hết nửa gương mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt màu xanh ngọc bích khiến đám người lưu vong ngứa ngáy trong lòng, có một số còn dút khoát động tay động chân.

Nếu là lúc trước, Diệp Tinh Thần phỏng chừng sẽ một trọng kiếm đập qua. Nhưng mà bây giờ, hắn biết rõ mình thân cô thế cô. Lăng Hàn cũng không để ý, chuyện này rất hay xảy ra, trực tiếp gọi bà chủ cho mấy cân thịt dê nướng cùng rượu Phần. Bà chủ Kim Hương Ngọc tuy rằng đã quá tứ tuần nhưng vẫn còn xinh đẹp thướt tha, hơn nữa thoạt nhìn có vẻ khá là thân thiết với Lăng Hàn, nhiệt tình tiếp đón: “Lăng tướng quân sao lâu như vậy mới đến?”

“Gần đây rất bận rộn.”

Bà chớp chớp mí nhãn, ướm hỏi: “Chẳng lẽ lần này... Ác Nhân và Hạo Khí thật sự sắp đánh nhau?”

Lăng Hàn híp mắt, mặt mang ý cười, lại nhìn Kim Hương Ngọc đến mức bà sợ hãi trong lòng.

“Không nói chuyện công.”

“À... Đúng vậy đúng vậy.” Trong lòng Kim Hương Ngọc biết Lăng Hàn là không muốn nói cho bà, vội vàng nói sang chuyện khác: “Gần đây có vài vũ nữ Ba Tư đến, không biết Lăng quân gia... Cùng vị công tử này có hứng thú hay không?” Chỉ dựa vào thu nhập của khách sạn tất không đủ, có rượu ngon cũng phải có mỹ nữ, cách kiếm tiền ai cũng chê, Lăng Hàn vừa vặn còn là một trong những khách quen.

Lăng Hàn nhất thời có chút thẹn thùng, giương mắt nhìn Diệp Tinh Thần ngồi đối diện. Hắn lại dường như chẳng có gì xảy ra gặm chân dê mà tiểu nhị mới đặt xuống, “chóp chép chóp chép” ăn đến vui vẻ. Y ho nhẹ một tiếng: “Không cần, về sau đừng có giới thiệu mỹ nương tử gì cho gia nữa.” Con mắt của Kim Hương Ngọc xoay một vòng, tầm mắt dừng trên Diệp Tinh Thần tướng mạo tuấn tú, một thân quý khí một chút, dường như có chút sáng tỏ.

“Phải phải... Ta đây có chút việc bận, Lăng tướng quân có chuyện gì cứ gọi ta là được.” Dứt lời lại nháy mắt, lắc mông bỏ đi.

Lăng Hàn lại chuyển mắt trở về, rót một ly rượu cho mình, theo bản năng sờ sờ mũi.

“Cái đó... Ta trước kia quả thật... Có quan hệ không rõ ràng với không ít nữ nhân, nhưng mà bọn ta không có gì thân mật cả...”

Diệp Tinh Thần nhú mày, tỏ vẻ chuyện không liên quan đến mình: “Việc này tại sao phải giải thích với ta?”

“...”

Trong lòng Lăng Hàn cảm thấy không vui. Phải rồi, người ta đâu có nói thích người, nói không chừng còn đặc biệt ghét người.

“Không có gì, chỉ là nói vậy mà thôi.”

Có chút cảm giận bất bình uống một ngụm rượu, lại cảm thấy còn chưa hết giận, dứt khoát đổ luôn một bình vào miệng.

Diệp Tinh Thần tự nhiên ngồi ăn một mình, tuy rằng đang ăn, nhưng mắt với tai cũng không rảnh rỗi, vụng trộm nhìn bốn phía, xem xem có tình tức mới hoặc là thám tử của Hạo Khí Minh mai phục trong này hay không. Nhưng thực đáng tiếc, chuyện những người đó hỏi thăm đều là thứ hắn cảm thấy không hứng thú, phòng chừng tin tức giao chiến còn chưa truyền ra.

Chợt hắn nhìn thấy một công tử thanh tú lịch sự cầm trường kiếm trong tay, mặt mũi đỏ bừng chạy vào trong khách sạn, sau lưng hắn còn có một thanh niên hơi mang bỉ khí, đuôi ngựa cột cao, vừa đuổi theo vừa kêu: “Âm Phong! Âm Phong! Ta...”

Nam tử tên Âm Phong xoay người chĩa kiếm vào hắn, thanh âm không lớn, lại vừa vặn lọt vào tay Diệp

Tinh Thần.

“Tên vô sỉ Đường Vô Tầm! Đừng đuổi theo, không thì ta sẽ không khách khí!”

Nói rồi khó nhọc thở hổn hển chạy lên lầu, người tên Đường Vô Tầm đành phải không vui đứng tại chỗ, ừ ừ.

Diệp Tinh Thần vươn đầu lưỡi ra, mút nhẹ mấy ngón tay dính gia vị, bộ dáng như đang suy nghĩ gì đó. Một màn này lại dừng trong mắt Lăng Hàn, ước gì được cầm lấy ngón tay đối phương mà liếm. Y tất nhiên cũng thấy một màn lúc này, nhưng mà cái y nghĩ, hẳn là vượt xa cái Diệp Tinh Thần nghĩ rất nhiều.

“Hai người đó chắc là một đôi đấy.”

Lăng Hàn bỗng nhiên mở miệng, làm cho Diệp Tinh Thần sửng sốt một chút.

“Sao ngươi lại biết?”

“Nhìn quần áo bọn họ, dính cát, lại có chút lộn xộn, chắc chắn là làm mấy chuyện vui vẻ trên sa mạc rồi.”

Bỗng nhiên nhớ tới mình cũng làm mấy chuyện này trên sa mạc, mặt Diệp Tinh Thần nóng lên: “Lỡ như là bọn họ đánh nhau thì sao?”

“Nghe giọng nói, Đường Vô Tầm kia hẳn là đệ tử Đường Môn, người có từng gặp qua đệ tử Đường Môn đánh nhau không mang mặt nạ cũng không mặc quần áo chưa? Quần áo trên người đeo toàn là lưỡi dao, không thuận tiện làm chuyện đó.”

“ ... ”

Diệp Tinh Thần nhất thời không nói gì, tuy rằng hẳn cũng mơ hồ nhận thấy quan hệ giữa hai người họ không phải bình thường, nhưng bị Lăng Hàn nói trắng ra như vậy, trong lòng cũng càng thêm bình tĩnh.

“Cô nương xinh đẹp không yêu, lại đi dây dưa với người khác làm gì?”

Nói rồi như có như không nhìn Lăng Hàn một cái, rõ ràng là đang nói y.

“Chắc.” Lăng Hàn lắc đầu cười cười: “Thích chính là thích, sao phải phân biệt nam nữ hay tuổi tác?”

“Nhưng suy cho cùng cũng không phải là chính đạo, người trong nhà cũng sẽ không hài lòng, chỉ là thú vui nhất thời mà thôi, sa vào đó đều không tốt cho ai hết.”

Lăng Hàn buông bầu rượu trống không, bầu rượu nện lên bàn phát ra một tiếng vang nặng nề. Cũng không nói gì, cứ như vậy mà yên lặng nhìn hần. Đôi mắt sắc bén ngày xưa không biết tự khi nào mang theo vài phần ôn nhu, khiến cho người ta như đang tắm trong gió xuân; lại giống như một cái hồ sâu thẳm, nước hồ mênh mông, khiến Diệp Tinh Thần đột nhiên nhớ đến Tây Tử Hồ trong sơn trang. Hần nghĩ Lăng Hàn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng người nọ lại không nói ra được; hần không dám nói hần biết đối phương đang nghĩ gì, thế nhưng hần lại lơ mơ biết được đối phương đang nghĩ gì.

Vì thế hần không muốn đoán, cũng không dám đoán.

“Ta ăn no rồi.” Hần phỉ phỉ tay, muốn đứng dậy bỏ đi.

“Diệp Tinh Thần.” Người nọ ngẫm nghĩ, dường như có chút gian nan mở miệng: “Nếu... Nếu hai người chúng ta nhất định có một trận chiến, ngươi sẽ...”

“...”

“Ta tất nhiên sẽ giết ngươi.”

Diệp Tinh Thần trả lời không chút do dự, khóe miệng mang ý cười thắng lợi, giống như con nít đấu khẩu mà giành được chiến thắng.

“...Được.”

Hần rõ ràng nhìn thấy đôi mắt Lăng Hàn trở nên ảm đạm trong nháy mắt, ấy vậy mà trong lòng lại thoáng thấy căng thẳng, ngay cả nụ cười trên mặt cũng trở nên có chút mất tự nhiên.

“Đây mới chính là ngươi.”

—— Đây mới là người sẽ giết ta, mà ta lại không nhận được yêu phải ngươi.

Hai người nghỉ ngơi một chút, lại mua chút lương khô cỏ ngựa, trạm tiếp theo chính là Trường An, cũng không cần phải chuẩn bị quá nhiều. Lúc kéo Đạp Viêm Ô Truy ra khỏi chuồng ngựa, nó lắc lắc cái bờm đen bóng của mình, cao ngạo ngẩng đầu như là đang làm cao với Diệp Tinh Thần.

Nếu không phải không có tiền thì ta đã mua một con ngựa từ lâu rồi, ai muốn cưới ngươi chứ, Diệp Tinh Thần nghĩ.

Một đường không nói gì, đi một chút lại dừng một chút, giữa đường cũng có ở trong tiểu điểm của một

vài thôn xóm. Chuyện dở khóc dở cười nhất là cư nhiên lại có mấy tên không có mắt muốn cướp của bọn họ, Diệp Tinh Thần một Tam Sài Kiếm Pháp liền hạ gục cả lũ. Lăng Hàn cũng như hôm đó không hỏi về chuyện này, vẫn nói nói cười cười với hắn như trước, mặc dù phần lớn thời gian là một mình y nói. Cứ đi như vậy, liền đi tới Trường An.

Dầu sao thì Trường An cũng là trung tâm kinh tế, văn hóa, chính trị nổi tiếng, tường thành rộng lớn cao ngất, chợ nườm nượp người đi, tất nhiên Dương Châu và Lạc Dương không thể nào bì. Diệp Tinh Thần cũng có đến Trường An vài lần, tuy thời gian ở lại không dài, cũng không kinh ngạc cho lắm, cho dù có, hắn cũng sẽ theo bản năng mà kìm nén.

Giữa phố xá sầm uất cũng không tiện giục ngựa phóng nhanh, Lăng Hàn liền trực tiếp xoay người xuống ngựa, để Diệp Tinh Thần cưỡi một mình, sau đó tự mình dẫn ngựa đi. Vì không để người khác chú ý, y cũng không mặc vào một thân khôi giáp, chỉ mặc một thân trang phục đồ sộ, làm hiện ra vòng eo thon cùng chân dài tuyệt mỹ. Tóc dài quá nửa xoa trên vai, chỉ cột một bím tóc bên đầu, tuy không chỉnh tề lắm nhưng cũng rất phóng túng tiêu sái.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Người qua đường đều tự giác ngừng đầu nhìn Diệp Tinh Thần, trong mắt có ái mộ, ghen tị, kinh diễm... Hắn thấy mình giống như là một đồ vật bị xem xét vậy, thăm nghĩ nhanh đến khách sạn. Lăng Hàn không nhanh không chậm đi ở đằng trước, quay đầu cười với hắn, lộ ra mấy cái răng trắng sáng.

“Đến xem mấy thứ mà người chưa từng thấy.”

Diệp Tinh Thần lộ vẻ mặt nghi ngờ, có chút không hiểu lắm, chỉ cảm thấy mình đang ở một nơi có rất nhiều oanh ca yến hót, nữ tử xinh đẹp. Hoặc là ở trên lầu hai bên vẩy vẩy những chiếc khăn lụa rực rỡ sắc màu, hoặc là trực tiếp đứng ở hai bên đường ngoắc ngoắc nghênh đón.

Đây không phải là... Hoa nhai liễu hạng à?

Hắn không khỏi nhú nhú mày, nghĩ rằng nhiều nữ tử như vậy hắn không thể ứng phó được, Lăng Hàn cư nhiên lại dẫn hắn đến nơi này.

“Đến rồi.”

Diệp Tinh Thần ngừng đầu nhìn, tòa lầu này có ít nhất ba tầng, chiến diện tích lớn hơn những cái khác, bảng hiệu to lớn viết mấy chữ: Quân Phương Lâu.

“Đây chính là lầu xanh lớn nhất Trường An.” Lăng Hàn bổ sung.

Diệp Tinh Thần xoay người xuống ngựa, mấy cô nương đứng ở cửa lập tức nhiệt tình ủa đến chỗ bọn họ. Lăng Hàn nhanh chóng che trước mặt Diệp Tinh Thần các nàng mới không cần rõ tiếp cận. Nhưng mà, ở

bên dưới, y đang nắm chặt tay đối phương.

“Ta không đi.”

Mùi son phấn kia thật sự rất khó ngửi, Diệp Tinh Thần nhất thời không chú ý tay mình bị nắm, chỉ lo thừa cơ trốn sau lưng Lăng Hàn. Đối với đám nữ tử này, hắn không thể đánh, chỉ có thể né.

“Ngoan, ta chỉ đi nói vài câu mà thôi.”

Diệp Tinh Thần nhú mày, Lăng Hàn cảm thấy hắn như vậy còn đẹp hơn nữ tử của cả con phố này, nghĩ nghĩ, đại khái đoán được Diệp Tinh Thần sợ cái gì, liền cười khẽ một tiếng.

“Có ta ở đây, các nàng không dám làm gì người đâu.”

“Hơn nữa người mà không vào, mấy người đối diện hoặc cách vách sẽ như hổ rình mồi với người.”

Diệp Tinh Thần nhìn chung quanh một chút. Mấy nữ tử thanh lâu kia vừa nhìn là biết công tử này không sang thì giàu, bộ dáng lại tuấn tú phong lưu, tất nhiên là muốn câu khách.

Tất cả đều là do tên khốn kiếp Lăng Hàn này, hắn oán hận ném cho y một ánh mắt sắc như đao. Lăng Hàn cũng rất là hưởng thụ, nói: “Các người không cần tiếp đón vị Diệp công tử bên người ta, hắn rất là cao quý, các người chạm không được.”

“Lăng tướng quân nói gì vậy chứ? Ta lại muốn chiêu đãi chu đáo đấy.”

Được, xem ra Lăng Hàn cũng là khách quen ở đây, trong lòng Diệp Tinh Thần liền có chút không vui.

Tuy nói thời bây giờ đến lầu xanh không phải là chuyện kì quái, ngược lại còn rất được tôn sùng, giống như là một trào lưu vậy. Nhưng mà Diệp Tinh Thần không được dạy dỗ như thế, người luyện võ lại càng không nên bị chuyện này ràng buộc, không thì đam mê mĩ sắc sẽ khó có được thành tựu. Cha hắn thường lấy đại trang chủ đời thứ hai Diệp Anh ra làm ví dụ, nói toàn tâm đều đặt vào lĩnh ngộ kiếm thuật, mới có thể luyện thành tâm kiếm.

“Nếu như dám động đến hắn, ta sẽ không khách khí đâu.”

Y giống như tùy ý mà nói ra mấy lời này, mặt còn mang ý cười, nhưng mọi người đều theo bản năng dừng lại.

Lăng Hàn cũng đến đây không ít, bộ dáng đẹp trai, công phu trên giường cũng rất tốt, chỉ là lời đồn trên giang hồ về y cũng không ít. Lầu xanh là nơi vàng thau lẫn lộn, nhưng cũng là nơi có nhiều tin tức vụn vặt

nhất. Có đôi khi trên giường mới dễ dàng moi ra lời thật lòng, cho nên mọi người đều hiểu.

“Ha ha, ta hiểu rồi.”

Vừa mới vào cửa, một lão cô liền ra đón, khuôn mặt tô vẽ đến trắng bóng, giống như cái mộng. Bà khách sáo với Lăng Hàn mấy câu, Lăng Hàn cũng kiên nhẫn giao tiếp.

“Lại đến tìm Ngọc Linh cô nương à?”

“Tất nhiên.” Nói xong đặt tiền thưởng lên tay lão cô, mặt mày lão cô hớn hở lên, lộ ra nếp nhăn mờ mờ.

“Ngọc Linh cô nương đang chờ trong phòng, để Đỗ Quyên dẫn đường.”

Diệp Tinh Thần một mực im lặng không lên tiếng lắng nghe, Ngọc Linh... Sao nghe vào tai, giống như là rất thân thiết với Lăng Hàn vậy, trong lòng nhất thời có chút để ý.

Đỗ Quyên dẫn đường ở phía trước nhan sắc xinh đẹp, dáng người nhỏ nhắn, tính tình lại rất ngay thẳng, giống như cái miệng vừa mở là không ngừng được.

“Lăng tướng quân, ngài thật tốt với Ngọc Linh tỷ tỷ, tỷ ấy tuy rằng là hoa khôi số một nhưng đều xa cách với đa số công tử, lâu dần bọn họ chán ngay.”

“Lúc ngài không ở đây, Ngọc Linh tỷ tỷ hầu như không gặp vị khách nào, một mình ngẩn người ở trong phòng, giống như đang nhớ ngài ấy.”

“Đúng rồi.” Cứ nói như vậy, bọn họ liền đến một phòng ở lầu hai: “Lăng tướng quân, bao giờ ngài mới mang Ngọc Linh tỷ tỷ đi. Ta cảm thấy nơi này không phải là nơi thích hợp để tỷ ấy ở...”

“Nàng ấy không chịu đi, ai cũng không mang nàng ấy đi được.”

Lăng Hàn cười cười, sau đó có chút khen ngợi nói: “Dẫn đến đây là được rồi, người về đi.”

“Vâng.”

Đỗ Quyên khom người liền rời đi.

Diệp Tinh Thần cho rằng Lăng Hàn sẽ giải thích gì đó, nhưng lại không có, y cứ tùy ý một câu như vậy là xong.

Không biết tại sao, hắn cảm thấy như có gì đó trong lòng mình, không được thoải mái.

“Két” một tiếng, Lăng Hàn đẩy cửa ra, sau cửa là bình phong vẽ trúc xanh, mà sau bình phong, có thể thấp thoáng thấy bóng dáng của một nữ tử yếu điệu.

Lúc này, Lăng Hàn bỗng nhiên buông tay hắn ra, đi về phía người ngồi bên cửa sổ.

Hô hấp của Diệp Tinh Thần ngừng lại.

Hắn đột nhiên cảm thấy, rõ ràng gần trong gang tấc, khoảng cách giữa hai người lại như rất xa.

12. Chương 12

Diệp Tinh Thần bỗng hiểu ra vì sao Ngọc Linh có thể được xưng là hoa khô, cũng rõ vì sao Lăng Hàn vừa đến Trường An liền muốn gặp nàng ngay. Hắn là kiểu tính cách như vậy chính là kiểu mà người như Lăng Hàn sẽ thích, hơn nữa có khi mình cũng chỉ là thể thân mà thôi.

Diệp Tinh Thần không biết tại sao mình sẽ ngồi ở đây, ký ức về chuyện lúc này dường như có một khoảng trống. Hắn không quậy không phá, cứ yên lặng như thế ngồi nhìn bàn tay trắng nõn của nữ tử đối diện tung bay trước mặt mình, cầm bình trà kia. Tay áo màu xanh nhạt trượt xuống, lộ ra một đoạn da trắng như ngọc, có vài sợi tóc rơi xuống, nàng liền tiện tay vén lên, tất nhiên là phong tình vạn chủng.

Tiếp theo nàng châm trà cho mình và Lăng Hàn, hơi nước lượn lờ bay lên, mấy lá trà xoay vòng vòng trong ly, sau lại thông thả tản ra trên mặt nước.

Trước mặt là hoa khô của Quần Phương Lâu tên gọi Ngọc Linh, vẻ mặt lãnh đạm, ánh mắt thanh lãnh, ẩn ẩn tản ra ngạo khí như trúc xanh. Một mái tóc đen mượt mà vấn thành búi tóc, một cây trâm bạch ngọc càng tôn lên vẻ đoan trang tú lệ.

Nàng cũng không phải là quá mức mỹ lệ, nhưng khí chất cao quý như tiên giáng trần này lại rất kinh diễm, đặc biệt là tại nơi yên hoa chi địa này, càng có vài phần không phù hợp, lại thêm đáng quý.

Diệp Tinh Thần bỗng hiểu ra vì sao Ngọc Linh có thể được xưng là hoa khô, cũng rõ vì sao Lăng Hàn vừa đến Trường An liền muốn gặp nàng ngay. Hắn là kiểu tính cách như vậy chính là kiểu mà người như Lăng Hàn sẽ thích, hơn nữa có khi mình cũng chỉ là thể thân mà thôi.

Hắn cười khẩy trong lòng, may mắn mình không bị lời ngon tiếng ngọt của Lăng Hàn lừa gạt.

“Nàng ấy rất xinh đẹp à?”

Một tay Lăng Hàn ôm eo Diệp Tinh Thần, dán sát vào lỗ tai hắn, nhỏ giọng hỏi. Hơi thở ấm áp nhất thời phả vào trong tai, Diệp Tinh Thần tránh không kịp, mặt lại đỏ lên.

“Cái gì với cái gì?”

Hắn có chút quần bách len lén nhìn người đối diện, phát hiện Ngọc Linh cô nương đang mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, tất nhiên chưa từng nhìn qua hắn.

“Ta nói, sao ngươi lại nhìn chằm chằm người ta lâu như vậy, chẳng lẽ thích nàng rồi, hả?”

Lăng Hàn thoáng có chút bất mãn. Từ lúc ngồi xuống, đôi mắt to tròn của Diệp Tinh Thần luôn dán trên người Ngọc Linh, nhìn kiểu nào cũng là bộ dáng xem không đủ.

Diệp Tinh Thần nhất thời nổi giận, tên này còn ghen à! Lúc trước nói thích hắn gì đó đều là dối trá, không phải nhìn người tình của y chút thôi sao, ai mà thêm chứ!

“Ngươi yên tâm đi, ta không có hứng thú với yên hoa nữ tử.”

“Đặc biệt là người tình của ngươi, tiểu gia ta sau này cũng không nhìn nữa.”

Người tình...? Đây là đang nói Ngọc Linh hả?

Lăng Hàn chớp mắt, nghĩ đi nghĩ lại, chẳng lẽ... Tiểu thiếu gia đang ghen? Sau đó bèn hỏi: “Nàng không phải người tình của ta, chỉ là... Chẳng lẽ ngươi đang ghen?”

Khóe miệng Diệp Tinh Thần giật một cái, mặt không khỏi đỏ thêm vài phần, nhưng vẫn trừng mắt tức giận nói: “Ai ghen chứ?”

“Thật à?”

Miệng Lăng Hàn liền dán lên tai Diệp Tinh Thần, giọng nói mang theo mị hoặc dễ nghe khiến Diệp Tinh Thần thất thần. Khuôn mặt trắng hồng kia gần trong gang tấc, Lăng Hàn thậm chí có thể nhìn thấy tầng lông tơ mỏng manh kia, hiếm khi đối phương không cự tuyệt y, lúc đang muốn tiến hành bước tiếp theo, lại bị vô tình cắt ngang.

“Khụ khụ.”

Ngọc Linh cô nương buông chén trà, không thức thời (Lăng Hàn nghĩ vậy) ho nhẹ hai tiếng. Giây tiếp theo Diệp Tinh Thần vội vàng đẩy Lăng Hàn ra, dịch mông đến bên kia cái ghế. Lăng Hàn tức giận liếc Ngọc Linh, một tay chống cằm, bất mãn lắm lắm một tiếng.

“Lăng Hàn, người đừng quên chính sự.”

Giọng nói của Ngọc Linh cũng như con người nàng vậy, thản nhiên, giống như không mang theo chút cảm xúc nào.

“Ta biết, người nói đi.”

Ngọc Linh giương mắt, tầm mắt như có như không quét qua Diệp Tinh Thần, sau đó ánh mắt lại quay trở về, rơi lên người Lăng Hàn.

“Ta chỉ nói với một mình người.”

“...”

Lăng Hàn biết tính Ngọc Linh, cũng không đòi co nhiều với nàng, đành phải gọi lão cô, để bà mang Diệp Tinh Thần đến một căn phòng khác, cũng bảo không cho hắn tìm cô nương hay tiểu quan gì.

Lão cô vội vã gật đầu không ngừng, Diệp Tinh Thần không muốn nhìn nhiều cho thêm phiền, cũng sáng khoái đứng dậy.

“Chờ ta một lát, xong ngay thôi.”

Lăng Hàn giữ chặt tay hắn, ngữ khí có ý an ủi. Diệp Tinh Thần không nói gì, bỏ tay hắn bước đi.

“Không cảm kích chút nào đâu.”

Đóng cửa, Ngọc Linh không chút cảm xúc phán một câu.

“Bình thường sao không thấy người nói nhiều như vậy, Ngọc Linh cô nương?”

“Không, phải gọi là, Đường Linh Vũ.”

Diệp Tinh Thần có chút tức giận, nhưng lại không biết vì sao tức giận, đành phải vừa mắng thầm Lăng Hàn vừa châm trà cho mình. Nếu Lăng Hàn đã bảo vậy, lão cô tất nhiên không dám đưa cô nương đến cho hắn, nhưng cũng có mấy người không biết thức thời.

“Đừng mà Hoa Thược... Lãng tướng quân bảo không thể vào trong.”

Ngoài cửa truyền đến mấy tiếng như vậy, hắn là lão cô đang hạ giọng nói chuyện, bà cũng không dám quấy rầy Lãng Hàn.

“Con chỉ vào một chút thôi, Vân ma ma rủ chút lòng thương đi mà.”

Một giọng nữ ngọt ngào êm tai vang lên, Diệp Tinh Thần nghe có chút quen thuộc, lại không nhớ nổi là ai. Hắn nhớ rõ hắn cũng không quen nhiều nữ tử.

“Ây không được đâu... Bị quở trách thì biết làm sao.”

“Con cam đoan sẽ không nói ra, đây, cái này cho người.”

“Cái này...”

“Không làm nhanh lên thì con sẽ nói là người cho con vào khiêu khích công tử kia!”

Diệp Tinh Thần bỗng dưng thấy buồn cười, người này cũng có chút vô lại.

Nhưng mà nói đến vô lại, hắn lại nghĩ đến một người.

“Ây da! Ta sợ con luôn rồi... Đi nhanh về nhanh!”

“Con hiểu rồi.”

Cửa bị đẩy ra, lại bị nhẹ nhàng đóng lại, Diệp Tinh Thần chỉ thấy một nữ tử mặc áo hồng bước đến bên mình. Bộ ngực trắng như tuyết lộ phân nửa, eo ong không chịu được lực ôm mạnh, bước chân nhẹ nhàng như múa. Trên búi tóc của nàng cắm một vật trang sức hình quạt màu hồng nhạt, mắt đào hoa chớp chớp, một điểm chu sa giữa đôi mày đỏ như lửa, nhúu mày một cái, quả nhiên không có gì không là tư thái quyền rũ mê người.

Chỉ thấy người nọ bước đến trước mặt Diệp Tinh Thần, cũng không hành lễ, chỉ dùng cây quạt trong tay nhẹ nhàng nâng cằm Diệp Tinh Thần lên, lộ ra đường cong duyên dáng của hân. Cảnh tượng này quả thực giống như mây tên lưu manh trên gheo phụ nữ đảng hoàng trên đường.

Diệp Tinh Thần lại không nổi giận, đôi mắt tỏa sáng long lanh, đôi mắt như cái tên của hân.

“Người tới người nào?”

“Ta là hoa khôi Quần Phương Lâu, cũng là Hoa Thược.”

Diệp Tinh Thần nhướn mày, còn chưa kịp nói chuyện liền bị người kia ôm chặt trong lòng. Người nọ nhẹ nhàng vỗ vỗ đuôi ngựa của hắn, đầu tựa vào vai hắn, trong lời nói rõ ràng có vài phần ghen ngào, giọng nói dường như đang run rẩy.

“Tốt quá, ngươi không chết...”

“Ừ... Không chết được.”

Trong lòng Diệp Tinh Thần thật ra đã rất kích động, tuy rằng hắn không biểu lộ ra bên ngoài như Hoa Thược, nhưng hơi nước cũng không kìm được mà dâng lên hai mắt, mũi cũng đỏ lên.

Hoa Thược ôm thật lâu, hít sâu một chút, Diệp Tinh Thần nghe được tiếng hắn khịt mũi, vừa vỗ vỗ vai hắn an ủi, vừa khẽ cười nói: “Khó có thể thấy Hoa Thiệu đại mỹ nhân rơi lệ như vậy, trang điểm trôi hết luôn rồi, lúc về phải nói cho mọi người trong Hạo Khí Minh nghe mới được.”

“Tiểu tử nhà ngươi.” Hoa Thược dùng tay áo lau khô mắt vài cái, sau đó thưởng cho Diệp Tinh Thần một cú xia thật mạnh: “Gia tốt xấu gì cũng là Cửu Châu Đại Hiệp, cấp chiến giới còn cao hơn ngươi đấy.”

“Đừng dùng chiến giới dọa ta, ngươi hơn ta nhiều tuổi như vậy cũng chỉ đến cấp mười ba mà thôi.”

“Chắc, không phục thì chiến, trọng kiếm của ngươi đâu?”

“...”

Ánh mắt của Diệp Tinh Thần nhất thời tối sầm. Thiệu Hoa lúc này mới sực nhớ ra, lúc này hắn thấy được một người rất giống Diệp Tinh Thần ở dưới lầu, trốn sau lưng Ác Nhân Cốc Lăng Hàn. Tuy hắn chưa từng giao thủ với Lăng Hàn nhưng hắn biết được rất nhiều tin tức của đối phương, sao có thể không nhận ra y. Khó khăn lắm mới có thời cơ, Diệp Tinh Thần lại bị đưa đến phòng khác, việc này cũng giúp hắn đỡ tốn sức theo dõi. Nhưng chuyện này quá mức trùng hợp, hắn có rất nhiều nghi vấn, mà Lăng Hàn lại ở thời điểm mấu chốt đến đây tìm Ngọc Linh, có thể thấy quan hệ giữa hai người không hề đơn giản.

“Tinh Thần, võ công của ngươi rốt cuộc là bị làm sao?”

“... Bị phong bế.”

Thiệu Hoa không khỏi nhướn mày, neho đôi mắt đào hoa xinh đẹp lại, như là đang cẩn thận suy nghĩ. Thủ pháp phong bế võ công này hình như đã thất truyền trong giang hồ từ lâu.

Bỗng nhiên nhớ đến lúc trước nghe được nhân mã Diệp Tinh Thần mang theo sau khi bị diệt hết, đối phương còn hỏa thiêu hiện trường, khiến bọn họ không tìm thấy một thi thể nào, đành phải cho rằng Diệp Tinh Thần đã bị giết chết. Nay hắn chẳng những không chết còn lạnh lặn đứng ở đây, chỉ là bị phong bế võ công mà thôi, chuyện này liên quan đến rất nhiều chuyện, nhất thời khiến Thiệu Hoa khó có thể suy nghĩ rõ ràng.

Đang định hỏi tiếp, bên tai bỗng truyền đến tiếng bước chân, mắt Hoa Thược lóe lên một cái, ra dấu với Diệp Tinh Thần, lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ. Chỉ thấy bóng người màu hồng lập tức biến mất, Diệp Tinh Thần cảm thấy võ công của đối phương cao lên không ít.

Sau đó nghe được lão cô kia có chút chột dạ nói: “Ây da Lăng quân gia, sao lại nhanh như vậy? Không ngồi lại chút sao?”

“Ngọc Linh đợi ngài đã lâu, không trò chuyện thêm một chút à?”

“Không cần nói nhiều, nói đến cái cần nói là xong.”

“Ồ, nhưng mà... Nhưng mà tới đây đâu phải chỉ là để nói chuyện...”

“Không nên nói nhiều, nói nhiều sẽ thành vô nghĩa.” Lăng Hàn khó chịu, từ trên cao liếc bà một cái: “Giống như người vậy.”

Lão cô tự bẽ mặt, đành phải im lặng không nói gì, nghĩ rằng Hoa Thược đến giờ còn chưa ra, thật sự hại chết bà rồi, đang định tìm cớ gì đó.

Cửa phòng sau lưng mở ra, Diệp Tinh Thần đang ngồi trong phòng uống trà, hình như là tâm trạng rất tốt. Lăng Hàn thở phào nhẹ nhõm, tốt quá, hắn không giận.

Lão cô sau lưng hắn lo lắng bất an bước vào phòng, phát hiện ra vốn không có bóng dáng Hoa Thược, hắn là trốn đến chỗ nào rồi, lúc này thật là làm bà sợ đến toát mồ hôi lạnh.

“Đi thôi.”

Lăng Hàn định nắm tay Diệp Tinh Thần, lại bị đối phương né tránh, tay đột nhiên ngừng lại ở kia, có chút xấu hổ.

“Lại đi đâu nữa?”

“Về nhà.”

Nhà gì? Về nhà ai? Diệp Tinh Thần đầy mặt nghi hoặc, cứ như vậy mà bị Lăng Hàn không nói hai lời lôi đi.

Trường An không hổ là đô thành, không chỉ có nhiều tòa lầu, mà đường đi còn được xây rất đẹp.

Dọc theo đường đi thẳng tắp bằng phẳng là hai hàng bạch dương cao ngất đến chạm mây. Vì mùa đông giá lạnh, lá trên cành đều khô vàng, tiêu điều rụng xuống. Đi đến Thiên Đô Trấn, Lăng Hàn dẫn hắc đến trước một căn nhà.

Căn nhà thoạt nhìn chỉ là nơi ở của một dân chúng bình thường, cánh cửa son đã hơi phai màu. Lăng Hàn gõ cửa, một lúc lâu sau, liền có một cái đầu thò ra, thì ra là một đại nương khoảng hơn bốn mươi tuổi, gương mặt hiền lành.

Bà vừa thấy Lăng Hàn, chỉ hơi nhìn trên dưới một chút, liền hưng phấn mà mở rộng cửa: “Thiếu gia ngài về rồi.”

“Đúng vậy, Trương đại nương, đã nói là cứ gọi lên của con, đừng gọi thiếu gia gì mà.”

“Cái này... Trong lòng tôi ngài vẫn là thiếu gia, không thể sửa!” Nói rồi ánh mắt lại quét đến Diệp Tinh Thần ở bên cạnh, tướng mạo đường đường, nhìn là biết hắc xuất thân bất phàm: “Thiếu gia, xin hỏi vị này là...?”

“Tại hạ Diệp Tinh Thần.”

“Diệp công tử, mời vào mời vào! Bằng hữu của thiếu gia chính là thượng khách của chúng tôi, ngài đừng chê phòng ở của chúng tôi có hơi cũ.”

“Sao lại thế chứ, nếu có cần con thì cứ việc gọi con là được.”

Diệp Tinh Thần vẫn phải tuân theo lễ giáo, nghĩ lại vị phu nhân này hẳn là không biết Lăng Hàn ở ngoài rốt cuộc đã làm chuyện gì. Nhưng mà thân phận “thiếu gia” này của Lăng Hàn lại khiến hắc thoáng giật mình.

“Diệp công tử khách khí quá, bình thường thiếu gia rất lâu mới trở về, ngài ấy mà không trở về, nơi đây sắp thành nhà của tôi và cháu tôi rồi.”

“Haiz, căn nhà này cũng không coi là của con, là của cha mẹ con. Trương đại nương nếu thích thì cứ việc ở, để cho nơi này khỏi bị bỏ hoang, lạnh lẽo u tối.”

Hai người ở chính sảnh hàn huyền trong chốc lát, Trương đại nương lại hỏi Lăng Hàn chút chuyện dạo gần đây. Lăng Hàn đều giấu hết mấy chuyện có liên quan tới Ác Nhân Cốc, nghĩ kỹ rồi mới đáp, sau đó lại hỏi đến khi nào y mới thành thân, bị Lăng Hàn cười ha ha đánh trống lảng. Trương đại nương đành hết cách, nói: “Haiz, tôi đi nấu cơm, thiếu gia ngài cũng không còn nhỏ nữa, nên lo chuyện này rồi.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Lăng Hàn gật đầu đồng ý, cũng không biết có nghe vào chút nào hay không.

Diệp Tinh Thần nhìn y, ánh mắt sáng ngời. Lăng Hàn cảm giác một khi đối diện ánh mắt này của Diệp Tinh Thần đều không tự chủ mà thấy an tâm.

Hắn chậm rãi nói, cứ như là đang dần dần hồi tưởng lại chuyện rất lâu lúc trước.

“Đây là nhà của cha mẹ ta, ta từ nhỏ lớn lên ở đây. Mẹ ta là tiểu thư khuê các, Trương đại nương là nha hoàn hồi môn của bà. Còn cha là quan viên triều đình, ông trời sinh tính tình ngay thẳng, không muốn cùng người khác thông đồng làm bậy, cuối cùng...”

Hắn cho rằng mình sẽ không quá đau lòng, cũng không nói với người khác chuyện này, nhưng một khi nhớ lại, thì ra trong lòng vẫn còn đau.

“Nếu lúc ấy không phải ta được đưa đến Thiên Sách Phủ học nghệ, phỏng chừng là ta cũng không sống nổi. Sau đó ta liền liều mạng học nghệ, nghe nói Ác Nhân Cốc vừa vào cốc này vĩnh không chịu khổ, lấy bạo chế bạo, cho nên đến đó. Sau đó, sau đó chính là giống như người biết.”

Hắn cũng không định nói rõ, ngữ điệu bình tĩnh giống như đang kể chuyện ngày xưa, trên mặt cũng không có cảm xúc gì. Diệp Tinh Thần chưa từng gặp qua cảnh tan nhà nát cửa như vậy, thế nhưng hắn có thể tưởng tượng được thiếu niên năm đó đau đớn khổ sở vì không thể xoay chuyển trời đất như thế nào. Dù hiện tại y trông như không quan tâm, nhưng Diệp Tinh Thần biết, tay y đang khẽ run.

Không biết tại sao, bỗng nhiên cảm thấy đau đau lòng, hắn dùng tay phủ lên tay Lăng Hàn, thở dài.

“Đã qua rồi.”

Lăng Hàn vừa mừng vừa sợ, Diệp Tinh Thần hơi rủ mắt, hàng mi vừa dài vừa dày như hai cánh quạt đan vào nhau. Y trở tay cầm lại tay đối phương, lại cầm thật chặt, không để hắn có cơ hội trốn thoát. Diệp Tinh Thần lúc này mới nhận ra, định rút tay lại, lại bị nắm chặt, giữa ngón tay không có kết quả, cũng đành mặc y.

“Người nói đúng, qua rồi.”

Bởi vì thế giới trong quá khứ không có người, mà bây giờ, có thể là về sau, thế giới đều có thể có người.

Nhất định có thể vượt qua hết thấy buồn và vui, sống và chết.

13. Chương 13

Thiệu Hoa không rõ vì sao Lăng Hàn lại không giết Diệp Tinh Thần, nhưng khi hắn nhìn thấy Lăng Hàn cùng Diệp Tinh Thần thân mật thì đã hiểu ra. Ánh mắt Lăng Hàn nhìn Diệp Tinh Thần là ôn nhu lại mang theo sủng nịch, nhưng Diệp Tinh Thần hẳn là không biết Lăng Hàn thật sự thích hắn.

Nhà của Lăng Hàn tuy có chút cũ nhưng cũng được quét tước sạch sẽ. Sau chính sảnh là một cái sân nhỏ, trồng một ít hoa cỏ không quá quý giá, ba mặt còn lại đều là nhà ở. Lăng Hàn nói: “Có một gian là phòng của cha mẹ ta, một gian là Trương đại nương đang ở, còn lại chính là thư phòng.”

Nói xong chớp mắt, ý là người chỉ có thể ngủ chung với ta.

“Ta ngủ ở thư phòng.”

“Thư phòng không có giường.”

“Ta ngủ trên giường là được.”

Mấy ngày nay thật ra cũng không được ấm áp cho lắm, mặt đất lại rất lạnh, Lăng Hàn suy nghĩ, nói: “Thôi, người cứ ngủ trên giường ta đi.”

“Vậy còn người?”

“Như người nói, ngủ trên nền là được rồi nhỉ?”

Lăng Hàn không mặt dày đòi leo lên giường ngủ khiến Diệp Tinh Thần có chút ngoài dự kiến. Phòng ở rất thoải mái, ánh sáng sau giờ Ngọ xuyên qua cửa sổ, tản mát chiếu đầy đất. Diệp Tinh Thần sờ sờ eo mình, bỗng nhiên sắc mặt đại biến.

“Sao thế?”

Lăng Hàn đang sắp xếp lại quần áo trong túi đồ.

“Bá thị huân của ta mất rồi.”

Lăng Hàn nhớ lại một chút, hình như cái đó luôn treo trên thắt lưng Diệp Tinh Thần. Lúc bắt Diệp Tinh Thần, cảm thấy thú vị liền lấy khỏi người hắn, không ngờ sau đó Diệp Tinh Thần lại đòi lại.

“Cái đó quan trọng vậy à? Mua một cái mới là được rồi.”

Diệp Tinh Thần có chút sốt ruột: “Đó là thứ mà đệ từ Tàng Kiếm sau khi nhập môn không lâu sẽ có được, trên đó còn có tên của ta.” Sau đó hắn quay đầu, ho nhẹ một tiếng: “Phụ thân nói, cái đó có thể đưa cho thê tử của mình...”

“Rớt ở đâu vậy?”

Lăng Hàn nhảy dựng lên, trong lòng đột nhiên hối hận lúc ấy lẽ ra không nên trả huân cho hắn.

“Hắn là ở Quần Phương Lâu.” Diệp Tinh Thần bổ sung: “Không đến lấy có khi bị vứt luôn, thế nhưng ta không muốn đến đó...”

“Người cứ chờ, ta lập tức quay lại đó.”

Lăng Hàn nói xong liền bước ra khỏi phòng, Diệp Tinh Thần tận mắt chứng kiến hắn chạy đến hậu viện lấy ngựa cưỡi đi, mới quay trở về phòng.

Khi trở về, đã có thêm một người.

“Phù, cuối cùng cũng đi.”

Thiệu Hoa vẫn trang điểm như trước, chỉ khoác lên một chiếc áo choàng đen, như vậy trong đám người cũng không dễ khiến người khác chú ý.

Diệp Tinh Thần cũng không giật mình, trong ánh mắt đều là lãnh đạm, Thiệu Hoa hay nói hắn là ông cụ non.

“Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta thật sự không thể tin người cư nhiên lại cùng Lăng Hàn...”

Thiệu Hoa không rõ vì sao Lăng Hàn lại không giết Diệp Tinh Thần, nhưng khi hắn nhìn thấy Lăng Hàn cùng Diệp Tinh Thần thân mật thì đã hiểu ra. Ánh mắt Lăng Hàn nhìn Diệp Tinh Thần là ôn nhu lại mang theo sủng nịch, nhưng Diệp Tinh Thần hắn là không biết Lăng Hàn thật sự thích hắn.

—— Bởi vì hắn luôn không biết, Thiệu Hoa cũng nhìn hắn như thế.

Vì thế mà hắn cảm xúc ngổn ngang, hâm mộ, đổ kỵ, hận ý đều giống như cỏ dại mọc trong lòng. Khi nhìn thấy Diệp Tinh Thần dường như đang an ủi Lăng Hàn, hắn thật sự kiềm chế mình rất lâu mới có thể ngăn cản được xúc động muốn giết chết Lăng Hàn. Lăng Hàn không có chiến mã, hắn ở trong tối, không phải là không có cơ hội chiến thắng, chỉ là nếu như y chết thì võ công của Diệp Tinh Thần có thể cả đời đều không thể khôi phục được. Diệp Tinh Thần vẫn ngoan ngoãn ở bên người y, chắc là cũng có liên quan đến chuyện này.

Hắn muốn thừa dịp Diệp Tinh Thần còn chưa nảy sinh tình yêu với Lăng Hàn, diệt trừ nguồn căn này tận gốc mới được.

“Tinh Thần, nói ngắn gọn, người nói hết mọi chuyện cho ta nghe đi.”

Vì thế Diệp Tinh Thần liền giản lược mọi chuyện nói ra, đánh cược cũng nói, chỉ là những chuyện Lăng Hàn làm với hắn, hắn giấu kín.

Trong lòng Thiệu Hoa có chút dự cảm không tốt. Thú thật, lấy hiểu biết của hắn về Lăng Hàn, hắn không tin Lăng Hàn không làm mấy chuyện hắn lo lắng với Diệp Tinh Thần.

“Người nói thẳng cho ta biết, người và hắn rốt cuộc...”

Diệp Tinh Thần dự tính được hắn muốn nói gì, liền ngăn hắn: “Đừng nói nữa. Ta cũng không phải cô nương thủ thân như ngọc, đã là quá khứ thì cứ cho qua đi.”

Quả nhiên... Thiệu Hoa nắm chặt bàn tay giấu trong tay áo, khớp xương trắng nhợt, móng tay đâm vào da thịt cắt ra vết máu, nhìn mà đau lòng.

Đó vốn là Diệp Tinh Thần của hắn.

Lúc trước hắn lên chạy ra khỏi Thất Tú Phường, ngồi thuyền đến Tàng Kiếm Sơn Trang chỉ để gặp Diệp Tinh Thần một cái. Lúc trưởng thành, Diệp Tinh Thần nói muốn vào Hạo Khí Minh vì dân trừ hại, hắn không nói nhiều liền từ bỏ vị trí chưởng môn. Sau đó khi tin dữ của Diệp Tinh Thần truyền đến, hắn thề nhất định phải san bằng Ác Nhân Cốc báo thù cho Diệp Tinh Thần.

Có lần Diệp Tinh Thần say rượu, trêu hắn nói, từ nhỏ đến lớn người đều tốt với ta như vậy, ta nên báo đáp như thế nào đây?

Thiệu Hoa nói, chỉ có lấy thân báo đáp.

Vì thế Diệp Tinh Thần cười nói, ta mà không tìm được vợ, người cứ gả cho Diệp gia cũng được, dù sao nói

người là nữ tử cũng có người tin.

Trong phút chốc, Thiệu Hoa thật sự cười đến gần như chảy ra nước mắt.

Hắn nhìn Diệp Tinh Thần từ một đứa nhóc không cảm nổi trọng kiếm dần dần biến thành thiếu niên tràn đầy khí phách, sau đó hắn đặt toàn bộ tưởng niệm cùng ái mộ dành cho đối phương ở tận đáy lòng mình, thầm nghĩ yên lặng bảo vệ, đồng sinh cộng tử biết đâu có thể đổi được tấm lòng chân thành của thiếu niên.

Nhưng mà sự thật chứng minh, hắn thật sự quá ngây thơ rồi.

Mười năm trôi qua, bỗng nhiên gió đến núi Ngô [1] đổ chỉ trong một đêm.

Lúc này đây hắn không thể cứu vãn được chuyện đã xảy ra, chỉ cần Diệp Tinh Thần còn sống khỏe mạnh là tốt lắm rồi. Chỉ là chuyện sau này, hắn nghĩ hắn nhất định phải quyết tâm thay đổi.

“Tinh Thần, đây là một độc dược ta lấy được từ Thục Trung [2], gọi là “Bách Nhật Tán”. Sau khi dùng, trong thời gian ngắn không có bất cứ bệnh trạng gì, cũng chẩn đoán không ra. Nhưng dần dần, nó sẽ cướp đi năm giác quan của người trúng, đương nhiên, đến lúc đó dù có chẩn đoán ra cũng là vô dụng. Nếu không kịp thời uống thuốc giải, không qua ba tháng, nhất định sẽ chết.”

Diệp Tinh Thần căng thẳng, suy nghĩ một chút: “Người muốn ta hạ độc Lăng Hàn?”

“Tinh Thần, tên Lăng Hàn này ngươi không biết đâu, hắn am hiểu nhất là mê hoặc lòng người, hắn đánh cược với ngươi, sao ngươi biết sau này hắn có đổi ý hay không?”

“Nhưng mà phương pháp này có hơi...”

“Bình bất yểm trá [3], nếu như người quá nhân từ nương tay, chúng quy không thể làm đại sự.”

Diệp Tinh Thần cắn cắn môi dưới, dường như có chút mâu thuẫn. Nếu có thể, hắn có chút tin tưởng Lăng Hàn, nhưng hiện tại Thiệu Hoa nói như vậy, khó tránh khỏi có chút dao động. Nói cho cùng thì thời gian hắn và Lăng Hàn quen biết không dài, hiểu biết về y lúc trước cũng không nhiều.

“Trả lời ta, ngươi tin tưởng ta chứ?”

Hắn nâng mặt Diệp Tinh Thần lên, ánh mắt sáng quắc, ánh mắt kiên định mà lại sâu thăm thẳm.

“Tin.”

Hắn trả lời không chút do dự. Thanh mai trúc mã chân thành với nhau, Thiệu Hoa không phải chưa từng liên tục gặp nguy hiểm vì hắn, không nói đến tình cảm, dựa vào sự thật cũng không thể khiến hắn hoài nghi.

“Vậy người hận Lăng Hàn chứ?”

“...”

“Chuyện hắn làm với người, cả với huynh đệ Hạo Khí, chẳng lẽ người đều quên sao?”

“... Sao có thể quên được?!”

“Vậy là được.”

“Hơn nữa Lăng Hàn không chết, hắn nhất định sẽ đến Nam Bình Sơn đánh một trận với chúng ta. Người không biết, Hạo Khí gần đây suy thoái, nếu như đánh nhau thật, phần thắng của chúng ta lớn bao nhiêu?”

“Hay là, người muốn thấy thi thể huynh đệ phủ kín bậc thang ở Hạo Khí Minh, thậm chí thấy mình chủ bị giết à?”

Thiệu Hoa không nhận được tăng thêm ngữ khí, tuy lời này nói có hơi quá, nhưng cũng không phải không có đạo lý. Tình huống của Hạo Khí Minh hắn biết rõ, không thì Ác Nhân cũng sẽ không đến Nam Bình Sơn trước.

Chỉ cần không chế Nam Bình Sơn, bộ đội chủ lực của Hạo Khí sẽ gần như bị đánh tan, mà chiếm giữ lối vào Hạo Khí Minh từ Nam Bình Sơn, muốn tiếp viện hay trợ giúp gì thì cũng đều là chuyện không thể.

Kẻ thù chiếm được, không chỉ là Nam Bình, mà Hạo Khí Minh ở sau đó.

Nói xong Thiệu Hoa đặt thuốc vào trong tay hắn: “Bây giờ người có thể tiếp cận Lăng Hàn chỉ có người, tuy rằng hắn không quá cảnh giác người nhưng vẫn phải cẩn thận.”

“Điều ta muốn nói chỉ có vậy, nếu như có cơ hội, ta lại đến gặp người.”

Thiệu Hoa thấy thời gian không còn nhiều liền nhảy ra ngoài cửa sổ. Trong lòng hắn biết chuyện coi như đã thành, liền bỏ lại Diệp Tinh Thần một mình tĩnh tọa trong phòng.

Trong đầu Diệp Tinh Thần suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn là câu nói “Hạo Khí trường tồn” quanh quẩn trong đầu.

Nếu như Hạo Khí Minh thật sự không ngăn được trận đột kích của Ác Nhân Cốc thì hậu quả là không thể tưởng tượng được. Tuy hần có chút khinh thường chuyện hạ độc đại tướng của địch quân, cũng biết rằng chuyện này không phải là chuyện người của Hạo Khí nên làm, nhưng mà Thiệu Hoa nói đúng, binh bất yên trá, không cần biết là cách nào, chỉ cần kết quả.

Hần nghĩ vậy liền nắm chặt gói thuốc màu trắng trong tay, lúc này, chợt nghe được ngoài cửa vang lên một tiếng kêu: “Tìm được rồi!” Hần lập tức giấu gói thuốc vào trong tay áo rộng rãi.

Lăng Hàn đẩy cửa bước vào, trên mặt còn mồ hôi, vui vẻ giống như một đứa con nít.

Diệp Tinh Thần mỉm cười: “Tìm được rồi à.”

“Đây.”

Hần trả lại bá thị huân cho Diệp Tinh Thần, ánh mắt vẫn có chút lưu luyến không rời nhìn cái huân đó như trước. Diệp Tinh Thần nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt bóng loáng của huân, phía trên còn khắc mấy chữ “Diệp Tinh Thần”, đoạn đoạn chính chính, hào phóng xinh đẹp.

“Không bị vỡ chứ?” Diệp Tinh Thần lắc lắc đầu, chậm rãi phun ra hai chữ: “Cám ơn.”

“Khụ.” Lăng Hàn bỗng nhiên có hơi ngượng ngùng, lại rất vui vẻ, nhưng lại ngại biểu lộ ra. “Đúng rồi, ngươi biết thổi không?”

Diệp Tinh Thần lại lắc lắc đầu, mặt đầy nghiêm túc nói: “Phụ thân nói ta ngũ âm không trọn vẹn, ta liền không luyện.”

“...”

Vừa nghĩ đến vẻ mặt Diệp Tinh Thần cầm huân thối loạn xà ngầu, Lăng Hàn không nhịn được bật cười.

“Vậy theo như ngươi nói, muốn tặng cho thê tử làm tín vật định tình, đây cũng là thật à?”

“Mẹ ta có một cái, đại tẩu cũng có.”

“Ngươi bất cần như vậy, không chừng lại làm mất nữa, chi bằng để ta giữ gìn nhé?”

“Không cần.” Diệp Tinh Thần không chút do dự cự tuyệt, dừng một chút: “Chẳng lẽ ngươi muốn gả vào Diệp gia, làm vợ ta sao?”

“Ta tất nhiên là cầu còn không được!”

“...”

“Lăng Hàn, người nói thật à?”

Một nam nhân mạnh mẽ như vậy, thật sự nguyện ý “gả” cho hắn sao? Lời này nói ra không sợ người khác chê cười sao?

“Ta đã nói là ta tuyệt đối không lừa người.”

Diệp Tinh Thần nhất thời mờ mịt, nhưng vẻ mặt của Lăng Hàn lại thật sự nghiêm túc, đôi mắt đen thẫm, không thể nhìn ra có phải đang nói dối hay không.

“Đáng giá sao?”

—— Ta lại là kẻ muốn giết người.

Lăng Hàn thản nhiên cười: “Không có gì là đáng giá hay không, thích thì làm, sao phải suy nghĩ nhiều như vậy.”

Diệp Tinh Thần có chút nóng nảy: “Chẳng lẽ người thật sự không sợ ta sẽ giết người hay sao?!”

“Nếu như có một ngày như vậy, ta cũng chịu.”

“Chẳng qua,” một tay hắn nắm lấy tay Diệp Tinh Thần, một tay còn lại thì đoạt lấy bá thị huân của hắn, cúi đầu hôn một cái, giống như đang hôn lên một vị thần: “Ta sẽ tận lực khiến người không nỡ giết ta.”

Lăng Hàn là một người rất điên khùng, y sẽ thực hiện những ý nghĩ rất điên khùng, có đôi khi, ý tưởng của y Cố Mặc Nhiên cũng không dám gật bừa.

Thắng ắt mỹ nhân về tay, thua ắt mất mạng này.

Bất luận thành bại, không oán không hối.

Chú thích:

[1] Núi Ngõ: Là một trong mười cảnh đẹp nổi tiếng của Tây Hồ (có lẽ câu nói đó và skill Phong Lai Ngõ

Sơn của Tàng Kiếm có liên quan đến cảnh đẹp này).

[2] Thục Trung: Chỉ vùng Tứ Xuyên. Mấy anh trai Đường Môn xuất thân từ đây =))

[3] Binh bất yểm trá: Việc quân sự binh đao không thì không từ một âm mưu, gian dối nào.

14. Chương 14

“Nguyễn... Diệp Tinh Thần...”

“Cả đời bình an.”

“Diệp công tử, đồ ăn không ngon à?”

Trương đại nương lo lắng nhìn Diệp Tinh Thần, hắn nửa ngày cũng không động đến bát đĩa của mình, khiến bà có chút lo lắng.

“A, không phải...”

Diệp Tinh Thần ngượng ngùng cười cười, Lăng Hàn gấp một cái đùi gà vào chén của hắn, nói: “Lúc ăn cơm đừng nghĩ linh tinh.”

“Ừm.”

Hắn cầm lấy đĩa vùi đầu ăn.

“Ăn nhiều một chút, lát nữa còn phải đi.”

“Lại đi đâu?”

“Yên tâm, không phải là nơi như lần trước đâu.”

Ăn điểm tâm xong, Diệp Tinh Thần liền bị Lăng Hàn kéo ra ngoài. Đường phố Trường An rộng lớn lại náo nhiệt, hai bên có không ít tiểu thương bán đồ, nhìn thấy tượng đất, chong chóng, hoa đăng này nọ, trong lòng nhăm nhăm, không khỏi lấp bắp kinh hãi.

—— Thì ra đã sắp đến Tết?

Lăng Hàn mang hấn đến tiệm vải mua vài cuộn vải thượng hạng, nói là để Trương đại nương may vài bộ đồ mới, bảo Diệp Tinh Thần giúp xem một chút. Diệp Tinh Thần từ nhỏ mặc áo gấm ăn đồ ngon, trong nhà lại có nữ quyến, tất nhiên cũng có chút hiểu biết, vì thế liền chọn mấy cuộn vải đẹp. Sau đó hai người lại đi bộ vòng vòng, mua gạo mua rượu vân vân, đến lúc hoàng hôn trở về, hai tay đã rách đầy đồ.

Trương đại nương thấy hai người bọn họ trở về liền mặt mày rạng rỡ cầm lấy đồ, sau đó liền chạy vào phòng bếp làm cơm chiều.

Lăng Hàn vừa mới trở lại chính sảnh, tùy tiện ngồi xuống, vừa kêu mệt vừa kêu khát, Diệp Tinh Thần vẫn ổn, vì hấn cũng không cầm nhiều đồ.

“Haiz, không có nước.”

Hấn nói liền định đứng dậy đi pha trà, trong lòng Diệp Tinh Thần khẽ động, nói: “Để ta làm cho.”

“Hử? Cũng được.”

Lăng Hàn đưa ấm trà cho hấn, nhếch miệng cười cười với hấn, trông có vài phần trẻ con. Diệp Tinh Thần không dám nhìn thẳng vào mắt y, vội vàng đi ra ngoài.

Trương đại nương đang ở bên ngoài làm cá, chỉ chỉ ấm nước sôi đã nấu cho hấn rồi tiếp tục bận rộn với chuyện của mình.

Diệp Tinh Thần pha nửa ấm trà, nhìn lá trà trôi nổi, bỗng nhiên cảm thấy hô hấp có vài phần khó khăn.

Một cái gói nhỏ như vậy là có thể đẩy người ta vào chỗ chết, mạng người thật sự rất mỏng manh. Mà hiện tại, hấn đang nắm giữ sống và chết của một người.

Hấn thở dài một cái, mở gói giấy ra, Lăng Hàn ngoài cửa hô to: “Sao còn chưa xong nữa? Cần ta làm thay không?”

“Không cần, ta xong rồi.”

Hấn nhắm mắt trút thuốc bột vào trong nước sôi, không lâu sau, bột phấn liền hòa tan vào trong nước, không thấy bóng dáng.

“Đến đây.”

Hắn đặt ấm trà lên bàn, hít mạnh không dám thở ra, ánh mắt cũng không dám nâng lên, chỉ nhìn chăm chăm mũi chân mình.

“Sao vậy, ngồi đi.” Trong lời nói của Lăng Hàn mang theo ý cười, sau đó hắn nghe được tiếng rót nước róc rách: “Sao lại giống như cô vợ nhỏ thế?”

Diệp Tinh Thần ngồi xuống, thoáng có chút không yên lòng, “Ta không phải vợ gì cả.”

“Uống trà đi, người không khát à?” Lăng Hàn cười rồi đưa chén lên môi, miệng Diệp Tinh Thần động còn nhanh hơn cả đầu óc, nhịn không được ngăn lại, nói: “Cái kia... Khoan đã.”

“Sao vậy?”

“Ồ,” Diệp Tinh Thần hơi hơi mở miệng: “... Nước trà nóng!”

“Ta đi pha ấm khác.”

“Không cần phiền toái như vậy, pha nữa không phải cũng nóng như vậy sao?” Lăng Hàn thoáng có chút khó hiểu, nhìn nước trà, giây tiếp theo hắn ngửa đầu một cái liền uống xong, trong chén không còn một giọt.

Diệp Tinh Thần đột nhiên cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, cảm giác chua xót không biết tên, sự tình phát triển như vậy hắn là đúng, như tại sao... Hắn thấy hình như mình đã làm sai.

Diệp Tinh Thần không nhớ rõ mình ăn xong cơm chiều như thế nào, nhưng mà ít nhất hắn nhớ rõ đã ném vỡ ấm trà chứa độc kia, giả vờ như là trượt tay. Lăng Hàn cũng không để ý lắm, chỉ bảo hắn cẩn thận một chút, đừng làm mình bị thương.

Từ hôm đó trở đi trong lòng hắn liền có một cái gai, nhìn thấy Lăng Hàn đều sẽ theo bản năng trốn tránh. Thanh thoảng Thiệu Hoa cũng đến nói với hắn vài câu, rốt cuộc cũng khiến hắn không khó chịu như vậy nữa. Nói cho cùng lập trường của hai người rõ ràng ràng, hạ độc lại thương xót người ta, này kể cũng quái đản. Cho dù cách làm này không vừa mắt hắn lắm, nhưng vì Hạo Khí Minh, vẫn là đáng giá.

“Ở lại đến Tết Nguyên Tiêu [1] rồi chúng ta lại đi tiếp, thế nào?”

“Ừ.”

Diệp Tinh Thần không mặn không nhạt đáp, trong lòng lại nghĩ đến khi nào Lăng Hàn mới có triệu chứng phát bệnh.

“Gần đây người có vẻ không vui lắm.”

Lăng Hàn nhích lại gần, một tay vén tóc Diệp Tinh Thần, lòng bàn tay ấm áp liền bao trùm lên trán hắn, Diệp Tinh Thần theo bản năng lùi về phía sau, tay Lăng Hàn nhất thời có chút xấu hổ dừng giữa không trung.

“Không có gì.”

Lăng Hàn chưa xốt cười một cái. Trước đây Diệp Tinh Thần dù có lạnh lùng, cũng không phải bộ dáng như vậy. Lúc trước thỉnh thoảng hắn có thể liếc mình vài cái, thậm chí là cãi lại, nay lại là mặt đầy tâm sự. Y nghĩ, chẳng lẽ là bởi vì y không hiểu được suy nghĩ của thiếu niên lúc này sao?

“Có chuyện gì ta có thể làm được, người cứ nói ra.”

Diệp Tinh Thần thản nhiên liếc mắt nhìn hắn một thoáng, ừ một tiếng liền cất bước đi.

Tết Nguyên Tiêu khá là náo nhiệt, mà loại náo nhiệt này còn hơn cả Dương Châu. Nhìn gương mặt của những người chen vai thích cánh đều mang theo ý cười, Diệp Tinh Thần chỉ cảm thấy tối tăm mấy ngày nay sắp trở thành hư không. Mỗi khi đến ngày hội Thượng Nguyên, toàn bộ Trường An đều giăng đèn kết hoa, đèn đuốc rực rỡ, cấm chế cũng vì thế mà gỡ bỏ, thật sự trở thành một “ngôi thành không có màn đêm”.

Xung quanh mọi người đều là hoa đăng sáng đủ màu. Có vài cái treo hai bên quầy hàng chờ mọi người đoán đồ đèn [2], có vài cái treo trên cây như hoa nở, còn vài cái thì được nắm trong tay các tiểu thư đang liếc mắt đưa tình cùng các vị công tử. Trên đường cũng không thiếu nghệ nhân biểu diễn, múa rồng múa sư tử này nọ cần có đều có cả.

Lăng Hàn nắm chặt tay hắn trong tay, nói sợ hắn đi lạc, tay áo hai người đều tương đối lớn, nếu như không nhìn kỹ thì không thể phát hiện mười ngón của hai người đang đan vào nhau.

“Muốn kẹo hồ lô không?”

Lăng Hàn chỉ chỉ hơn chục xâu kẹo hồ lô đỏ đến trong suốt lóng lánh giống như những viên thủy tinh màu đỏ. Nếu như nhớ không lầm, Diệp Tinh Thần rất là thích mấy thứ chua chua ngọt ngọt.

“Không cần, ta cũng không phải con nít...”

Diệp Tinh Thần nuốt một chút nước bọt.

“Ông chủ cho hai râu.”

Lăng Hàn đưa kẹo hồ lô đến trước mặt Diệp Tinh Thần, hắn lại lẩm bẩm nuốt nước bọt một chút.

“Không ăn à?”

Diệp Tinh Thần chần chờ lắc đầu.

“Ta vứt vậy...”

“Ê đừng...”

Hắn đoạt râu kẹo hồ lô từ trong tay Lăng Hàn, nghiêm trang nói: “Lăng phí lương thực thật đáng xấu hổ. Bản thiếu gia... đành cố chịu lần này vậy.”

Mắt Lăng Hàn hơi cong lên, đôi mắt lúc này còn sáng hơn cả hoa đăng vài phần.

Hai người cứ như vậy mà lẳng lặng đi lung tung trên đường, Diệp Tinh Thần giống như một con chuột chóp chép ăn kẹo hồ lô, ăn xong, phát hiện râu trên tay Lăng Hàn chỉ ăn một viên, lại muốn giành lấy. Lăng Hàn không thích ăn thứ này lắm, trước đây còn thích, hiện tại lớn tuổi liền cảm thấy có hơi ngán.

hắn vừa thay thiếu niên tham ăn kia xoa xoa khoe miệng, vừa nói: “Bên con hào bảo vệ thành hình như có thả hoa đăng, qua xem chút đi.”

“Xi, học đòi văn vẻ.”

Lăng Hàn mặc kệ, kéo tay hắn đi đến bên kia, ở bên cầu gặp người bán hàng, liền mua hai cái hoa đăng. Hai bên con hào đã đứng đầy người thả hoa đăng, trên mặt nước trôi nổi điểm điểm ánh sáng, rực rỡ lấp lánh, xa hoa lộng lẫy.

“Hai vị viết tâm nguyện lên tờ giấy này, sau đó dán lên hoa đăng, thả xuống sông sẽ thành hiện thực đấy!”

Lăng Hàn dường như rất có hứng thú, hỏi: “Bút mực ở đâu?”

“Ở trên bàn kia, cứ tự nhiên lấy đi.”

Dứt lưỡi người bán hàng chỉ một cái bàn gỗ hình chữ nhật cách đó không xa.

“Đến, người cũng viết đi.”

Hắn đưa một hoa đăng cho Diệp Tinh Thần, sau đó cầm bút rất hào hứng viết lên. Diệp Tinh Thần nhú mày, trông có chút khó hiểu.

“Lăng Hàn, sao ta lại không thấy người sẽ tin thứ này.”

“Hi hi, thử cũng chẳng sao.”

Nếu như chỉ có một mình y, y nhất định sẽ khinh thường làm loại chuyện này, nhưng mà ở cùng với Diệp Tinh Thần tất nhiên sẽ khác.

“Nếu như có thể, những chuyện không bình thường ta đều muốn làm với người một lần.”

Tay cầm bút của Diệp Tinh Thần bỗng nhiên run lên, nhất thời lưu lại trên giấy một giọt mực, nhanh chóng lan ra.

“Ta viết xong rồi, người thì sao?”

Diệp Tinh Thần buông bút, gật đầu lung tung. Thật ra hắn chưa viết gì cả, cũng không biết nên viết cái gì.

Trong lòng suy nghĩ quá nhiều, không viết cũng vậy.

Bọn họ tránh nơi có quá nhiều người, trực tiếp đến một chỗ trống bên bờ hào. Sau đó Lăng Hàn ngồi xuống, thật cẩn thận thả hoa đăng dán tờ giấy xuống nước, ánh mắt dõi theo hoa đăng càng ngày càng xa dần. Diệp Tinh Thần đứng bên cạnh hắn, hai tay bưng hoa đăng, hỏi: “Người có tâm nguyện gì?”

“Bí mật.” Y chớp mắt với hắn, bổ sung: “Nghe nói nói ra sẽ không linh.”

Diệp Tinh Thần khinh thường bĩu môi, nghĩ rằng người không nói, chẳng lẽ ta không thể nhìn à.

May mà nước sông cũng không chảy xiết, hoa đăng trên cây hai bên bờ chiếu xuống, lấy thị lực cực tốt của Diệp Tinh Thần mà nói, muốn nhìn rõ cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Chỉ thấy trên tờ giấy xiêu xiêu vẹo vẹo viết vài chữ, do nước sông mà có chút mờ hồ nhưng vẫn có thể nhìn ra chữ. Hắn đọc thầm.

“Nguyện... Diệp Tinh Thần...”

“Cả đời bình an.”

Trong lòng đột nhiên căng thẳng, tay hắn run rẩy, hoa đăng bỗng nhiên rớt khỏi tay, tự mình lăn vài cái rồi rơi xuống giữa con hào.

Lăng Hàn ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt Diệp Tinh Thần dường như mang một tầng hơi nước, nhưng lại nhìn không rõ, không quá chắc chắn.

“Sao vậy?”

Một tay Diệp Tinh Thần xoa xoa mặt mình, nhất thời che khuất nửa khuôn mặt của hắn. Giữa khe hở rõ ràng lộ ra khóe môi nhếch lên một chút độ cong, trong tiếng nói bị đè thấp pha lẫn vài phần ghen ngào, dường như là đang che giấu gì đó.

“Không có... Tiểu gia ta... Ta thật sự chưa thấy qua ai viết chữ xấu hơn người.”

Bên tai truyền đến tiếng hát như có như không, ca nữ xa xa hình như đang hát: “Nhớ năm xưa, lệ tràn đầy, ướt tà áo.”

Chú thích:

[1] Tết Nguyên Tiêu: Tết Nguyên Tiêu hay Tết Thượng Nguyên là một tết, lễ hội cổ truyền của Trung Quốc vào ngày 15 (ngày rằm) tháng giêng Âm lịch.

[2] Bất dạ thành: Ngôi thành không có màn đêm. Ý là Trường An đến ngày Tết Nguyên Tiêu có đèn đuốc hoa đăng, mọi người vui chơi thâu đêm suốt sáng như không có ban đêm.

[3] Đồ đèn: Một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đồ dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường

15. Chương 15

Chỉ thấy góc áo màu vàng tung lên, một bóng người hiện ra trước mắt y, ngồi trên đùi y. Ngược mắt nhìn kĩ, hai má người nọ ửng hồng, khóe mắt quả hạnh hơi nhướn lên, trên đôi môi mỏng còn mang vệt nước trong suốt.

Quần Phương Lâu.

“Làm sao bây giờ! Sắp gần không được rồi!”

Tiểu tư che sau cửa gào lên với bên trong, lão cô không kiên nhẫn giậm giậm chân: “Không được cũng phải được! Đóng cửa lại, chúng ta không buôn bán!”

“Rốt cuộc là sao? Xảy ra chuyện gì?”

Một đám cô nương thật cẩn thận hỏi lão cô, mắt người nhìn mắt ta, nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra.

“Ngọc Linh cùng Hoa Thược đều biến mất!!”

Lời này vừa nói ra, lập tức trong đám người nổi lên một trận rối loạn cùng nghị luận.

“Không thấy? Sao lại không thấy?”

“Chẳng lẽ có người bắt cóc bọn họ?”

“Hay là đến nha môn báo quan đi?”

“Thật là đáng sợ, tiếp theo có thể đến lượt chúng ta hay không?”

“Đừng ồn!” Lão cô hung hăng vỗ lên mặt bàn một cái.

“Ui ——” Tiếc rằng dùng lực quá mạnh, lại không muốn mất uy nghiêm, đành phải cố nén đau nói: “Hiện tại đừng quan tâm nhiều như vậy, quan nhân chỉ muốn hai nàng ấy, chúng ta mà nói hai nàng bị bắt cóc, bọn họ nhất định muốn tìm chúng ta tính sổ.”

“A, vậy làm sao bây giờ?”

“Chúng ta đóng cửa, không buôn bán!”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả, tốt nhất là các người nên thu thập quần áo, đề phòng bất trắc!”

Đám nữ tử kia nghe nói vậy, lập tức hoảng lên, vội chạy về phòng mình thu thập đồ đạc. Hai đại hoa khôi trong một đêm biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, mấy tiểu nữ tử như các nàng cũng là người Trung Nguyên hiểu chuyện, có thể sống tạm bợ qua ngày cũng là không tồi rồi.

“Haiz! Lần này thật sự hại chết lão nương rồi!”

Lão cô tức giận kéo kéo khăn lụa trong tay, cũng vội vàng lắc lắc cái mông to đi thu thập đồ trang sức của mình.

Mà cùng lúc đó, Diệp Tinh Thần cùng Lăng Hàn cũng từ Trường An xuất phát, thẳng hướng Nam Bình Sơn mà đi.

Một đường đi hơn chục ngày, liền từ Phong Hoa Cốc tới Lạc Đạo, dù bọn họ đi khá chậm, đường cũng không thể vĩnh viễn không đến cuối cùng.

Diệp Tinh Thần biết Thiệu Hoa đã đi bố trí binh lực. Trước khi đi Thiệu Hoa còn bảo hắn nhẫn nại một chút, vì khôi phục một thân công phu, còn có bảo vệ Hạo Khí Minh nữa, đành để hắn chịu thiệt thòi tạm thời ở lại bên Lăng Hàn, sau đó đưa một gói thuốc cho hắn, nói là thuốc giải. Cho dù sau khi hắn khôi phục công lực không đánh lại Lăng Hàn cũng có thể dùng cái này để uy hiếp y. Tóm lại, nghĩ ra rất nhiều biện pháp để đề phòng bất trắc.

Còn nhớ, lúc ấy Thiệu Hoa nâng mặt hắn, từng câu từng chữ nghiêm túc nói:

“Người nhất định phải sống, ta...”

“... Ta cùng Tiêu Tiêu chờ người trở về.”

Diệp Tinh Thần ngoan ngoãn gật đầu, việc đã đến nước này, hắn càng phải phân rõ nặng nhẹ.

“Ta biết, dù có thế nào... Ta vẫn sẽ sống sót.”

“Vậy được rồi, thời gian không còn sớm, ta muốn nhân cơ hội đi.”

Nói xong hắn liền dùng sức ôm chặt Diệp Tinh Thần, Diệp Tinh Thần chỉ cảm thấy khí trong lồng ngực đều bị Thiệu Hoa ép đến không còn.

“Đợi sau khi xong chiến dịch Nam Bình Sơn, cho ta một cơ hội, để ta vĩnh viễn ở lại bên cạnh người, có được không?”

“...”

Ánh mắt Diệp Tinh Thần lập tức ảm đạm xuống. Tâm ý Thiệu Hoa dành cho hắn là gì, hắn không phải người mù, sao có thể không biết? Chỉ là, hắn chỉ xem Thiệu Hoa là huynh đệ tốt, hoàn toàn không nghĩ tới muốn phát triển một mối quan hệ khác ngoài cái đó.

Hắn nghĩ mình thật sự là tội ác tày trời, rõ ràng là chuyện không có khả năng, hắn không nên dung túng người khác thích hắn. Nghĩ kĩ, hắn đành phải nhẹ nhàng đẩy Thiệu Hoa ra, cũng không dám ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Việc này, đợi Hạo Khí thắng rồi hãy nói tiếp.”

Rõ ràng cảm nhận được sự xa cách của đối phương, Thiệu Hoa sưng sốt một chút, lập tức gật đầu nói: “Được.”

“Thiệu Hoa, ngươi vĩnh viễn... Là huynh đệ tốt của ta.”

“...”

“Ừ.”

Diệp Tinh Thần cúi đầu càng thấp, đến cả Thiệu Hoa đi lúc nào hắn cũng không biết. Hắn nghĩ, hắn thật sự là là một con chó chết tiệt.

“Tinh Thần...”

“A?”

Diệp Tinh Thần gật mình một cái mới từ trong hồi ức trở về.

“Sao vậy?”

Lăng Hàn chỉ chỉ hai ngã rẽ trước mặt cho hắn, nói: “Bên này đi thẳng đến Nam Bình Sơn, bên này là tới Ba Lăng Huyện, ta nghĩ... Đến Ba Lăng trước rồi lại theo đường thủy đi qua, ngươi cảm thấy như thế nào...?”

Nam Bình Sơn ở ngay trạm kế tiếp, Lăng Hàn tuy chưa từng nhắc chuyện đánh cược kia với Diệp Tinh Thần, nhưng trong lòng hai người đều rõ ràng. Chọn đi Ba Lăng như vậy chính là có ý đi đường vòng, thậm chí có thể nói là, kéo dài thời gian.

“Vào thời gian này, cảnh sắc ở đó rất đẹp...”

Diệp Tinh Thần chỉ lo suy nghĩ, liền nói: “Cũng được.”

Lăng Hàn lập tức đến bên mặt hắn hôn chụt một cái: “Gần đây vợ yêu càng ngày càng hiểu ý người khác.”

Diệp Tinh Thần yên lặng lau nước bọt trên mặt, không giận cũng không vui, dường như là đã quen mấy chuyện động tay động chân của Lăng Hàn.

Mùa xuân ở Ba Lăng Huyện có một vẻ đẹp rất khác. Không giống với Trường An rộng lớn, Dương Châu phồn hoa, nơi đó có chiếc cầu con sông, gạch xanh tường trắng, thật sự khiến người ta thư thái vui thích. Nhà cửa nơi đó không cao, người dân Ba Lăng cũng không cầu nệ cửa son ngói vàng này nọ. Trong thời tiết đầu xuân này, bọn họ càng bận rộn đến mức xoay vòng vòng, trên vai vác cuốc hoặc là bao tải to, vừa ra khỏi cửa nhà liền mỉm cười thân thiện với người đi đường. Dù Diệp Tinh Thần cùng Lăng Hàn là người ngoài bọn họ cũng không thấy xa lạ chút nào.

Ba Lăng Huyện không lớn, khách sạn cũng quá cũ nát, thế nên bọn họ tìm đại một nhà dân để ở.

Tiếp đãi bọn họ là một vị nông phu trung niên nhiệt tình, tên là Hà Tứ, sau đó liền thu xếp cho bọn họ ở trong một căn nhà nhỏ giữa Bãi Sương Mù, nói là hắn ở trung tâm huyện đã mua một căn nhà lớn hơn, nơi này thảnh thơi mới đến ở. Lăng Hàn đưa tiền cho hắn, bảo hắn mang cho hai người một chút rượu cùng thức ăn, vì thế hắn liền đi trung tâm huyện. Một lúc lâu hắn sau trở về, cầm một chút cơm thịt, còn đưa cho hai người mấy bầu rượu mình mang theo.

Diệp Tinh Thần đứng trước căn nhà đưa mắt nhìn ra xa, xung quanh bờ sông cách đó không xa là một vùng hoa cải vàng rộng lớn, vàng óng như một tấm thảm vàng, cảnh đẹp ý vui.

Lăng Hàn từ trong nhà đi ra, trong tay cầm hai bầu rượu: “Nơi này còn có cảnh đẹp hơn.” Nói xong liền kéo Diệp Tinh Thần đi ra sau nhà.

“Xem.” Hắn ngẩng đầu ý bảo xem thử, Diệp Tinh Thần không khỏi chấn động, cả miệng cũng không nhin được hơi há ra. Đó là một quang cảnh như thế nào?

Mười dặm hoa đào, kéo dài không dứt. Hoa dày lá rậm, tỏa hương thoang thoang.

Hoa đào chùm chùm như một đám mây hồng, thấp thoáng sau rừng đào lộ ra một góc lương đình, đình ngói mái cong. Dưới tán cây là mấy chú cáo nhàn nhã dạo quanh, bốn cái chân nhỏ tùy tiện đạp trên những đóa hoa lẫn trong bùn đất, trên đệm thịt thật dày dường như đều bám đầy hương hoa đào.

Diệp Tinh Thần khẽ cười một tiếng, đó là tiếng cười phát ra từ nội tâm. Hồn phách của Lăng Hàn nhất thời bị gương mặt tuần tú kia câu đi, hoa đào trải khắp núi đồi đều khó sánh với một cái nhú mày của người bên cạnh.

“Đến, chúng ta uống một bầu rượu.”

Lăng Hàn tìm một cây đào, tùy tiện ngồi xuống dưới gốc cây. Diệp Tinh Thần vén vạt áo một cái, một

chút cũng không ngại ngừng.

“Đây là rượu hoa đào ủ rất nhiều năm, mỗi hộ nhà nông ở đây đều có làm.”

Nói rồi y mở nút gổ ra, một mùi hương đậm đà theo đó xông vào mũi. Tử lượng của Diệp Tinh Thần không tốt lắm, nhưng hắn cũng thường uống rượu, bởi vì có thể có thêm can đảm; mà người như Lăng Hàn, xưa nay cũng không rời tử sắc.

Hai người tạm thời buông xuống hết thấy cổ kỹ nghề vực vô căn cứ cùng ái muội, vào lúc này, còn nói mấy chuyện phá không khí gì chứ.

Không thể không nói, nếu không phải hai người bọn họ đứng ở hai trận doanh đối lập thì dù không thể trở thành người yêu cũng có thể trở thành hai huynh đệ.

Độ tinh khiết của rượu hoa đào này không cao, theo lý thuyết sẽ không say, nhưng Diệp Tinh Thần lại cảm thấy có chút say, mặt cũng trở nên đỏ bừng, so với hoa đào trên đỉnh đầu, thật sự chỉ có hơn chứ không kém.

“Hức ——”

Hắn lắc lắc bầu rượu trống trơn, thoáng có chút tiếc nuối: “Ít quá đi...”

“Đủ, ngày mai lại uống.”

Lăng Hàn xoa xoa đầu Diệp Tinh Thần: “Say rồi ngươi lại đùa giỡn lưu manh, ta không nhận được ngươi.”

“Hi hi.” Diệp Tinh Thần chớp chớp đôi mắt tròn: “Cái gì gọi là đùa giỡn lưu manh?”

Lăng Hàn suy nghĩ: “Chính là...”

“Chính là... Như vậy à?”

Chỉ thấy góc áo màu vàng tung lên, một bóng người hiện ra trước mắt y, ngồi trên đùi y. Ngược mắt nhìn kĩ, hai má người nọ ửng hồng, khóe mắt quả hạnh hơi nhướn lên, trên đôi môi mỏng còn mang vệt nước trong suốt.

Hầu kết của Lăng Hàn di chuyển lên xuống, hạ thấp giọng: “Diệp Tinh Thần, ngươi biết mình đang làm gì chứ?”

Diệp Tinh Thần khẽ mặt sát lại, hàng mi đen dày nhẹ nhàng lay động, hạ lên mặt những cái bóng loang lổ.

“Ừ, ta biết.”

Hơi thở của hai người còn mang theo hương hoa đào, hòa quyện vào nhau trong không khí.

Đóa hoa màu hồng nhạt dừng trên đỉnh đầu Diệp Tinh Thần, sau đó trượt xuống, nhưng hần hình như không cảm nhận được, bên trong đôi mắt chỉ phản chiếu hình bóng Lăng Hàn.

Hoa đào tươi tốt, sắc hoa rực rỡ, phủ khắp vùng trời, so ra vẫn kém đóa hoa tuyệt đẹp của người.

“Ừ...”

Diệp Tinh Thần cảm thấy cảm đau nhói, thì ra là Lăng Hàn nắm lấy cảm hần, mà môi đã phủ lên. Câu dẫn cùng khiêu khích, quần quýt cùng triền miên vô cùng quen thuộc. Diệp Tinh Thần hiếm khi chủ động cùng nhiệt tình, hai tay câu lấy cổ Lăng Hàn, hai mắt nhắm nghiền, say sưa không dứt.

Cánh hoa đào trên cành theo gió vù vù rơi xuống, dừng trên lồng ngực trắng như tuyết qua bộ quần áo phanh ngực. Áo hần đã cởi hết, theo nhịp hô hấp còn có thể nhìn thấy xương quai xanh xinh đẹp mê người kia hơi hơi phập phồng.

Lăng Hàn không nhớ rõ lần vui vẻ trước là khi nào, có đôi khi sợ Diệp Tinh Thần phản cảm, cũng không dễ dàng tiếp cận. Nhưng hiện giờ trong đầu hần chỉ có ý nghĩ muốn hung hăng đâm xuyên qua người này, không thể xua đi.

Hần liếm láp hai điểm nhô lên, đầu lưỡi xoay quanh quàng thâm bên vú trong chốc lát, sau đó mới dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng ngậm đi đóa hoa ở trên, người nọ ưm một tiếng trên đỉnh đầu hần. Điểm ấy của Diệp Tinh Thần dường như rất mẫn cảm, chuyện này cũng không thường gặp ở nam nhân, y tất nhiên sẽ yêu trên chọc nơi này.

Lăng Hàn vùi đầu vào thân trên của hần lưu lại một thần ấn, đó là Diệp Tinh Thần của y, từ trong ra ngoài, đều là của y. Nhưng Diệp Tinh Thần dường như không hài lòng y “tiến hành tuần tự”, thoáng có chút bất mãn khẽ kêu một tiếng: “Nhanh lên.”

Lăng Hàn cười một tiếng, nâng tay nhéo cái mũi cao của hần một cái: “Ta không gấp, ngươi lại gấp à?”

Diệp Tinh Thần nhú mày, sau đó với tay kéo quần của Lăng Hàn xuống. Đồ vật to lớn đã nóng lên từ lâu lập tức bắn ra, gân xanh hiện ra dữ dội, thoát nhìn rất đáng sợ.

Quả nhiên vẫn rất lớn...

Hắn nuốt nuốt nước bọt: “Người không làm, ta tự mình làm.”

Dứt lời hai chân quỳ trên mặt đất, ngón tay run rẩy cởi đai lưng cùng dây quần của mình. Nói thật, khiến hắn thật sự tự mình làm, hắn thật sự có chút hối hận cùng không biết làm sao.

Lăng Hàn tỉnh bơ nhìn hắn, trong đáy mắt đã là tình dục gợn sóng. Chỉ thấy cái quần trắng kia rơi xuống giữa hai chân mình mình, thiếu niên trần trụi quỳ trước mặt, run run không dám ngẩng đầu nhìn y. Nhón tay y xẹt qua yết hầu của hắn, sau đó nâng lên, nói: “Nhìn ta, không cho cúi đầu.”

Trên mặt Diệp Tinh Thần đều là màu hồng, trong mắt hình như còn mang theo một tầng hơi nước mỏng manh.

“Nên... Nên làm như thế nào?”

Tiếng nói của thiếu niên nhỏ xíu, một chút cũng không bình tĩnh như ngày xưa. Lăng Hàn cười khẽ, ném cho hắn một hộp thuốc mỡ giấu trong túi đã lâu, ngẩng đầu ra hiệu nói: “Tự mình bôi.”

Diệp Tinh Thần ngây ngẩn nhìn hộp thuốc mỡ kia, lại giương mắt nhìn Lăng Hàn lộ ra ánh mắt thú con bị vứt bỏ. Nhiệt độ đầu xuân vẫn có chút lạnh, hắn quỳ ở dã ngoại, da gà trên người cũng không tránh khỏi nổi lên.

Sớm biết vậy thì đã không tự chuốc khổ vào mình, hắn cúi gằm gương mặt nhỏ nhắn, đồng thời chấm thuốc lên ngón tay.

“Người có thể không nhìn không...?”

Thuốc mỡ hồng nhạt trên tay có hương thơm thoang thoảng kỳ lạ, hơi lạnh.

“Cũng không phải lần đầu tiên nhìn, người thẹn thùng cái gì.”

“Ừ...”

Diệp Tinh Thần bất đắc dĩ cầm ngón tay vào trong mật huyết của mình. Để cho tiện, Lăng Hàn liền kéo hắn xuống, vừa đỡ eo hắn, vừa khiến hắn ngồi trên đùi mình, hai chân mở ra, dương cụ ở giữa hơi hơi đứng thẳng. Tư thế này thật sự rất xấu hổ, Diệp Tinh Thần đành phải cắn răng ngẩng đầu lên, không dám nhìn ý cười trong đáy mắt Lăng Hàn, đường cong của cái cổ tuyệt đẹp như thiên nga.

Hắn nhớ lại lúc trước Lăng Hàn làm cho hắn, đầu tiên là thò một ngón tay vào, sau khi để thuốc làm trơn dùng đạo đầy đủ, lại chậm rãi tăng lên ba ngón. Nội bích của dùng đạo hút chặt lấy ngón tay hắn, nhất thời có một cảm giác thỏa mãn kỳ lạ từ phía dưới kéo dài đến đầu, không nhịn được cúi đầu rên rỉ một tiếng, đồ vật giữa hai chân cũng càng ngẩng cao thêm.

“Đủ.” Lăng Hàn sợ hấn sẽ tự mình cho mình ăn no, vội vàng ngăn hấn lại: “Ngồi xuống đi.”

Dứt lời vỗ vỗ cái mông cong nảy của Diệp Tinh Thần, phát ra một tiếng “bốp” thanh thúy, trong rừng hoa đào yên tĩnh có vẻ đặc biệt đột ngột.

Diệp Tinh Thần đỏ mặt, một tay nắm trụ thể nóng bỏng kia, đồng thời điều chỉnh tư thế của mình cho tốt. Hấn cảm thấy quy đầu của Lăng Hàn đang ma sát giữa hai đùi mình, đột nhiên có suy nghĩ lâm trận muốn lùi bước.

“Tự mình ngồi xuống, hay là, muốn ta giúp người?”

Hai bàn tay Lăng Hàn đang vuốt ve bên hông mình, Diệp Tinh Thần dùng sức lắc lắc đầu, cắn chặt răng, liền dùng sức ngồi xuống, trong nháy mắt nuốt trọn cả trụ thể kia.

“Ừ...”

Một phát kia gần như sắp đâm xuyên qua ruột hấn, Diệp Tinh Thần cau mày, thống khổ đến mức gương mặt gần như vặn vẹo, vài giọt nước mắt cũng từ khóe mắt chảy ra.

Lăng Hàn vươn tay giúp hấn lau khô nước mắt, đưa đến cạnh miệng liếm liếm, tà mị cười.

“Làm tốt lắm, ngoan, tự mình động.”

Diệp Tinh Thần đành phải hít sâu một hơi, hai tay bắt lấy bờ vai rộng rãi của Lăng Hàn, chậm rãi nâng hạ thân của mình lên, sau đó lại ngồi xuống. Ban đầu động tác của hấn còn tương đối chậm, vuốt ve một điểm ở nơi kia; nhưng mà dần dần, hấn liền không tự giác tăng nhanh tốc độ, khiến đồ vật không ngừng to lên trong cơ thể cọ qua một điểm của mình.

Lăng Hàn đỡ eo hấn, nhìn cơ bắp rắn chắc của hấn dưới ánh mặt trời chiếu rọi hiện lên một tầng sáng bóng, mồ hôi trên trán từ trong da thịt chảy ra, dính vào cánh hoa đào rơi xuống bám trên mặt hấn, càng hiện ra vài phần yêu mị. Vì thế y dứt khoát ôm lấy cả người đối phương vào trong lòng mình, vừa hôn môi hấn, vừa âu yếm dọc theo lưng hấn. Bàn tay vì quanh năm cầm thương mà sinh ra một lớp chai mỏng trượt đến cặp mông của hấn, lại tách ra hai bên một chút, để hạ thể của mình được cơ thể đối phương bao lấy càng nhiều.

“Lại ôm chặt chút.”

Lăng Hàn khẽ nói bên tai hấn, Diệp Tinh Thần theo bản năng liền dùng hai chân quần lấy eo Lăng Hàn.

Giống như là điệu nhạc có tiết tấu, khi đối phương ngồi xuống, Lăng Hàn an vị bất động, mà khi đối phương ngồi dậy, y liền ác ý nâng mông đâm lên trên. Như thế, điểm kia của Diệp Tinh Thần không có

lúc nào là không bị hung hăng ma sát qua, kích thích liên tục không ngừng khiến hấn thở dốc không thôi, rên rĩ không ngừng.

“Um... A... A ư...”

Hấn cảm thấy mình vẫn luôn ở trên mấy tầng mây, thật lâu cũng không có cách nào rơi xuống. Vì đang ở nơi hoang dã không người, hấn cũng không thềm đè nén âm thanh của mình, âm thanh đứt quãng mê hoặc tiến sâu vào tai hai người, quanh quẩn không dứt.

Diệp Tinh Thần không biết mình cùng Lăng Hàn làm bao lâu, chỉ biết là sau đó đối phương khiến hấn quỳ xuống, hai tay chống đất, nằm trên lưng hấn vô tình đâm vào. Sau đó lại đổi vài tư thế, đến cuối cùng trên người hấn phủ đầy cánh hoa đào nhỏ vun, trên cơ thể cũng toàn là dấu vết vui thích. Diệp Tinh Thần nằm hình chữ đại trên mặt đất, thở hổn hển, huyết động vì giao hợp quá lâu nên không thể khép lại, đang ồ ồ chảy ra tọc dịch màu trắng.

“Ư... Đừng... Mau dừng...”

Hấn vừa dùng tay cắm sâu vào trong tóc đối phương, vừa khê cầu xin tha thứ, nhưng Lăng Hàn một chút ý định bỏ qua hấn cũng không có, gà béo đưa đến cửa có đạo lý nào không ăn.

“Lăng Hàn ư ư... Đau... Khốn kiếp... Ư...”

Lăng Hàn vẫn không để ý đến hấn như trước, lại còn dùng miệng mình chặn lời nói của hấn lại, tiểu thiếu gia đáng thương lại một lần nữa mất đi quyền phát ngôn.

Cứ kêu la như vậy mấy lần, đối phương vẫn làm theo ý mình như cũ. Đến cuối cùng, Lăng Hàn muốn làm gì hấn đã không quản được nữa, cũng không có sức quản. Mãi cho đến khi hoàng hôn buông xuống đối phương mới thỏa mãn bọc hấn trong áo choàng, ôm ngang trở về.

Hấn vốn định ngăn cản, một đại nam nhân bị ôm như vậy còn ra thể thống gì. Chỉ là hấn vừa đứng lên, phần eo và chân lập tức nhói đau, lắc lư muốn té chụp éch, đành phải để cho Lăng Hàn ôm.

“Nương tử kêu thật sung sức.”

Lăng Hàn cọ cọ cái trán của người trong lòng y.

Gương mặt của Diệp Tinh Thần không khỏi đỏ hồng lên: “Ai là nương...”

Lời kia vừa thốt ra hấn lập tức giật mình, giọng nói khàn khàn này rốt cuộc là của ai? Chẳng lẽ... Là do lúc này kêu quá lớn tiếng? Thật mất mặt...

“Tốt nhất là người đừng nói, tướng công trở về làm đồ ăn ngon cho người, bồi bổ thân thể mình.”

Diệp Tinh Thần tức giận nhìn y, lại mang thêm vài phần làm nũng.

“Hai người thật đúng là rất vui vẻ.”

Âm thanh không đúng lúc vang lên cách đây vài thước. Diệp Tinh Thần theo bản năng cương cứng người, quay đầu nhìn qua. Nam tử đang đứng khoanh tay, tóc dài đến hông không phải là Cố đại chỉ huy đã nhiều ngày không gặp hay sao?

“Mặc Nhiên, người tới thật là sớm.”

Cố Mặc Nhiên nở một nụ cười thản nhiên, dưới ánh nắng chiều ấm áp có chút cô đơn.

“Ta đã nói với người trong thư từ trước.”

“Chờ ta một chút.”

Lăng Hàn thu lại vẻ mặt, ôm Diệp Tinh Thần trở vào nhà, còn chưa nói gì, Diệp Tinh Thần đã mở miệng trước y.

“Người đi đi, ta không sao”

“Ừ, vậy được, người nhớ phải rửa nơi đó, đừng lười biếng, không thì sẽ bị đau bụng.”

“Ta biết rồi.”

Dứt lời Lăng Hàn liền đóng cửa phòng lại, cùng Cố Mặc Nhiên đi ra xa. Diệp Tinh Thần cố gắng đi từ cửa sau ra ngoài, đến trong sân xách mấy thùng nước, định để mình tắm rửa một chút.

Vì thế hắn không nhìn thấy, Lăng Hàn đi ra cửa chưa đến hai bước thì bước chân đã bắt đầu không ổn. Lăng Hàn cho rằng đây chỉ là do mình bị choáng một chút mà thôi, cũng không để ý.

Khả năng quan sát của Cố Mặc Nhiên rất tốt, lại xuất thân từ Ly Kinh tâm pháp, trong lòng liền có vài phần nghi hoặc.

Quan tâm đến sức khỏe một chút, xem ra cũng khá quan trọng, hắn nghĩ.

16. Chương 16

Người là người Ác Nhân Cốc Cực Đạo Ma Tôn, ta là ta Hạo Khí Minh Phụ Đạo Thiên Thừa.

—— Chỉ có điều này, chưa từng thay đổi.

Vội vàng tắm qua nước ấm, Diệp Tinh Thần lên giường ngủ thật lâu, lúc tỉnh lại, hình như đã là trưa hôm sau. Thật đúng là ngủ say quá, hần thậm nghĩ. Sau đó đứng lên lười biếng duỗi eo, cơ thịt cả người đều rất đau nhức. Lăng Hàn hình như chưa trở về, nếu không thì trên bàn đã đặt đầy đồ ăn từ lâu.

Bụng đói đến kêu ục ục, hần đành phải chạy đến phòng bếp tự ra tay. May mà căn nhà này không chỉ thu dọn sạch sẽ mà còn có đầy đủ các loại dụng cụ, có bếp nấu có củi lửa còn có nồi nê. Đồ ăn, gạo, dầu, muối mà Lăng Hàn bảo Hà Tứ mang đến lúc trước có tác dụng rất lớn, Diệp Tinh Thần tuy nấu ăn không giỏi nhưng ít nhất vẫn có thể làm một chút. Vì thế hần vo chút gạo, cho vào nồi nấu, sau đó xào cho mình đĩa đồ ăn, đành chịu vậy thôi.

Cơm nước xong xuôi không có gì làm liền kéo ghế dựa đến cây đại thụ trước cửa ngủ, lại là không sao ngủ được.

Trong lòng Diệp Tinh Thần biết rõ hôm đó mình không có uống say, thế nên, từ đầu đến cuối, hần đều cam tâm tình nguyện.

Có đôi khi, động tình là một thứ rất kỳ quái, người không biết nó sẽ xuất hiện khi nào và ở đâu, nhưng người lại có thể cảm nhận được tư vị của nó.

Có người nói hần không biết như thế nào là yêu phải một người, đó chỉ là vì hần chưa chân chính yêu phải ai.

Thích cũng được, yêu cũng được, có rất nhiều thứ vốn không thể dùng ngôn ngữ để giải thích hay thậm chí khái quát, vì tình cảm quá mức phức tạp, từng câu từng chữ, không thể nói rõ.

Nếu đã rơi vào tay Lăng Hàn, vậy thì hần cũng chỉ đành chấp nhận.

Chuyện này không liên quan đến lập trường của hai người.

Hần thích Lăng Hàn là sự thật, nhưng hần là một người của Hạo Khí Minh, cũng là sự thật.

Hần không muốn y chết, nhưng hần cũng sẽ không đến Ác Nhân Cốc tìm nơi nương tựa. Việc này rất phức tạp, cũng không phải chuyện một mình hần có thể giải quyết được, trước đây hần chỉ có một mình, nhưng

bây giờ... Hắn bỗng nhiên nhếch môi cười cười, hắn không hề đơn độc.

Diệp Tinh Thần là một người như vậy —— Người giỏi trò xấu với hắn, hắn sẽ hận người; người đối xử tốt với hắn, hắn sẽ báo đáp người tốt gấp mười lần người đối với hắn. Mà đối với người khiến hắn vừa yêu vừa hận như Lăng Hàn, hắn nghĩ, hắn nên học làm thế nào để thương y trước, lại chậm rãi ăn hiếp y sau.

Dù sao, còn rất nhiều thời gian.

Hắn lấy gói thuốc nhỏ nhỏ kia từ trong quần áo ra. Việc cấp bách vẫn là giải quyết nạn đề mình có khả năng giải quyết trước, may mắn triệu chứng bệnh của Lăng Hàn còn chưa biểu hiện ra, hiện tại vẫn còn cứu kịp.

“Người về rồi?”

Diệp Tinh Thần ở trong phòng chống cảm đợi, đợi cả một ngày Lăng Hàn mới trở về, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Thấy Lăng Hàn chỉ có một mình, hắn lại hỏi: “Cố Mặc Nhiên đâu?”

“Hắn đến chỗ đại bộ đội trước.”

“À...” Diệp Tinh Thần thờ ơ trả lời, trong lòng lại tính toán: “Người khát không? Muốn uống chén trà không?”

Nói xong liền rót nước trà đã pha vào trong chén trà, trực tiếp đưa cho Lăng Hàn.

Lăng Hàn lẳng lặng nhìn ly trà kia, Diệp Tinh Thần giơ lên đến mức tay sắp đông cứng, y mới chậm rãi nhận lấy. Vì thế trong lòng Diệp Tinh Thần có chút dự cảm không tốt.

“Diệp Tinh Thần.” Y đột nhiên cười chua xót với hắn, trong đôi mắt đầy vệt đỏ dần nhuốm ưu thương: “Ta trúng độc.”

“...”

Lăng Hàn thấy vai Diệp Tinh Thần hơi run lên.

“Người hạ độc ta, là người phải không?”

“ ... ”

Chuyện xảy ra quá mức đột ngột, Diệp Tinh Thần nhất thời không phản ứng kịp. Trong đầu chỉ nghĩ đến: chẳng lẽ Lăng Hàn đã xuất hiện triệu chứng bệnh? Hay là bị Cố Mặc Nhiên nhìn ra?

Nhìn Diệp Tinh Thần đầy mặt mờ mịt, trong lòng Lăng Hàn cảm xúc hỗn loạn, y không muốn nghi ngờ hắn, nhưng người này lại rất đáng để y nghi ngờ.

“Ta đang hỏi người đấy, người nói cho ta biết, có phải hay không?”

Diệp Tinh Thần không biết làm sao chớp chớp mắt: “Ta...”

“Nếu người nói không phải, vậy thì ta sẽ tin tưởng người.”

Dù cho người có nói dối.

“Ta chỉ muốn một câu trả lời thuyết phục từ người.”

“ ... ”

Hắn nhìn đôi mắt đen thẫm của Lăng Hàn, bỗng nhiên không đáp được một câu “không phải”. Ngay từ đầu hắn đã sai lầm, hắn không đành lòng lừa y lần nữa.

“Ta... Lăng Hàn, thực xin lỗi...”

Hắn rũ mắt, lẳng lặng nhìn bàn.

“Xoảng ——”

Gốm sứ rơi xuống đất phát ra tiếng vang thanh thúy. Diệp Tinh Thần mở to mắt, Lăng Hàn nổi giận bưng bưng lập tức ném chén trà trong tay xuống đất. Sau đó hắn còn chưa kịp nói gì, cả người đã bị Lăng Hàn mạnh kéo qua. Sức lực của Lăng Hàn rất lớn, bàn gỗ bị va chạm lắc lư. Diệp Tinh Thần chỉ nhìn thấy ấm trà đặt ở mép bàn rung lên, nhưng từ “đừng” còn chưa ra khỏi miệng thì đã loảng xoảng một tiếng, rơi xuống đất, vỡ thành vô số mảnh nhỏ như cánh hoa.

Diệp Tinh Thần sững sờ nhìn một bãi nước cùng những mảnh vỡ hỗn độn, trong phút chốc mất đi khả năng phản ứng.

“Lăng Hàn ta đây không cầu người báo đáp gì ta, nhưng mà... Nhưng mà tất cả chuyện này, thì ra đều là có

âm mưu...”

Y nhớ tới nụ cười của hắn, nước mắt của hắn, từng hành động một đều khắc sâu vào trong lòng mình; nhưng mà thực tại nói cho y, hết thấy đều là giả tạo, hắn tiếp cận người là có dụng ý khác, có lẽ hắn thậm chí còn chưa từng không buông tay ý niệm giết người. Sợ hãi cùng chán ghét nảy sinh trong lòng.

Đây không phải là Diệp Tinh Thần của y, nhưng có lẽ, đây mới là Diệp Tinh Thần.

Y bại bởi mơ mộng tốt đẹp của mình.

Diệp Tinh Thần tự biết nói gì cũng là vô dụng, chưa kể thuốc giải duy nhất cũng không còn, sắc mặt nhất thời tái nhợt, ánh mắt trống rỗng.

Nhìn thấy bộ dáng hồn xiêu phách tán này của Diệp Tinh Thần, Lăng Hàn càng thêm tức giận: “Có phải tiếp theo người sẽ giả vờ đồng ý gia nhập Ác Nhân Cốc, sau đó khiến ta khôi phục võ công cho người hay không, hửm?”

Thế nên giao cảnh triển miên dưới tán hoa đào kia chỉ là một cơn mơ? Không, đúng hơn là, là một phần của kế hoạch.

Diệp Tinh Thần khiến y triệt để cảm nhận được cái gì gọi là tuyệt vọng.

“Người nói gì đi chứ, bị câm à?”

“Ta không có gì để nói.”

Diệp Tinh Thần bỗng nổi cơn bướng.

“Dù cho ta có giải thích, người cũng sẽ tin sao?”

“A...” Lăng Hàn cười lạnh một tiếng: “Người thật thích mạnh miệng, cảm ơn người đã cho ta một bài học sinh động như vậy.”

Đôi mắt tàn nhẫn của y bỗng nhiên thoáng hiện sát ý, xuân phong khoái ý, ôn nhu sùng nịch đã không còn nữa. Đây mới là bộ dáng mà y nên có, Ác Nhân Cốc Cực Đạo Ma Tôn, Vạn Nhân Trảm Lăng Hàn.

“Nếu người muốn một thân võ công của người đến thế, vậy thì ta liền...”

“Tự tay phế đi là được.”

Một đạo kiếm khí tương xung với võ học của hắn xuyên qua lòng bàn tay của Lăng Hàn mạnh mẽ tràn vào tâm mạch của hắn. Diệp Tinh Thần trợn to hai mắt, dường như còn mang theo vài phần không thể tin được. Lăng Hàn chỉ cảm thấy vô cùng thống khoái, kẻ lừa y phụ y, chỉ cần y muốn, y sẽ không để cho bọn họ thoải mái.

“Lăng... Hàn...!”

Diệp Tinh Thần phun ra một ngụm máu tươi, đều đều trên mặt cùng quần áo của Lăng Hàn, nhưng đối phương dường như cũng không để ý, ngược lại còn liếm liếm khóe miệng, nhắm nháp một chút hương vị kia. Lăng Hàn dời tay đi, Diệp Tinh Thần mềm nhũn, vô lực ngồi xuống đất.

Hắn hơi chống lên muốn đứng dậy, thế nhưng hai cổ kinh khí va chạm trong cơ thể khiến lục phủ ngũ tạng của hắn như muốn nổ tung. Ngẩng đầu nhìn lên một Lăng Hàn cao lớn, trong mắt lộ ra vô hạn địch ý cùng hận ý.

Lăng Hàn bỗng nhiên nhớ đến lúc giam Diệp Tinh Thần trong nhà lao, hắn cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn y. Cũng chính là ánh mắt cao ngạo không muốn khuất phục này mới khiến y sinh ra hứng thú với Diệp Tinh Thần.

“Ta thích ánh mắt này của ngươi.”

Y nhếch môi cười cười, máu tươi ầm ập nhiễm trên gương mặt, như ma quỷ từ Địa Ngục bò ra.

“Thế nhưng ta càng thích ngươi sau khi bị hung hăng chà đạp hơn.”

Dứt lời y liền ôm lấy Diệp Tinh Thần, không chút lưu tình quăng hắn lên giường. Vì khí huyết xung đột, hai mắt Diệp Tinh Thần tối sầm, tứ chi mệt mỏi. Hắn chỉ thoáng nghe thấy âm thanh có người xé nát quần áo chói tay, sau đó hai chân bị nâng lên, hậu thân vẫn còn sưng đỏ bị người thô bạo lại vô tình tiến vào không ngừng.

Rất đau.

Giống như khi bị trói trong tù ở Ác Nhân Cốc, sau đó bị Lăng Hàn ngược đãi.

Nước mắt không tự chủ được trào ra, hắn không biết đó là đau trên thể xác, hay là đau trong lòng.

Nhưng mà không còn ai giúp hắn lau nước mắt nữa.

Khi ấy hắn thế nào muốn giết Lăng Hàn, quả thực là quyết định vô cùng chính xác, chẳng qua là mình nhất thời bị ma quỷ ám, đi sai đường mà thôi.

Bao nhiêu ái mộ bao nhiêu triền miên đều như một giấc mộng xuân thu.

Sau đó tỉnh mộng.

Tất cả mọi chuyện lập tức trở về điểm xuất phát.

Lăng Hàn biết Diệp Tinh Thần đã hận y tận đáy lòng, y hẳn là phải cảm thấy vui vẻ, nhưng đối diện với đôi mắt u ám của Diệp Tinh Thần, trái tim y lại đột nhiên thất lại.

Hôm đó Cổ Mặc Nhiên kéo y đi muốn bắt mạch, vậy mà lại tra ra y trúng một loại độc gọi là “Bách Nhật Tán”, ý là không sống quá một trăm ngày, cũng chính là trong vòng ba tháng. Loại thuốc này vốn không dễ chẩn đoán ra, nhưng khi Cổ Mặc Nhiên còn chưa lên làm chỉ huy đã đi du lịch khắp nơi, đến nơi nào đều sẽ nghiên cứu được vật độc vật ở nơi đó, cũng đã ở Miêu Cương Thục Trung một thời gian không lâu. Tuy rằng lúc đó hắn đã không còn tu Ly Kinh tâm pháp nhưng theo thói quen, cũng sẽ theo bản năng đi tìm tòi nghiên cứu một chút. Đối với “Bách Nhật Tán”, hắn cũng chỉ đọc lướt qua, xét cho cùng thì độc được ở nơi đó nhiều như vậy hắn cũng không có khả năng biết hết được, nhưng mà đi hỏi Đường Linh Vũ một chút có lẽ sẽ có kết quả.

Vốn hắn đến Ba Lăng là để tự mình lôi tên đại tướng này về Nam Bình Sơn. Bộ đội của Ác Nhân Cốc đã lần lượt tới Ác Nhân doanh địa ở Nam Bình Sơn, chủ tướng lại chậm chạp không lộ mặt thật sự là hết nói nổi; cũng vì độc này, hắn liền giục y mau chóng đến trạm kế tiếp.

Mà đối với người kẻ đơn, không hề nghi ngờ, Diệp Tinh Thần có hiềm nghi lớn nhất. Tuy rằng Lăng Hàn không biết Diệp Tinh Thần liên hệ được với người khác khi nào, tuy nhiên, người có thể dễ dàng tiếp cận y mà khiến y không hề cảnh giác, trừ Diệp Tinh Thần ra, không thể đào ra kẻ thứ hai.

Cổ Mặc Nhiên nói rõ mọi việc với y xong rồi đi ngay. Làm chỉ huy của đại quân vạn người cũng không tiện ở chỗ khác quá lâu, cuối cùng còn không quên dặn dò y, tốc chiến tốc thắng, bất luận là đội ngũ hay là độc y trúng, đều không thể chậm trễ.

Lăng Hàn thuận miệng đồng ý, vội vàng quay về chỗ ở, đi tìm đáp án y muốn.

Sau đó y tìm được, hai người đều đầy vết thương, thống khổ vô cùng.

Không thể thay đổi vẫn là không thể thay đổi, Cổ Mặc Nhiên nói quả thật không sai, ngay từ đầu y đã sai lầm.

Nếu như có thể trở lại lúc trước, nếu... Không có nhiều nếu như vậy.

Lúc này, cơn choáng váng kia lại bỗng dừng xuất hiện. Lăng Hàn xoa huyết thái dương của mình, muốn giảm bớt một chút cảm giác khó chịu kia, nhưng mà cơn choáng chẳng những không giảm bớt mà còn tăng thêm.

Lăng Hàn nghĩ, lần này có phải y sẽ chết thật hay không?

Khi Diệp Tinh Thần mở to mắt ra thì nhìn thấy Lăng Hàn ôm đầu ngồi bên bàn, dáng vẻ thống khổ.

Hắn cố chống lại đau đớn khắp người, ngồi dậy, nhìn xung quanh, bên giường vừa vặn có một cái chổi.

Một ý niệm đột nhiên nảy sinh.

Lăng Hàn, người đến ta đi.

Ta nợ người, liền lấy một thân võ nghệ của ta trả cho người. Từ nay về sau, chúng ta không ai nợ ai.

Thế nên, từ giờ phút này trở đi, ta sẽ không lưu tình.

Hắn lê chân trần, bước đi nặng nề, run rẩy đi đến sau Lăng Hàn. Lăng Hàn đang đau đến sống không bằng chết, hoàn toàn không phát hiện Diệp Tinh Thần đang đứng sau lưng mình. Diệp Tinh Thần giờ cao cán gậy lên, ánh mắt ngoan tuyệt, không chút do dự đập mạnh xuống.

“Bốp ——”

Lăng Hàn đổ ụp xuống bàn, không hề nhúc nhích.

Hai tay Diệp Tinh Thần thả lỏng, cái chổi lạch cạch rơi xuống đất, sau đó hắn khá là bình tĩnh lấy túi tiền bên hông y, mặc quần áo mang giày vào, nhanh chóng nhấc túi quần áo cùng bội kiếm lên liền ra cửa mà đi.

Bước qua cửa, hắn nhin không được quay đầu nhìn lại.

Nam nhân đang nằm gục trên bàn là người hắn từng yêu qua.

Thế nhưng hắn đã mệt muốn chết rồi, mệt đến mức không thể nào yêu một người khác nữa.

Khi mà hắn đóng cửa gõ lại, hắn nghĩ, hẹn gặp lại, Lăng Hàn.

Nếu như có cơ hội, lần gặp mặt sau, ta sẽ theo như lời mà ta nói lúc trước, giết người.

Người là người Ác Nhân Cốc Cực Đạo Ma Tôn, ta là ta Hạo Khí Minh Phụ Đạo Thiên Thừa.

—— Chỉ có điều này, chưa từng thay đổi.

17. Chương 17: Hạ: Hạo Khí Trường Tồn

“Lăng Hàn trúng một loại độc do ta hạ, tên là “Bách Nhật Tán”. Thiệu Hoa nói độc này một khi phát tác sẽ khiến người ta trong vòng ba tháng dần dần mất đi năm giác quan mà chết. Trừ khi dùng thuốc giải đặc biệt phối chế, không thì rất khó chữa khỏi. Lúc hạ độc là tháng giêng, tính đến hiện tại, đã qua gần... Hai tháng.”

Khi Diệp Tinh Thần mở mắt ra, đập vào mắt là một vị nam tử tao nhã, gương mặt thanh tú, tóc đen được được búi tỉ mỉ thành một búi tóc được buộc bằng một đạo quan màu đen, khóe miệng còn mang theo nụ cười nhu hòa.

“Tiêu... Tiêu...?”

“Tốt rồi, đầu không bị hỏng, còn nhớ rõ huynh là ai.”

Diệp Tinh Thần trong bóng cảm thấy muốn khóc.

Hôm đó sau khi hắn chạy ra khỏi cửa định tìm cách thuê thuyền ở bến tàu, trên đường đi vừa lo lắng bị Lăng Hàn đuổi bắt, vừa lo lắng bị người của Ác Nhân Cốc phát hiện. Kinh hãi chạy về đến Nam Bình Sơn, chạy thực mạng, cuối cùng khi tới cửa vào Hạo Khí Minh thì bị chặn lại bởi vì trên người hắn không có lệnh bài, lại mặc quần áo của Ác Nhân Cốc, suýt chút nữa đã bị người nhà xử lý. May mà lúc ấy Tiêu Tiêu ở ngay giao lộ, không thì hắn đã chết oan.

“Tiêu Tiêu, đệ...”

“Chuyện của đệ huynh đều biết hết, Thiệu Hoa đã sớm viết thư về, cha của đệ cũng đã đến đây.”

Diệp Tinh Thần sửng sốt một chút: “Cha cũng đến?”

“Lúc ấy bọn huynh đều nghĩ đệ chết không toàn thây, hiện tại đệ bình an vô sự, huynh tất nhiên phải báo với người nhà của đệ.”

Tiêu Tiêu làm việc luôn rất chu toàn.

Anh ôn nhuận như nước, khiêm tốn văn nhã, có tình có nghĩa, cũng không làm cao. Anh cũng không phải dựa vào công trạng cùng thủ đoạn để đi lên vị trí chỉ huy này. Thật ra bản thân anh cũng không có bao nhiêu hứng thú với vị trí chỉ huy, nhưng vì tính tình anh rất tốt, mọi người đều kính nể và yêu thích anh. Cũng chính vì thế, Tiêu Tiêu liền giành được sự giúp đỡ của mọi người, cuối cùng dần dần trở thành chỉ huy của Hạo Khí Minh.

Diệp Tinh Thần cũng rất thích Tiêu Tiêu, nhưng trước kia, hắn cảm thấy tính cách của Tiêu Tiêu rất yếu đuối, giống như bao cát sống chịu ỨC HIẾP; đặc biệt là khi Hạo Khí Minh nội chiến, thật sự đã tra tấn anh rất thảm. Nhưng anh lại không muốn đắc tội hai bên, đành phải đau khổ chèo chống hoàn cảnh. Cũng chính là lúc đó, bọn Ác Nhân mới có thể thừa cơ tấn công, đánh thẳng đến Nam Bình Sơn. Ác Nhân vừa đến, đám người kia lại cãi nhau, chỉ trích lẫn nhau, nói đối phương cấu kết với địch vân vân. Lúc đó Tiêu Tiêu mất rất nhiều sức mới bình ổn được tranh chấp, nhưng mà dưới đáy bình tĩnh có bao sóng gió nổi lên, đó là chuyện người mù cũng nhìn ra được.

Diệp Tinh Thần vô tình mang đến càng nhiều phiền não cho anh, có chuyện gì đều giấu ở trong lòng không muốn nói.

“Tinh Thần, võ nghệ của đệ...”

“...Ừ, bị phế rồi.”

Diệp Tinh Thần cười thê lương.

“Đệ giờ là một phế nhân.”

“Đừng nói như vậy.” Tiêu Tiêu lắc đầu: “Kinh mạch vận hành của đệ hiện giờ đã không còn trở ngại, kẻ phế đi võ công của đệ coi chừng vẫn chưa ra tay độc ác, căn cơ của đệ cũng rất tốt, muốn luyện lại vẫn là có thể.”

“Nào có dễ dàng như vậy, hơn nữa ngày khai chiến với Ác Nhân Cốc cũng không xa phải không?”

“Phỏng chừng là trong tháng tư...” Tiêu Tiêu thở dài, ngẫm nghĩ: “Huynh nhớ rằng Tàng Kiếm Sơn Trang bọn đệ từng có một người rất nổi danh, tên là Diệp Vĩ, lúc trước chẳng phải bị kiếm khí gây thương tích mới từ bỏ Vô Song Kiếm luyện Tịch Kiếm hay sao? Huynh nghĩ đệ có thể tìm chút manh mối.”

Hai mắt Diệp Tinh Thần nhất thời sáng lên, sao hắn lại không nghĩ tới chứ, lại còn để một người thuộc môn phái khác nhắc nữa. Phụ thân Diệp Minh của hắn ngày xưa đã bán làm Diệp gia Diệp tam thiếu môn hạ đệ tử, danh hiệu môn phái là Vô Song, nhưng mà hắn có chút ngập ngừng: “Nhưng mà ngày xưa Diệp tam thiếu cũng mất rất nhiều năm mới tập được Tịch Kiếm, đệ muốn tập e là cũng không kịp.”

“Không đâu, lĩnh ngộ tâm pháp tất nhiên là khó hơn tập nên tài nghệ nhiều, hơn nữa vạn sự khởi đầu nan,

nếu như có căn cơ, nhìn gáo vẽ hồ lô cũng không quá khó.”

“Có lẽ.”

Sau đó Diệp Tinh Thần hàn huyên với Tiêu Tiêu vài câu, để không cản trở Diệp Tinh Thần nghỉ ngơi, Tiêu Tiêu liền đứng dậy rời đi.

Chuyện giữa Diệp Tinh Thần và Lăng Hàn anh không rõ lắm, Thiệu Hoa cũng không muốn nhắc tới, nhưng mà anh cũng đoán được chừng bảy tám phần. Nhìn bộ dáng hồn phi phách tán của Diệp Tinh Thần, anh gần như thấy được mình năm ấy.

Biết rõ là chuyện không có khả năng, nhưng vì sao mọi người đều ôm hy vọng?

Mà thôi, anh có tư cách gì để nói người khác chứ. Ít nhất Diệp Tinh Thần còn có Thiệu Hoa, có anh, mà Lăng Hàn, cũng có Cố Mặc Nhiên.

Nhưng Tiêu Tiêu năm ấy, chỉ có Cố Mặc Nhiên.

Trừ cái đó ra, anh chỉ có hai bàn tay trắng, thế nên cuối cùng cũng thất bại thảm hại, không còn mảnh giáp.

Hạo Khí Minh, Chính Khí Thính.

“Đại bộ đội của Ác Nhân đều ở bên bờ Trường Giang, số lượng thuyền neo bên bờ sông cũng không ít, nhưng thật sự cũng khoảng...”

Tiêu Tiêu chỉ vào bàn đồ trên bàn dài bằng gỗ sưa, lúc đang định nói tiếp, ngẩng đầu thì nhìn thấy Diệp Tinh Thần khoác áo ngoài bước vào. Tuy rằng hãy còn bệnh nhưng sắc mặt ít nhất không tái nhợt như mấy ngày trước.

Thế nên anh gật đầu với hắn, xem như chào hỏi rồi nói tiếp: “Cũng khoảng mấy mươi chiếc, hơn nữa đều là quân hạm khổng lồ. Tình huống cụ thể, vẫn phải chờ ám vệ báo cáo tiếp.”

Anh vừa nói xong, mọi người đều lộ ra vẻ mặt khá là phức tạp. Nội chiến lúc trước bị Tiêu Tiêu ép xuống, nay Ác Nhân binh cùng thuyền liền đứng trước cửa nhà, bọn họ chỉ có thể tạm thời gác lại mâu thuẫn nội bộ, giải quyết nan đề này trước rồi lại tính tiếp.

Có vài người nhìn thấy Diệp Tinh Thần, thân thiện vẫy tay với hắn: “Tinh Thần, gần đây người có khỏe

hơn chưa?”

Diệp Tinh Thần mỉm cười: “Đa tạ mọi người quan tâm, hiện tại đã không có gì đáng ngại.”

“Tốt quá, người trở lại rồi, bọn ta đều rất cần người đấy.”

“Tạm thời ta không thể làm được gì, lui về hậu cần thì tốt hơn.”

Ánh mắt của Diệp Tinh Thần hơi tối lại, mọi người đều biết chuyện hắn bị phế võ công, nhất thời đều ngậm miệng không nói đến. Quan hệ của Diệp Tinh Thần ở Hạo Khí Minh cũng không tồi, làm nhiều nói ít, cũng rất nghĩa khí, nhưng thỉnh thoảng hơi nóng tính, không đủ bình tĩnh. Nhưng mà đối với thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, hắn cũng xem như không tồi, thế nên mọi người đều không dám xem nhẹ hắn.

“Còn về phương diện nhân mã, dù cho Thiệu Hoa có mang Hạo Khí bộ đội ở Hắc Long về cũng chỉ khoảng năm vạn đến sáu vạn mà thôi, mà bên Ác Nhân Cốc, ít nhất có đến gần mười vạn người.”

“Chuyện đã đến nước này, ta muốn hỏi một chút sách lược, mọi người có ý gì không?”

Những người quanh bàn bắt đầu ồn ào tranh luận, châu đầu ghé tai, lộ ra vẻ mặt khó xử.

“Tuy rằng thoát nhìn thì thấy chúng ta đang ở thế hạ phong, nhưng theo bản thân ta, ta thấy không hẳn là như vậy.”

Người nói chuyện vuốt vuốt chòm râu bạc, ánh mắt sáng ngời hữu thần —— Chính là Trịnh quân sư đức cao vọng trọng của Hạo Khí Minh, vì thế mọi người liền nhanh chóng im lặng.

“Cái chúng ta nhìn thấy chỉ là số lượng bên ngoài, trên thực tế trong Ác Nhân Cốc hiện tại đều là những kẻ như thế nào? Mỗi người bọn chúng đều mang tuyệt kỹ, hơn nữa đều không vừa mắt lẫn nhau. Dù trông bọn chúng có vẻ rất đoàn kết nhưng thật ra đều đang vụng trộm hãm hại đối phương. Còn trong các doanh hình thành vô số tiểu đoàn thể. Lý do bọn họ không bùng nổ nội chiến là bởi vì đó Lăng Hàn cùng Cố Mặc Nhiên đàn áp.”

“Nói cách khác,” ông nhìn xung quanh, tăng thêm vài phần ngữ khí: “Chỉ cần ly gián bọn họ, hoặc là một trong hai bị đánh bại thì trên tay chúng ta sẽ nhiều thêm một chút phần thắng.”

“Nhưng mà... Bọn họ vẫn luôn hợp tác tốt như thế, muốn phát sinh xung đột thì nói dễ hơn là làm...”

“Chặn đánh hai người họ cũng không dễ dàng, bọn họ nhất định sẽ suy xét đến chuyện này...”

“Đúng vậy, ta nghĩ...”

“Mọi người...” Tiêu Tiêu vội vàng mở miệng ngăn bọn họ thảo luận: “Trịnh quân sư cũng chỉ đưa ra nhận định sơ bộ của ông mà thôi, cụ thể thực hiện như thế nào thì phải bàn bạc thêm, trong thời gian ngắn muốn gấp cũng không được.”

Lúc này, Diệp Tinh Thần luôn ngồi yên lặng lắng nghe bỗng nhiên mở miệng: “Ta nghĩ... Ác Nhân Cốc sẽ không đợi được, bọn chúng có khả năng sẽ tấn công trước.”

“Tại sao lại như vậy?” Trịnh quân sư khó hiểu hỏi.

“Lăng Hàn trúng một loại độc do ta hạ, tên là ‘Bách Nhật Tán’. Thiệu Hoa nói độc này một khi phát tác sẽ khiến người ta trong vòng ba tháng dần dần mất đi năm giác quan mà chết. Trừ khi dùng thuốc giải đặc biệt phối chế, không thì rất khó chữa khỏi. Lúc hạ độc là tháng giêng, tính đến hiện tại, đã qua gần... Hai tháng.”

Hắn nói ra lời này, mọi người lập tức huyền não lên, trên mặt đều mang theo vài phần vui sướng. Tuy rằng cũng có vài người tạt nước lạnh, nói Cố Mặc Nhiên từng là Ly Kinh đệ tử, trong thời gian ngắn chế ra thuốc giải cũng không phải là chuyện khó, nhưng đây cũng xem như là tin tốt.

“Nếu như Lăng Hàn chết thì Ác Nhân Cốc sẽ không có đại danh tướng thứ hai có thể dùng, mà người ở dưới cũng sẽ không phục tùng tân nhiệm tướng lĩnh. Lúc trước để quét sạch phần tử phản loạn, Lăng Hàn tùy tiện lấy cớ, giết chết một phần lớn đệ tử Ác Nhân Cốc đã rước lấy sự bất mãn của rất nhiều người.” Tiêu Tiêu thuận thế phân tích.

“Nhưng sao người biết Cố Mặc Nhiên sẽ không dích thân ra tiền tuyến?”

Tiêu Tiêu suy nghĩ, lập tức nói: “Đầu tiên, để áp chế cấp dưới không làm mất quyền lực của Cốc chủ, chức trách của chỉ huy cùng đại tướng tốt nhất là phải phân rõ ra. Trên tay nắm trọng binh, mọi người đều sẽ cho là người muốn công cao át chủ. Đương nhiên, nếu có chỉ thị đặc phái của Cốc chủ hoặc Minh chủ thì có thể điều binh khiển tướng. Nhưng mà Cố Mặc Nhiên này lòng dạ quá sâu, chuyện Cốc chủ Ác Nhân Cốc bất hòa với hắn cũng chẳng phải là bí mật gì.”

“Dựa vào việc Ác Nhân Cốc cùng Đầm Hắc Long còn tụ tập năm vạn nhân mã là biết được Cốc chủ cũng kiêng kị Cố Mặc Nhiên.” Diệp Tinh Thần bổ sung. Trong mấy ngày sau khi hắn thanh tỉnh, tuy còn mang theo bệnh, nhưng hắn vẫn kiên trì nhìn qua tin tình báo trong mấy tháng gần nhất vài lần, sau đó phân tích rất thích hợp.

Tiêu Tiêu cùng Trịnh quân sư lập tức lộ ra ánh mắt tán dương hắn, sắc mặt Diệp Tinh Thần vẫn như thường, không kêu không nống.

“Nhưng mà, nếu như Cố Mặc Nhiên thật sự muốn... Thay thế Cốc chủ thì sao?”

“Không, hắn sẽ không.” Tiêu Tiêu chậm rãi đem tầm mắt dừng trên người hỏi vấn đề này, gương mặt ôn hòa kia bỗng dưng khiến người kia cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

“Người chắc chắn như vậy?”

Khóe miệng Tiêu Tiêu gợi lên một độ cong ưu nhã: “Bởi vì Cố Mặc Nhiên tuy giỏi về tâm kế, có thể đùa bốn người khác trong tay, cũng có thể dựa vào miệng lưỡi khéo léo để an toàn giữa các loại người khác nhau, nhưng hắn có nhược điểm lớn nhất mà ít người biết được, đó chính là ——”

“Ác Nhân Cốc Cốc đại chỉ huy đại danh đỉnh đỉnh, không biết đánh nhau.”

Cố Mặc Nhiên nhìn Lăng Hàn nằm trên giường như một đồng bùn nhão, mày không khỏi nhíu lại.

Hắn biết y tỉnh, nhưng không muốn đứng lên, người trong cốc đều hoài nghi có phải Lăng Hàn lâm trận lùi bước hay không.

“Lăng Hàn.”

Hắn gọi y một tiếng, không có phản ứng.

“Lăng Hàn!”

Hắn nâng cao âm lượng, trong giọng nói tràn đầy uy nghiêm.

“Không nghe rõ...”

Lăng Hàn quay đầu lại, quanh mắt là một quầng thâm nhân nhật, hai má dường như cũng hóp lại.

Cố Mặc Nhiên chưa từng nhìn thấy Lăng Hàn như vậy. Trong mắt hắn, Lăng Hàn vĩnh viễn đều là sục sôi ý chí chiến đấu, tiêu sái tự tại, không có gì có thể ràng buộc được y, cũng không có gì khiến y đặc biệt để ý. Nhưng người như thế, một khi muốn theo đuổi thứ gì đó mà không thể chiếm được, thường rất dễ suy sụp. Bởi vì trừu đuổi theo thứ đó, trong lòng họ đã không còn tư tưởng cái gì. Sống mà không thể yêu thì cứ dứt khoát bỏ mặc chính mình, xong hết mọi chuyện.

Cố Mặc Nhiên cảm thấy khá là hối hận vì lúc trước đã không giết Diệp Tinh Thần, nhưng hắn không thể không thừa nhận, hắn đánh giá lầm Lăng Hàn. Bởi vì hắn không hề nghĩ đến, Lăng Hàn lại đắm chìm sâu như vậy.

“Gần đây ta... Cảm thấy tinh lực càng ngày càng yếu, ăn uống dù có bổ thêm một nắm to muối ăn cũng đều nhạt thêch.”

Giọng nói của y mềm nhũn, không có một chút khí lực, có cảm giác như cả người đều sắp hư thoát.

Cố Mặc Nhiên thở dài, ngồi xuống ghé vào tai y nói: “Lăng Hàn, kiên trì một chút là được. Ta đã nói với Đường Linh Vũ, tuy rằng hần cũng không rõ phải giải độc này như thế nào nhưng kéo dài một chút vẫn là có thể.”

Mắt Lăng Hàn giật giật, miễn cưỡng cười cười: “Cố đại chỉ huy cư nhiên vì kẻ hèn này mà trở về Ly Kinh tâm pháp, kẻ hèn này cảm thấy thật sự vô cùng vinh hạnh.”

“Cả công lẫn tư, ta đều không thể để người chết sớm như vậy, người biết mà.”

Lăng Hàn không nói gì, yên lặng nhắm mắt lại.

“Vậy hiện tại người định làm gì?”

“Thông báo với bên ngoài người đã được chữa khỏi, đồng thời nhanh chóng khởi xướng tiến công. Ta sẽ tăng thêm nhân thủ bên người người, không được ta phê chuẩn người không thể đi đâu hết. Ta hy vọng người nghe ta một lần, chiến sự ở Nam Bình chúng ta tốc chiến tốc thắng, sau đó chúng ta có thể cùng Linh Vũ đến Thục Trung tìm thuốc giải.”

“Thuốc của người có thể chống đỡ bao lâu...”

“Một tháng hần là có thể... Chỉ là, thính giác và thị giác biến mất là chuyện không thể tránh khỏi, nhiều nhất cũng là trì hoãn mà thôi.”

“Nếu như ta không chết, năm giác quan có thể trở lại không...?”

“...”

“Nhất định có thể.”

Cố Mặc Nhiên cũng không biết có thể cứu chữa được hay không, hần thật sự không biết.

—— Tuy rằng hần cảm thấy rất khó, nhưng hần chỉ có thể trả lời như vậy.

“A...”

Lông mi Lăng Hàn giật giật, trong nháy mắt hình như Cố Mặc Nhiên thấy được chất lỏng trong suốt, nhưng nhìn kĩ lại thì cái gì cũng không có.

Thật sự là một đoạn nghiệt duyên.

Cổ Mặc Nhiên đóng cửa phòng lại, ngẩng đầu nhìn vàng trăng trên cao.

Người hạ loại độc này rốt cuộc nhắm tâm đến nhường nào?

Cái chết có khi cũng không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ là người rõ ràng cảm nhận được nó đến, nhưng lại bất lực. Người biết rõ thế giới của người dần dần trở nên yên tĩnh, trước mắt người dần dần trở nên tối đen, sau đó, người sẽ chậm rãi tàn lụi trong thế giới vô thanh vô sắc. Tuyệt vọng về cả thể xác lẫn tinh thần, cả người đều bị phá hủy triệt để.

Tiêu Tiêu, người có đối xử với ta như vậy hay không?

18. Chương 18

“Hơn nữa đệ ấy tích cực như vậy là còn có một nguyên nhân —— Tướng lĩnh tiên phong của Ác Nhân Cốc chính là người đã phế đi võ công của đệ ấy. Nếu như có cơ hội để giết kẻ thù, người sẽ bỏ qua cơ hội này sao?”

“Lão phu nói không chính là không, người mau cuốn gói về Tàng Kiếm Sơn Trang cho ta!”

“Cha, thứ lỗi cho con bất hiếu, dù có thế nào con cũng sẽ không rời khỏi nơi này.”

“Người không đi chẳng lẽ ta không có cách đánh người hôn mê rồi trở về sao?”

“Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì thế?”

Ở ngoài cửa nghe thấy trong phòng Diệp Tinh Thần có một trận tranh cãi, Tiêu Tiêu vội vàng bước vào. Chỉ thấy Diệp Tinh Thần quỳ trên mặt đất, đầu cúi thấp, một nam tử trung niên mặc quần áo màu vàng đang ngồi trên ghế, để râu dài, ung dung phú quý, khuôn mặt có vài phần tương tự với Diệp Tinh Thần.

Tiêu Tiêu lập tức nhận ra đó là phụ thân của Diệp Tinh Thần Diệp Minh, vì thế chấp tay thi lễ nói: “Văn bói Tiêu Tiêu bái kiến tiên bối.”

Sắc mặt Diệp Minh lúc này mới dịu đi một chút, lắc lắc tay áo, nói: “Tiêu Tiêu con tới đúng lúc lắm. Đến giúp lão phu khuyên nhủ thằng con này. Thật vất vả mới cứu về được, hiện tại võ công đã bị phế đi, còn muốn ở lại nơi thị phi Hạo Khí Minh này. Ác Nhân Cốc đã sắp đánh tới cửa rồi!”

Diệp Minh nói chuyện không chút lưu tình, Tiêu Tiêu cũng thấy có chút xấu hổ, Diệp Tinh Thần quỳ ở một bên vẫn luôn bất khuất.

“Cha, dù cha có đem con đi, con cũng sẽ nghĩ cách chạy trốn. Chai không giam nổi con.”

“Người...!”

Diệp Minh lần đầu tiên bị Diệp Tinh Thần chống đối như vậy, đứa con này xưa nay đều ngoan ngoãn nghe lời, nhất thời tức giận đến mức khí huyết không thông, mở mắt trừng trừng.

“Người thật sự là... Lão phu làm vậy đều là vì tốt cho người, người có biết không?”

“Cha, cha đã dạy con nam nhi tốt là phải bảo vệ quốc gia, hy sinh bản thân cũng không tiếc nuối. Cha còn dạy con rằng tà không thể thắng chính, hạo khí trường tồn, con mới gia nhập Hạo Khí Minh. Nay Hạo Khí gặp nạn, huynh đệ của con gặp nạn, sao con có thể đi?”

Diệp Minh trợn mắt nhìn Diệp Tinh Thần đang quỳ, cả người vì tức giận mà run rẩy không ngừng. Tiêu Tiêu biết còn tiếp tục cãi nhau như vậy thì sẽ không tốt cho ai cả, vì thế liền nhanh chóng tìm cơ kéo Diệp Minh đi. Khi đi ra cửa, Diệp Minh còn tức giận nói: “Nếu người có khí phách như vậy thì người cứ tiếp tục quỳ đi!”

Diệp Tinh Thần không nói gì, vẫn suy trì tư thế quỳ không nhúc nhích. Hắn vừa mới khỏi bệnh không lâu, bóng lưng gầy yếu khiến người ta nhìn có chút không đành lòng.

Tiêu Tiêu thở dài dẫn Diệp Minh đến phòng tiếp khách, sau đó gọi người mang lên một chút rượu và đồ nhắm, nói là muốn thiết đãi ông.

“Haiz, lão phu vừa mới đến, tên nhóc này liền cãi cọ như vậy, thật sự là...”

Nghe Tiêu Tiêu nói lời an ủi, lúc này Diệp Minh mới bớt giận một chút, sau đó liền cần nhand than thở liên miên với Tiêu Tiêu.

“Diệp tiên bối cũng là vì tốt cho Tinh Thần, con nghĩ đệ ấy cũng biết mà.”

“Đã bảo đừng gọi tiên bối, gọi bá phụ là được, sao lại khách khí như vậy chứ? Hai nhà chúng ta cũng có chút quan hệ, lúc con đầy tháng ta còn ôm con đấy.”

Tiêu Tiêu ôn hòa cười: “Đúng vậy, Diệp bá phụ.”

“Haiz, thật không ngờ trong chớp mắt các con đã lớn như vậy... Lão phu nghĩ có con ở bên, rèn luyện Tinh

Thần một chút cũng là chuyện tốt. Không ngờ nó lại khiến người ta không thể bớt lo lắng như vậy.”

“Diệp bá phụ, không phải văn bối đã nói rồi sao, tính tình của đứa nhóc Tinh Thần này ra sao, chẳng lẽ người không biết rõ hơn con?” Tiêu Tiêu nói đồng thời rót đầy chén rượu của Diệp Minh.

Diệp Minh lẳng lặng nhìn chén rượu kia, một lúc lâu sau, ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Tiêu.

“Xem ý của con, dường như cũng đang chỉ trích lão phu không đúng?”

“Tiêu Tiêu không dám, chỉ là có gì nói đấy mà thôi. Con tin bá phụ cũng không phải là người không hiểu chuyện.”

Diệp Minh khẽ hừ một tiếng: “Nói như vậy, con cũng đồng ý để Tinh Thần đi chịu chết...?”

“Đương nhiên không phải. Dù có quan hệ thân thích hay không, Hạo Khí huynh đệ ai có chuyện con cũng sẽ không vui. Chỉ là... Với hiểu biết của con về Tinh Thần, nếu như không để cho đệ ấy ở lại, nói thật, có khả năng cả đời này đệ ấy đều sẽ hận bá phụ.”

“Văn bối cũng chỉ là không muốn quan hệ giữa phụ tử hai người quá căng thẳng mà thôi.”

Lời này của Tiêu Tiêu nói cũng rất thỏa đáng, ngôn từ uyển chuyển mà lại có thể coi như là khách quan. Trong lòng Diệp Minh tuy còn tức giận nhưng cũng không thể không thừa nhận lời này của Tiêu Tiêu nói rất đúng. Nhi tử của mình mình còn không hiểu sao? Chuyện đã quyết là muốn làm cho đến cùng, ai cũng không thể kéo trở lại. Nếu như có thể, ông đương nhiên không muốn nhi tử của mình phải chịu ghen ghét cả đời. Ông cũng không phải người ích kỷ nhỏ mọn, lúc trước khi tin báo tử của Diệp Tinh Thần truyền đến, ông tỏ ra vô cùng bình tĩnh. Nếu con ông lựa chọn chiến trường mà không phải Diệp gia thì chuyện tính mạng đã vốn không thể do Diệp Tinh Thần tự quyết. Nhưng mà cảm giác thứ trước kia đã mất nay lại có được thật sự quá mức trân quý, cũng khiến cho ông không muốn mất đi lần nữa, thế nên ông muốn dùng hết sức của mình để ngăn cản.

“Nói là nói vậy, nhưng giờ một thân võ công của Tinh Thần đã mất hết rồi, ở lại chỗ này chẳng phải là chết vô ích sao?”

Tiêu Tiêu nghĩ ngợi, nghiêm túc nhìn vào hai mắt Diệp Minh, Diệp Minh lại đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ.

“Văn bối dám hỏi bá phụ, thật sự là không còn cách nào sao?”

“...”

“Lão phu cảm thấy vẫn là không quá khả thi...”

“Nghe nói Diệp bá phụ là môn hạ của Diệp gia tam thiếu Diệp Vĩ, mà theo ghi chép, Diệp tam thiếu từng bị kiếm khí làm bị thương mà tập được Tịch Kiếm...”

“Con nói vậy là có ý gì?”

“Không có gì.” Tiêu Tiêu cười khê: “Chỉ là muốn hỏi một chút, tình huống hiện tại của Diệp Tinh Thần cùng tình huống năm xưa của Diệp tam thiếu, có phải là có chút tương tự hay không?”

Diệp Minh không lên tiếng, yên lặng đổ rượu vào trong miệng, một giọt không rơi.

Vì thế Tiêu Tiêu liền phát động thể công tiếp theo: “Diệp bá phụ, mọi người đều là người luyện võ, biết rõ bị phế đi võ công là loại sỉ nhục cùng ảm ức lớn đến mức nào. Con cảm thấy Diệp Tinh Thần không csm chịu đã là rất hiếm thấy. Nhưng đệ ấy có thể tiếp tục kiên trì là vì đệ ấy cảm thấy Hạo Khí cần mình, mọi người cũng cần mình.”

“Hơn nữa đệ ấy tích cực như vậy là vì còn có một nguyên nhân —— Tướng lĩnh tiên phong của Ác Nhân Cốc chính là người đã phế đi võ công của đệ ấy. Nếu như có cơ hội để giết kẻ thù, người sẽ bỏ qua cơ hội này sao?”

Diệp Minh sửng sốt, nghĩ rằng tiểu tử Tiêu Tiêu này mới vài năm mà tài ăn nói thật sự tốt lên không ít. Lời này thấu tình đạt lý, khiến ông trong chốc lát không tìm ra cớ gì để từ chối.

“Diệp bá phụ, lời văn bối muốn nói chỉ có như vậy. Nếu như có thể giúp Tinh Thần, con nguyện ý dùng hết sức để giúp đệ ấy. Con cũng biết một lần nữa để đệ ấy lâm vào nguy hiểm, làm cha mẹ, nhất định rất không bằng lòng. Chỉ là ý tốt của người, đệ ấy có thể nhận hay không?”

“Nói cách khác, người cảm thấy tốt, thì thật sự là tốt sao?”

Dứt lời, Tiêu Tiêu tiếp tục rót đầy rượu cho Diệp Minh, gấp chút đồ ăn vào bát ông. Diệp Minh không có động tĩnh, dường như đang nghĩ gì đó. Tiêu Tiêu không động thủ, cũng không dám nói thêm quá nhiều đạo lý, trong phòng nhất thời lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Thật lâu sau, mới nghe Diệp Minh thở dài một tiếng. Tiêu Tiêu cười thầm trong lòng, vì anh biết lời nói của anh đã có tác dụng.

“Diệp Minh ta không chỉ có một nhi tử Diệp Tinh Thần. Nói thật, ta có nhiều nhi tử, nó không phải đứa con tài giỏi nhất của ta, nhưng ta vẫn rất nuông chiều nó. Bởi vì... Ta cảm thấy nó giống ta trước đây.”

—— Trần đầy khí phách, làm một đứa con đồ trung thành như vậy, từ trước đến nay chưa từng có. Giả sử như có thể lựa chọn, Diệp Tinh Thần rất có khả năng sẽ lựa chọn làm một tướng sĩ của Thiên Sách Phủ chứ không phải là đệ tử nhà giàu của Tàng Kiếm Sơn Trang.

“Haiz... Thế nên ta biết, rất khó để trói buộc nó.”

“Thế nhưng, thế nhưng muốn ta để nó lâm vào nguy hiểm lần nữa, thật sự rất khó khăn.”

Diệp Minh đỡ trán, mi tâm nhíu lại, ông dùng “ta” chứ không phải là “lão phu”. Lúc này đây, ông cũng chỉ là một người cha bình thường mà thôi. Trong lòng Tiêu Tiêu cũng không dễ chịu. Cha mẹ anh chết sớm, Diệp Minh chăm sóc anh như gia đình, mà anh cũng xem Diệp Tinh Thần là đệ đệ duy nhất của mình.

“Diệp bá phụ...”

“Thế nên ta chỉ cầu con một chuyện, con có thể đồng ý với ta không?”

“Vâng, vãn bối nhất định dùng hết sức mình.”

“Thay ta chăm sóc Diệp Tinh Thần thật tốt, nếu như có thể, hãy giúp nó sống sót trở về.”

Trong lời này của Diệp Minh có tư tâm. Ông biết làm người như Diệp Tinh Thần nhất định sẽ không cam tâm trốn ở doanh địa, ông chỉ hy vọng khi Tiêu Tiêu điều động nhân thủ có thể hết sức an bài thật tốt. Dù sao thì với miệng lưỡi của Tiêu Tiêu, Diệp Tinh Thần cũng sẽ bị anh thuyết phục.

“Đã hiểu, dù có phải đem mạng của vãn bối ra đánh cược, cũng sẽ bảo vệ đệ ấy.”

Diệp Minh nghe nói như vậy thì mỉm cười. Hai người cũng không có tâm trạng ăn cơm, vội vã đến phòng của Diệp Tinh Thần.

“Diệp bá phụ, vãn bối có một chuyện không rõ.”

“Ý con là chuyện võ công của Diệp Tinh Thần phải không?”

“Vâng, bá phụ quả nhiên hiểu lòng con.”

“Ha ha, không thể nói rõ. Tình huống của Tinh Thần quả thật có chút tương tự với tình huống của sư phó, nhưng nếu cách thời gian khai chiến của Hạo Khí với Ác Nhân chỉ còn khoảng một tháng, muốn nhanh chóng luyện thành cũng không dễ như vậy, trừ khi có một người võ công thâm hậu truyền công cho nó. Người truyền công sẽ mất đi một phần công lực, chuyển đến trên người Tinh Thần, đến lúc đó nó chỉ cần dựa theo bí tịch ta lưu lại tu tập một chút, rất nhanh liền có thể hiểu được bí quyết. Chỉ là nó có thể làm được gì, học được gì, ta cũng không dám chắc chắn.”

“Bá phụ, con cũng có thể truyền công cho Tinh Thần chứ? Đây coi như là chuyện con có thể giúp được.”

“Không được. Con học là là Thuần Dương Khí Tông phái, tức là nội công, mà Tàng Kiếm bọn ta là môn phái ngoại công, truyền công lung tung là không thể.”

“Chẳng lẽ bá phụ định...”

Diệp Minh khoát tay, hiền lành cười: “Đây cũng là chuyện người làm cha như ta có thể làm, con đừng lảm miệng.”

Nói như vậy liền đến phòng Diệp Tinh Thần, phát hiện hắc văn quỳ ở đó như tượng gỗ, hai người đều không lộ ra vẻ kinh ngạc.

Diệp Minh vén vạt áo lên ngồi xuống ghế. Diệp Tinh Thần biết hai người họ trở lại, cũng chỉ cúi đầu gọi: “Cha.”

Diệp Minh khẽ hừ một tiếng: “Người còn nhớ rõ lão phu là cha người sao? Vừa rồi là ai cãi nhau với ta?”

“Hài nhi... Bất hiếu.”

Diệp Minh chẳng nói chẳng rằng, Tiêu Tiêu cười trộm trong lòng, nghĩ rằng hai cha con Diệp Minh Diệp Tinh Thần này đều là điển hình của kiểu khẩu thị tâm phi.

“Lão phu hỏi ngươi, ngươi có giác ngộ thấy chết không sờn không?”

“Hài nhi vừa vào Hạo Khí Minh là đã định như vậy. Tự tay đâm kẻ thù, tuyệt không nương tay.”

“Được, nhớ kĩ lời này của ngươi.”

Diệp Tinh Thần vội vàng ngẩng đầu, trên gương mặt gầy gò tràn ngập vẻ kinh ngạc cùng nghi hoặc. Hắc ấp úng hỏi: “Cha, chẳng lẽ cha cho phép hài nhi ở lại chỗ này sao?”

“Hừ, đương nhiên không chỉ vậy. Lão phu lưu lại cho ngươi chút bí tịch, thời gian còn nhiều, tự ngươi xem rồi học.”

“Hài nhi vạn phần cảm tạ...”

“Đừng quỳ, mau đứng lên.”

Diệp Tinh Thần cố gượng đứng dậy, nhưng vì quỳ quá lâu, máu không lưu thông được, trong thời gian ngắn không thể đứng lên. Tiêu Tiêu vội vàng vươn tay nâng hắc dậy.

“Đỡ nó đến cái giường bên kia để lão phu truyền công cho nó.”

“Cha, cha định làm gì vậy?”

“Võ công của người đã phế, hiện tại không có gì làm trụ cột thì không thể luyện được. Lão phu truyền chút công lực cho người.”

Diệp Tinh Thần lập tức trở nên thận trọng: “Như vậy cha sẽ không sao chứ?”

“Lão phu có thể có chuyện gì chứ? Tiêu Tiêu con nói xem có phải không.”

Tiêu Tiêu sửng sốt một chút, cũng chỉ phải gật đầu. Diệp Tinh Thần cũng không hoài nghi nhiều, ngoan ngoãn trèo lên giường ngồi thiền điều tức.

“Diệp bá phụ, người vất vả rồi. Con có thể giúp được chuyện gì không?”

“Đừng để người khác quấy rầy là được.”

Diệp Minh thở dài, nhìn thiếu niên gầy yếu đang tĩnh tọa, nghĩ rằng kiếp trước nhất định mình nợ đứa con này không ít.

Việc truyền công diễn ra rất thuận lợi, là do võ học của mọi người trong Tàng Kiếm đều tương tự nhau. Diệp Tinh Thần chỉ cảm thấy cảm giác quen thuộc trở lại, vì thế vội vàng chạy đến chỗ cọc gỗ luyện kỹ năng.

Về phần cha hắn, Diệp Tinh Thần thấy sắc mặt Diệp Minh lúc ấy không tốt lắm, chỉ cho là khí huyết nhất thời không thông thuận mà thôi, lại vì nghĩ đến chuyện tập võ nên cũng không để ý lắm. Thế nhưng Tiêu Tiêu phát hiện, từ hôm ấy trở đi, Diệp Minh giống như già đi mười năm. Mái tóc đen nhánh đã lốm đốm bạc, gạn hỏi mới biết ông đã truyền hết công lực mấy thập niên của mình cho Diệp Tinh Thần. Giờ đây ông không còn cầm nổi kiếm, chỉ là một vũ phu bình thường.

Tiêu Tiêu nhớ lại lời mình nói lúc trước, người luyện võ một khi mất đi công phu mình tự hào nhất, thì họ còn cái gì đây?

Diệp Minh cười cười an ủi anh, nói, ông đã có ý định làm buôn bán từ lâu. Tàng Kiếm Sơn Trang to như vậy, cần có người xử lý công việc, giống như Diệp Huy năm đó, không có gì đáng tiếc nuôi.

Độ lượng như vậy, ánh mắt của Tiêu Tiêu nhìn ông không khỏi thêm vài phần kính nể.

“Ta đã gửi một phong thư nhanh chóng đưa về Tàng Kiếm Sơn Trang, bảo người bên đó mang một thanh binh khí cực tốt lại đây, hai ngày nữa lão phu cũng phải trở về. Còn về tiểu tử Tinh Thần, đành nhờ con.”

“Diệp bá phụ, xin người yên tâm. Tiêu Tiêu xin thề, dù có thế nào, nhất định sẽ để Diệp Tinh Thần nguyên vẹn không thương tổn trở về.”

19. Chương 19

“Người tính tình lãnh đạm, tranh cường hảo thắng, chuyện đã quyết thì rất quật cường, thỉnh thoảng còn lên cơn đại thiếu gia, kén ăn kén mặc, rời giường thì bực bội, tư thế ngủ không tốt, chỉ biết tiêu tiền chứ xưa nay không biết kiếm tiền, không vui liên dài mặt chờ người ta đến dỗ, không dỗ thì giận dỗi lén lút chơi xấu... Tóm lại, trừ khuôn mặt ra thì hầu như không có ưu điểm gì.”

“Tinh Thần, người không nghỉ ngơi một lát à?”

Thiệu Hoa vừa trở về không lâu ngồi ở một bên, bất mãn hỏi.

Lúc này hắn đã trở về cách ăn mặc vốn có, tóc dài buộc cao lên, đeo trang sức hình cánh quạt tinh xảo, quần áo màu lam nhạt mỏng như cánh ve, song kiếm sắc bén sau lưng tỏa ra ánh sáng u ám. Đôi mắt vẫn là đóa đóa hoa đào, sóng nước mênh mông, nốt chu sa giữa đôi mày vẫn đỏ sẫm, chỉ là hiện tại hắn không dùng sức cốt công, khung xương lớn, bả vai rộng, thân hình cũng cao lớn hơn.

“Không có thời gian.”

“Ta biết, nhưng người đã luyện cả ngày rồi.”

Diệp Tinh Thần tựa như không nghe hắn nói, vung Ngự Phong cha hắn để lại lên chém mạnh một phát vào cọc gỗ. Thiệu Hoa chắc một tiếng, đứng dậy nâng tay rút song kiếm ra, cổ tay linh hoạt xoay một cái, kiếm hoa liến đảnh thẳng đến chỗ Diệp Tinh Thần. Chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, danh kiếm Ngự Phong rơi xuống mặt đất. Một tay Diệp Tinh Thần xoa nắn cổ tay, trong lòng âm thầm kêu đau. Thiệu Hoa thật sự không lưu tình chút nào, kiếm khí bức người. Diệp Tinh Thần u oán liếc Thiệu Hoa, tự biết tranh luận với hắn cũng là vô dụng, đành phải ngoan ngoãn nhặt kiếm lên, đến bên cầu thang ngồi xuống.

Về mặt Thiệu Hoa lúc này mới dịu đi một chút, thu song binh lại, tìm chỗ ngồi song song với Diệp Tinh Thần.

Diệp Tinh Thần lấy ra một tấm vải sạch nhẹ nhàng chà lau kiếm trong tay. Thân kiếm đỏ tươi ánh lên tia sáng khát máu, ngôi sao sáu cánh trên chuôi kiếm lóng lánh sắc màu yêu hoặc, cả thanh kiếm được một tầng sương mờ bao lấy, tỏa sáng rạng rỡ. Người ta nói rằng binh khí thượng hạng cũng có linh hồn, thậm chí có thể bám lên người chủ, nay được Diệp Tinh Thần cầm lại lộ ra yêu khí, Thiệu Hoa không khỏi cảm thấy có chút lo lắng. Nhưng mà ngẫm lại, cảm giác này dường như là vô căn cứ, hắn từ xưa đến nay không tin mấy

chuyện quỷ thần.

“Cha trở về rồi à?”

“Ừ, ta đã tiễn ông đi.”

“Vậy được rồi.”

“Tinh Thần, ta biết ngươi muốn báo thù, nhưng mà nếu hiện tại không chú ý một chút thì đến lúc đó hươu chết vào tay ai cũng khó mà biết.”

“... Ừ.”

Trong mắt Thiệu Hoa chợt lóe lên chút ảm đạm. Từ sau khi hắn trở về liền phát hiện không biết từ lúc nào mình và Diệp Tinh Thần có chút xa cách. Chẳng lẽ là vì Lăng Hàn sao? Nhưng mà cũng chẳng sao, hắn biết Lăng Hàn không còn nhiều thời gian, mà hắn thì còn thời gian rất rất dài, có thể ở bên Diệp Tinh Thần. Nghĩ đến đây hắn không nhịn được nhếch nhếch khóe miệng.

“Tinh Thần.” Hắn nhìn Diệp Tinh Thần, ánh mắt nóng rực: “Tuy rằng hiện tại nói những lời này không thích hợp lắm, nhưng ta muốn để ngươi biết, ta vẫn sẽ luôn ở bên cạnh ngươi.”

Hắn dựa vào Diệp Tinh Thần gần hơn một chút, hàng mi đen dài lay động lên xuống: “Ngươi nguyện ý ở bên cạnh ta chứ?”

Diệp Tinh Thần nhất thời ngây người, giật giật môi, nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Hạo Khí Minh về đêm vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim đập của hai người, một trầm ổn một kịch liệt.

Thiệu Hoa chưa từ bỏ ý định, lại dựa vào gần hơn. Diệp Tinh Thần chỉ biết là chóp mũi của hai người chạm vào nhau, đôi môi mỏng mà sáng bóng cũng sắp chạm lên. Bỗng nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác khó chịu, thậm chí là ghê tởm. Hắn không cần suy nghĩ lập tức đẩy Thiệu Hoa ra.

Hắn sững sờ nhìn đối phương, có chút không biết làm sao. Thiệu Hoa cũng sững sờ, bên trong đôi mắt đen như mực kia, ngấn nước muốn chảy ra cũng không sao chảy được. Sau đó hắn nhìn Diệp Tinh Thần rũ mắt, giả vờ như không quan trọng, cười nói: “Không sao cả, ta có thể đợi.”

Diệp Tinh Thần lắc lắc đầu: “Đừng như vậy, lời này của ngươi ta xem như chưa từng nghe qua. Chúng ta... Về sau vẫn là huynh đệ tốt.”

“Ta không muốn làm huynh đệ tốt của ngươi!” Thiệu Hoa bỗng nhiên lạnh lùng nói.

“Nhưng ta vẫn luôn... Xem ngươi là ca ca của ta.”

“Ta biết, thế nên ta muốn nói cho ngươi, ta một chút cũng không muốn làm ca ca của ngươi.”

“Tuyệt đối không.”

Diệp Tinh Thần bất đắc dĩ cười một cái: “Ta có cái gì tốt đâu, không đáng để các ngươi thích.”

Ngươi như vậy, Lăng Hàn cũng như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Hơn nữa người thích mình đều không có kết cục tốt.

“Nói đúng lắm, ngươi quả thật không có cái gì tốt.” Thiệu Hoa dường như nghĩ đến cái gì, bỗng dưng bật cười, không khí giữa hai người dịu đi một chút. Nhưng chuyện này khiến Diệp Tinh Thần cảm thấy khó hiểu, đôi mắt ngốc nghếch trên gương mặt nhỏ nhắn khiến Thiệu Hoa không nhìn được nhéo mắt hắn một chút.

“Ngươi tính tình lãnh đạm, tranh cường háo thắng, chuyện đã quyết thì rất quật cường, thỉnh thoảng còn lên cơn đại thiếu gia, kén ăn kén mặc, rời giường thì bực bội, tư thế ngủ không tốt, chỉ biết tiêu tiền chứ xưa nay không biết kiếm tiền, không vui liên dài mặt chờ người ta đến dỗ, không dỗ thì giận dỗi lén lút chơi xấu... Tóm lại, trừ khuôn mặt ra thì hầu như không có ưu điểm gì.”

“Ta tệ đến vậy sao...” Diệp Tinh Thần nhất thời cảm thấy có chút tổn thương, không tự chủ lộ ra ánh mắt thú nhỏ đáng thương với Thiệu Hoa. Thiệu Hoa không chịu được vẻ mặt này của Diệp Tinh Thần nhất, trên mặt nóng lên, bèn quay đi.

“Hơn thế, ngươi thật sự rất tệ.”

“...”

“Nhưng mà thích cũng là chuyện bất đắc dĩ, cho nên ta không thể nào làm huynh đệ với ngươi.”

“Để cho ta chờ ngươi đi, coi như là tưởng niệm.”

Chờ ngươi thật sự quên Lăng Hàn, quên hết những hồi ức không tốt. Sau đó ngươi sẽ phát hiện ra, ta vĩnh viễn đứng đây đợi ngươi.

Diệp Tinh Thần không nói gì, cũng biết là không thể ngăn cản đôi phương. Thiệu Hoa nhìn có vẻ mềm yếu, thật ra rất là mạnh mẽ. Số người bị gương mặt khuynh quốc khuynh thành của hắn lừa gạt hằng năm là

không kể xiết. Đáng giận là người này lúc nam lúc nữ, chu du trong một đám công tử tiểu thư như cá gặp nước, không chút sợ hãi.

Cãi nhau một trận như vậy cũng không còn tâm tình luyện tiếp, thế nên hắn nhắc kiếm lên, thông thả trở về chỗ ở của mình. Thiệu Hoa vẫn đi theo bên người hắn, im lặng.

“Đúng rồi, tình hình của Ác Nhân Cốc gần đây thế nào?” Diệp Tinh Thần đột nhiên hỏi.

“Cố Mặc Nhiên loan tin nói Lăng Hàn đã được chữa khỏi, cũng có người báo cáo rằng thấy hắn thường xuyên đi tuần tra.”

“Người nghĩ sao?” Diệp Tinh Thần dừng chân, ngẩng đầu nhìn Thiệu Hoa, dưới ánh trăng cái bóng bị kéo ra thật dài.

“Hắn là chỉ tạm thời trì hoãn bệnh tình mà thôi, không chắc chắn có thể trị được tận gốc.”

“Hiện tại muốn giết Lăng Hàn có phải rất khó hay không? Cố Mặc Nhiên nhất định biết được ý định của chúng ta.”

“Hắn quả thật phái thêm không ít tay chân đi theo Lăng Hàn, đều là thân tín. Tóm lại, ngày mai Tiêu Tiêu cùng ta, còn có quân sư cùng Hạo Khí Thất Tinh sẽ tiếp tục bàn bạc chuyện này.”

“Vậy được, ngày mai gặp lại.”

Thiệu Hoa lặng lẽ gật đầu, tận mắt thấy Diệp Tinh Thần về đến chỗ ở, sau đó đứng ở cách cửa vài thước không nhúc nhích. Mãi cho đến khi ánh nến kia tắt đi, chắc chắn là Diệp Tinh Thần hắn là ngủ rồi hắn mới chậm rãi lê chân trở về.

Diệp Tinh Thần nhẹ nhàng chọc thủng cửa sổ bằng giấy dầu, nhìn bóng người cao lớn mang song binh lặng lẽ rời đi, không khỏi thở dài.

—— Ta nói ta không đáng để các ngươi yêu, là vì ta căn bản không hiểu được thế nào là yêu một người.

“Nhân mã chênh lệch quá lớn, ta nghĩ chúng ta có thể dùng một vài phương pháp đánh lén, đặc biệt là chiến thuyền của bọn chúng.”

“Muốn trà trộn vào thì nói dễ hơn làm, hơn nữa Cố Mặc Nhiên nhất định sẽ cảnh giác.”

Tiêu Tiêu mở ra một phần bản vẽ ra, bên trong là bản vẽ địa lý nhìn từ trên xuống, mà ở bên Ác Nhân Cốc có rất nhiều điểm cùng ghi chép.

“Đây là bản đồ phân bố binh lực của Ác Nhân Cốc vất vả lắm mới trộm được. Chúng ta có thể thấy, chủ lực của bọn họ đều ở đây, phía trước bờ sông. Nếu phát động tiến công, Vọng Bắc Thôn của chúng ta e là khó có thể bảo vệ được.”

“Khoan đã, thứ hửn là chỉ đại tướng mới có, người không sợ Cổ Mặc Nhiên phát hiện...?”

“Người quen trong Thất Tinh của chúng ta có một người xuất thân là Đường Môn ám vệ sao? Đây tất nhiên là bản sao.”

“À...” Mọi người đều lộ ra ánh mắt bỗng nhiên tỉnh ngộ. Một ám vệ trong Thất Tinh được nhắc đến này, bọn họ luôn luôn chưa từng thấy qua, chỉ biết là người đó cung cấp rất nhiều tình báo có lợi. Nói không chừng người đó đang mai phục bên người mình.

“Thế nên, thừa dịp Ác Nhân Cốc chưa phát động thế công, chúng ta phải lâm thời xây dựng một tiểu đội đột kích đi đánh lén. Người không thể nhiều, chỉ cần cố hết sức phá hủy mấy chiến hạm chủ lực.”

“Thuyền khổng lồ như vậy, sao có thể phá hủy?”

“Ai nói? Hoàn toàn có khả năng!!” Một giọng nam trung niên mạnh mẽ bỗng nhiên từ ngoài cửa vang lên. Người nói chuyện đầu bù tóc rối, mặt mày nhem nhuốc, tóc không biết bao nhiêu năm không gội, quần áo cũng rách rưới rưới, chính là Cái Bang Hồ Phong Tử. Hồ Phong Tử không có tên, lai lịch cũng không rõ, nhưng một lòng thích nghiên cứu mấy thứ lạ kỳ. Người này tính tình quái đản, ai nói cũng không nghe, nhưng rất thân thiết với Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu cũng để hắn ở Bách Thảo Dược Lư của Hạo Khí Minh mà mò mấy thứ của mình.

Rất nhiều người biết có một người như vậy nhưng lui tới không nhiều, đều có lòng khinh thường hắn, thế nên cũng không ngại lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, tới tấp bịt mũi của mình lại.

Hồ Phong Tử xem như không nhìn thấy: “Chỉ cần có thứ này, dù cho có là thuyền lớn cũng có thể xử lý!” Nói xong ném cho mọi người một thứ, mấy vật hình trụ được buộc lại với nhau, còn có thêm ngòi dẫn.

“Hồ Phong Tử người đừng có ăn nói lung tung. Thứ người làm ra có thể tin được sao?”

“Xì.” Hồ Phong Tử lộ ra vẻ mặt khinh thường người nọ: “Ta nói người không hiểu biết đúng là không hiểu biết, đây là cái gì người cũng không biết.”

“Người! Hồ Phong Tử nhà người muốn chết à?”

“Ấy đừng... Mọi người đừng kích động. Chuyện là thế này, lúc trước ta đã tự mình đi hỏi Hồ tiên bối một vài biện pháp, hắn liền nói với ta thuốc nổ có thể hủy mấy cái thuyền kia nhưng lúc ấy hắn còn chưa làm ra thành phẩm. Hơn nữa vì lý do an toàn, hắn còn làm đi làm lại không ít thực nghiệm, hiện tại đã thành công.”

“Haiz, vẫn là lời của Tiểu Tiêu dễ nghe. Cái đám bắt lão bắt tử các người sao đầu óc còn không bằng một đứa con nít vậy?”

Lời này vừa nói ra mọi người càng thêm bất mãn, ồ ạt giơ vũ khí lên muốn cùng hắn chiến một trận phân cao thấp. Hồ Phong Tử cũng không sợ, trờng một cái dữ tợn đáp trả. Nhìn một đám tự gọi là chính nhân quân tử hiện tại như lái buôn ngoài chợ quất tháo, Diệp Tinh Thần nhin không được cười phì một cái, lại không may bị Hồ Phong Tử tai thính mắt tinh phát hiện.

“Ê, tên tiểu tử này, cười cái gì hả?”

Vì thế ánh mắt của mọi người đều dừng trên người hắn, nhìn đến Diệp Tinh Thần cả người đều không được tự nhiên.

“Không... Văn bối chỉ là cảm thấy...”

“Nếu mọi người có ý kiến, Hồ lão tiên bối lại thấy mình có lý, không bằng thực nghiệm một chút đi.”

“Xi, cái thứ như hắn ai mà muốn tin chứ...”

Có người đưa ra ý kiến phản đối.

“Văn bối nghĩ chỉ là nhìn một cái mà thôi, cũng không tổn thất gì, so với ngồi đây thảo luận nửa ngày mà không có kết quả, chi bằng thử một chút chuyện mới mẻ?”

“Tiêu Tiêu huynh nghĩ sao?” Hắn nói xong ngẩng đầu nhìn Tiêu Tiêu ở đối diện một chút, hy vọng được tán đồng. Tiêu Tiêu tất nhiên cũng gật đầu đáp: “Ta biết, chúng ta không thể bỏ qua một cơ hội nào.”

Nếu chỉ huy đã nói vậy, mọi người có chút hoang mang, suy nghĩ cũng hơi thay đổi.

Hồ Phong Tử khinh thường nhướn mày: “Các người không tin là chuyện của các người. Cùng lắm thì bị đánh tới trước cửa liền bỏ chạy, ta lại đi tìm người biết thưởng thức!”

“Hồ lão tiên bối đừng giận, chúng ta đây không phải đang định đi xem tác phẩm của người như thế nào sao?”

Diệp Tinh Thần thái độ cung kính, Hồ Phong Tử lúc này mới bớt giận.

“Mọi người cũng không dị nghị gì chứ?” Tiêu Tiêu nhìn xung quanh, Trịnh quân sư cùng Minh chủ gật đầu với anh: “Vậy thì chúng ta cùng nhau đi ra sau núi một chuyến, hãy xem xem tác phẩm của Hồ tiên bối ra sao.”

Nếu quân sư và Minh chủ đã không ý kiến, bọn họ cũng chỉ đành đồng ý, tạm thời áp xuống bất mãn trong lòng. Dù sao nói không chừng lát nữa có thể chèn ép Hồ Phong Tử.

—— Nhưng sự thật chứng minh, bọn họ sai lầm.

Sau khi dây dẫn thật dài được châm lửa, chỉ nghe ầm một tiếng, thứ được gắn vào đại thụ trăm năm nổ tung, cát vàng tung bay, sương khói mù mịt, cát đá bắn tung tóe. Nhóm người đứng ở xa cũng cảm thấy mặt đất dường như đang rung động, bị dọa đến mức tay chân đều run lên.

Hồ Phong Tử dương dương tự đắc quay đầu, khinh thường nhìn đám người xem thường hắn: “Thấy chưa, đây chính là kiệt tác mấy năm nay ta dốc hết tâm huyết —— Uy chấn pháo!”

Mọi người yên lặng nhìn hắn, hoàn toàn yên tĩnh, không ai dám nói gì. Tiêu Tiêu nhìn đám khói đen đang bay lên ở xa xa, trong mắt long lánh ánh sáng kỳ dị.

—— Đó chính là hy vọng hiện tại của Hạo Khí Minh.

20. Chương 20

Diệp Tinh Thần cũng không quay đầu lại, nói: “Nếu ta chết, nói với hắn, đây là trách nhiệm của Diệp Tinh Thần! Bởi vì một khi hắn đã quyết thì không ai cản nổi hắn!”

Uy chấn pháo do Hồ Phong Tử nghiên cứu tạo ra chính là hy vọng lớn nhất của Hạo Khí Minh. Dù cho nó rất nguy hiểm nhưng về mặt của mọi người cuối cùng cũng dịu xuống một chút.

Tiếp theo chính là chuyện sắp xếp nhân thủ. Tiêu Tiêu phái năm mươi Tinh Vệ, sau đó mỗi ngày đều huấn luyện khả năng ném bằng tay cùng với kỹ thuật đánh viên trình và cận chiến. Mọi người đều biết một khi mang trên người nhiệm vụ tập kích này rồi thì khả năng sống sót không quá lớn, thế nên nhóm người này tuyệt đối phải dũng mãnh uy vũ, thấy chết không sờn. Còn về người dẫn đầu thì bọn họ vẫn còn đang bàn bạc. Thông thường thì người dẫn đầu loại nhiệm vụ này phải có đầu óc linh hoạt, phải biết dựa theo tình hình mà đưa ra biện pháp. Hơn nữa hắn phải có danh vọng rất cao trong Hạo Khí Minh, vậy thì dù cho là bộ đội dưới tay hay là người trong minh mới có thể yên tâm.

Có người đề cử Thiệu Hoa với Tiêu Tiêu, xét trên mọi phương diện, Thiệu Hoa quả thật là ứng cử viên

không tồi, chỉ là anh muốn đối phương dẫn dắt bộ đội chủ lực hơn là chấp hành loại nhiệm vụ tập kích này. Đang lúc phiền não, Diệp Tinh Thần không chút do dự tự đề cử mình với mọi người.

Chuyện này tất nhiên là bị Tiêu Tiêu cùng Thiệu Hoa phản đối, nhưng Trịnh quân sư cùng Minh chủ lại cảm thấy Diệp Tinh Thần rất thích hợp. Diệp Tinh Thần trời sinh là kỳ tài tập võ, Ngự Phong kia được hắn dùng đến kiếm khí sắc bén, sát chiêu ngoan tuyệt, gần như nhìn không ra võ công của hắn mới bị người ta phê đi cách đây không lâu. Tất nhiên, bọn họ cũng không biết Diệp Tinh Thần mỗi ngày chỉ ngủ một hai canh giờ, thời gian còn lại đều dùng để nghiên cứu võ học.

Thiệu Hoa và Tiêu Tiêu cự tuyệt tất nhiên là có tư tâm, chỉ là bọn họ thật sự không tìm ra cái cớ nào để phán bác. Diệp Tinh Thần quả thật là một lựa chọn rất tốt.

“Tiêu chỉ huy, xin huynh hãy cho đệ cơ hội này. Tinh Thần nhất định sẽ dùng hết sức mình, tự tay đâm Ác Nhân!”

Tiêu Tiêu nhú mày, chống lại ánh mắt “không phải Diệp Tinh Thần là không được” của mọi người, càng cảm thấy tiến thoái lưỡng nan. Một bên là lời hứa của mình, một bên là lợi ích của Hạo Khí Minh, vô luận vứt bỏ bên nào đều là lỗi của anh. Anh bắt đầu hối hận, lúc trước tại sao mình lại không để Diệp Minh mang Diệp Tinh Thần đi cho rồi.

“Như vậy đi, đến lúc đó chúng ta phái bộ đội đến bờ sông bên này tiếp ứng họ. Thế nào cũng sẽ có Ác Nhân đuổi theo, đến lúc đó chúng ta giết cho bọn chúng không kịp trở tay là được.” Thiệu Hoa nhìn ra Tiêu Tiêu khó xử, bèn mở miệng. Tiêu Tiêu nhìn hắn mà mặt đầy nghi hoặc, dường như đang thấy khó hiểu vì sao Thiệu Hoa bỗng nhiên đổi ý.

Thiệu Hoa đáp lại bằng ánh mắt ý vị thâm trường, đại khái là nói người cảm thấy hai chúng ta có thể khuyên được hắn sao?

Tiêu Tiêu hiểu ra, nhân tiện nói: “Được, lúc ấy chúng ta phải tận lực bảo toàn từng Hạo Khí đệ tử, mọi người có dị nghị gì không?”

Mọi người lập tức gật đầu.

“Vậy được, Diệp Tinh Thần, nay Tiêu Tiêu ta thay mặt Hạo Khí Minh chủ lệnh cho người dẫn tiểu đội năm mươi người đến Ác Nhân Cốc doanh địa tiến hành tập kích. Hy vọng người không phụ sự mong đợi của mọi người, làm suy yếu sức mạnh quân chủ lực!”

“Hạo Khí Minh Phụ Đạo Thiên Thừa —— Diệp Tinh Thần tuân lệnh! Nhất định dùng hết sức mình, xin thể bảo vệ hạo nhiên chi khí của chúng ta thiên địa trường tồn!”

“Hạo Khí trường tồn!”

“Hạo Khí trường tồn!”

Những người khác dường như cũng được khí khái của Diệp Tinh Thần kích thích, trăm miệng một lời hô lên khẩu hiệu.

Tiêu Tiêu yên lặng buông mắt, quả thật là một “Hạo Khí trường tồn”.

Ban đêm canh tư. Vọng Bắc Thôn. Một mảnh đèn đóm lập lòe, yên tĩnh vô thanh.

Ở bờ sông bên kia lại là ánh lửa sáng rực, đó là đội ngũ tuần tra của Ác Nhân. Nhưng canh tư là lúc mọi người ngủ say nhất, cũng là thời cơ tập kích tốt nhất.

Diệp Tinh Thần mặc trang phục màu đen, đuôi ngựa buộc cao, một thân gọn gàng linh hoạt.

“Kiểm tra lần cuối, đá đánh lửa, uy chấn pháo, binh khí và cả ám khí đều chuẩn bị tốt? Hộp đồng trên người đều có thể chống nước?”

Mọi người cúi đầu kiểm tra một lần, thấp giọng trả lời: “Đội trưởng, đã chuẩn bị tốt!”

Diệp Tinh Thần gật đầu: “Lát nữa phải hết sức chú ý. Hộp đồng do tiền bối phát mình này tuy vững chắc nhưng cũng không thể quá mức lơ là. Hiện tại phân thành năm phân đội nhỏ, mỗi đội mười người bầu ra một tiểu đội trưởng, xuất quân theo lộ tuyến đã nói, đến địa điểm tập hợp đã định. Rõ chưa?”

“Rõ!”

“Đi chuyến này chúng ta không chắc có thể trở về nhưng Tiêu chỉ huy nhất định sẽ đối xử tử tế với người nhà các người.”

“Rõ!”

“Vậy thì, xuất phát!”

Trăng đêm đó rất sáng, mặc dù có lúc có mây đen nhưng xét trên tổng thể thì cung cấp ánh sáng cho nhóm người Diệp Tinh Thần rất tốt. Không bao lâu sau, nhóm bộ đội phân tán đã tụ tập ở địa điểm định trước, lấy ra quần áo Ác Nhân Cốc đã chuẩn bị sẵn mặc lên người. Bọn họ, trừ Diệp Tinh Thần ra, đều có hình thể to lớn, thoạt có chút hung ác. Trước đây Diệp Tinh Thần có thấy qua Ác Nhân Cốc yêu bài trong tay Lăng Hàn nên cũng cho người tạo ra một số để đánh lừa.

Đoàn người bọn họ cứ như vậy trực tiếp đi qua nhất định là không thể, chỉ có thể chia thành từng nhóm đi dọc theo bờ sông dần dần tới gần mấy chủ hạm kia. Ác Nhân Cốc luôn tuần tra qua lại, có thể tránh thì đều tận lực tránh đi, nếu không thể tránh khỏi thì giả vờ quen thuộc lên tiếng chào hỏi, nhét chút bạc là có thể qua được. Không ai có thể chống lại được sức hút của tiền bạc, Ác Nhân Cốc luôn tự do tự tại, không sợ cái gì, tất nhiên cũng không có khái niệm quân lệnh như núi, không thể nhận hối lộ.

Thế nên coi như là hữu kinh vô hiểm. Bộ đội cuối cùng cũng vòng qua đám Ác Nhân kia, tập hợp ở một cồn nhỏ trên sông. Tuy có chút xa bờ nhưng lại rất gần mấy chiếc thuyền lớn; lại nhờ ánh trăng bị mây che khuất, phần lớn bọn họ đều mai phục trong nước, chỉ có Diệp Tinh Thần ở trên cùng vài tiểu đội trưởng để ra lệnh, thế nên người ở trên bờ cùng trên thuyền hẳn là không nhìn thấy họ.

“Tiểu đội từ một đến ba theo ta đến gần thuyền bố trí đạn được, các tiểu đội còn lại do Lý phó đội trưởng chỉ huy tìm cách cướp được thuyền nhỏ của Ác Nhân, lát nữa ở đằng xa tùy thời tiếp ứng bọn ta!”

“Rõ!”

Diệp Tinh Thần cởi quần áo ngủ trang ra, lộ ra bắp thịt cường tráng, trên cổ đeo một cái kèn lệnh, bên hông đeo một hộp đồng, bên trong là chính uy chấn pháo, hơn nữa trải qua cải tạo, uy lực của nó càng mạnh thêm, cũng chống nước tốt hơn.

Vài tiểu đội trưởng dẫn bộ hạ của mình lặn đến gần mấy chiếc thuyền lớn sau đó giơ cao hộp đồng lên lấy uy chấn pháo ra. Bên dưới pháo được phết một lớp nhựa cây đặc thù từ trên đảo ở cực nam đại lục vận chuyển đến, có thể khiến chúng tạm thời dính trên thuyền. Bọn họ chọn ba chiếc thuyền lớn, mỗi chiếc cách nhau mấy chiếc thuyền, là vì hy vọng hỏa lực cũng có thể đốt luôn mấy con thuyền trung gian.

Diệp Tinh Thần dán chắc đạn pháo lên trên, đồng thời lấy ra đá đánh lửa, mà người khác ở bên cạnh hẳn cũng đã xé giấy dầu bao kín một cây đuốc nhỏ, giơ lên trước mặt hẳn. Hẳn khẽ nói với người nọ: “Chuẩn bị tốt chưa?” Người nọ kiên định gật đầu.

Ngón tay đập đá đánh lửa, bắn ra tia lửa châm cháy ngọn đuốc nhỏ. Diệp Tinh Thần cầm cây kèn treo trước ngực lên, thốt một tiếng bén nhọn mà rõ to giữa một đêm mông dài. Người của Ác Nhân Cốc lập tức tỉnh giấc, vội vàng đứng dậy muốn nhìn xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, nhưng đã không kịp rồi. Sau khi nghe được tiếng kèn mọi người lập tức châm dây dẫn, sau đó không chút chần chừ lặn xuống nước, dùng hết sức lực cả đời, kéo căng cơ bắp, bơi thực mạng đến bờ bên kia.

“Dùng ——” một tiếng, chấn động đến mức tai Diệp Tinh Thần cũng ong ong, lập tức bị xung lực bắn ra xa. Sau lưng đau rát, hẳn là đã bị bỏng, mà huynh đệ xung quanh cũng không biết sống sót bao nhiêu người. Chợt bốn phía quanh bờ sông nổi lên tiếng kèn, tiếng người ồn ào, chửi bậy không ngừng. Dòng nước đục ngầu không nhìn rõ, hơi nóng lan tỏa, vô số xác tôm cá trôi nổi bên người. Diệp Tinh Thần trồi lên mặt nước để thở, phát hiện mấy chiếc thuyền lớn kia đã bốc cháy to, sau đó lại nghe được mấy chiếc thuyền còn lại cũng bị đốt. Hẳn rõ ràng nhìn thấy cách đó không xa là mấy chiếc chiến hạm loại nhỏ, người ở bên trên đang vung tay ném thuốc nổ đến đằng kia.

Hắn bắt chắp vết thương trên người, vội vã bơi đến mấy chiếc thuyền nhỏ đó. Sau lưng là địch nhân mới bình tĩnh, bọn họ cũng nhảy lên thuyền của mình chèo về phía Diệp Tinh Thần.

“Đi mau! Chúng ta đã trở thành mục tiêu!”

Do đã được huấn luyện nên những huynh đệ không chết đã tụ tập đến thuyền nhỏ ở gần. Diệp Tinh Thần không trèo lên thuyền, vì không nghe rõ mình nói cái gì, chỉ có thể hét to: “Hiện tại ta cần một vài huynh đệ làm bia ngắm! Trong nhà không có tráng niên khác hoặc trên người có thương tích đều không được ở lại, hơn nữa phải không sợ chết, có không?!”

“Có!”

Bên người hắn có rất nhiều người giơ tay trả lời, trên người đều nhuốm máu, nhưng ánh mắt vẫn kiên định không sợ hãi. Hắn nhìn xung quanh, bỗng nhiên nở nụ cười. Có nhóm huynh đệ này, hắn chết cũng không tiếc. Hắn chọn đại mười mấy người, định bơi đi thì phó đội trưởng trên thuyền kêu hắn: “Diệp đội trưởng, người không thể đi như vậy! Thuộc hạ phụng mệnh chỉ huy nhất định phải bảo vệ sinh mệnh của người an toàn!”

Diệp Tinh Thần cũng không quay đầu lại, nói: “Nếu ta chết, nói với hắn, đây là trách nhiệm của Diệp Tinh Thần! Bởi vì một khi hắn đã quyết thì không ai cản nổi hắn!”

Phó đội trưởng vô lực ngồi trên thuyền. Ác Nhân đã nhanh chóng đuổi đến, việc cấp bách trước mắt, hắn cũng không thể bỏ mặc người trên thuyền, đành phải cắn răng nói: “Nhanh chóng trở về gọi Tiêu chỉ huy đến giúp đỡ!”

Lăng Hàn không có ngủ, phải nói là y vẫn luôn không ngủ ngon. Đang lúc trần trọc qua lại, bỗng nhiên có người gõ cửa thật mạnh nói: “Không tốt! Lăng tướng quân! Hạo Khí Minh phái người đến tập kích! Hiện tại rất là hỗn loạn, ngài mau đến xem!”

Thính lực của y tuy yếu, nhưng cũng không đến mức mất đi hoàn toàn, thế nên y giật mình một cái từ trên giường nhảy xuống, nhanh chóng mặc khôi giáp vào, cầm lên trường thương, vội vàng chạy ra ngoài.

Nơi đó đã bận rộn đến mức hỗn loạn. Cố Mặc Nhiên quân áo không chỉnh tề chạy đến, hoàn toàn vứt đi phong thái ngọc thụ lâm phong tiêu sái hàng ngày. Chẳng qua là lúc này hắn muốn chửi chửi cũng không được, vội vàng chỉ huy mọi người dập lửa cứu người.

“Thế này rốt cuộc là sao?! Linh Vũ đâu?!”

Một bóng người màu đỏ sậm bỗng xuất hiện bên người, nam tử cột tóc đuôi ngựa mang mặt nạ, ánh mắt thanh lãnh, đường cong gương mặt cương nghị.

“Thật xin lỗi, Cố chỉ huy. Tin tức đến chỗ ta quá muộn, không biết thì ra Hạo Khí Minh đã chuẩn bị một loại vũ khí gọi là ‘uy chấn pháo’ để tiến hành tập kích.”

Lăng Hàn ngẫm nghĩ, loại hành động này thường thì đầu lĩnh rất là quan trọng, nhất định phải bắt được, hơn nữa bọn họ cần phải biết cái gì gọi là “uy chấn pháo”, bèn truy vấn: “Nhiệm vụ này do ai dẫn đầu?”

Đường Linh Vũ cúi đầu nói: “Là Tàng Kiếm Sơn Trang Diệp Tinh Thần.”

Lăng Hàn không thể tin được mở to hai mắt. Rõ ràng y đã tự tay phế đi võ công của hắn, tại sao hắn có thể làm chuyện nguy hiểm như vậy. Không kịp nghĩ nhiều, y xoay người bước đi.

“Lăng Hàn!”

Cố Mặc Nhiên gọi y lại: “Người không cần làm chuyện này, người trở về cho ta!”

“Hừ!” Lăng Hàn quay đầu nâng cằm lên, cười ngạo nghễ. Long trĩ trên đầu theo đó mà vẩy thành độ cong duyên dáng. “Mặc Nhiên, lão tử sẽ tự tay bắt hắn trở về.”

“Người có biết hiện nay đối với Ác Nhân Cốc chúng ta người quan trọng cỡ nào không?”

“Ta có chừng mực, tin tưởng ta đi.” Dứt lời liền không quay đầu lại bước ra khỏi cửa.

Cố Mặc Nhiên lẳng lặng nhìn bóng dáng Lăng Hàn, không nói một lời.

“Cố chỉ huy, thật sự để hắn đi sao?” Đường Linh Vũ đứng bên cạnh không nhận được cất tiếng.

“Ta cũng không phải cha mẹ của hắn, gánh không nổi chuyện này. Hiện tại xung quanh rất loạn, bên kia cũng chỉ có thể giao cho hắn.”

“Đi thôi, Linh Vũ”

Có những lúc, thành bại cũng không do người.

Làm hết sức, nghe thiên mệnh, sống chết tự có trời cao định sẵn.

“Lăng tướng quân, ngài xem trên thuyền kia có vài người đi xuống!”

Trên thuyền có người chỉ hướng bên kia, y trả lời qua quýt chứ thật ra nhìn cũng không rõ.

“Đó là định làm gì? Đánh lạc hướng?”

Lăng Hàn suy nghĩ một chút, nếu như là Diệp Tinh Thần, vậy thì... Hắn sẽ không chút do dự lựa chọn con đường này, lấy thân mình ra đánh cược để đổi lấy tính mạng của huynh đệ Hạo Khí Minh.

Không cần suy nghĩ, y liền hạ lệnh nói: “Mấy thuyền phụ cận theo ta bắt sống những người trong nước! Còn lại thì đuổi theo mấy chiếc thuyền kia!”

“Nhớ kỹ, phải sống!”

Diệp Tinh Thần biết rõ bọn người Ác Nhân Cốc đã chú ý đến bọn họ. Mỗi người bọn họ đều đã có chuẩn bị, nếu bất hạnh bị bắt liền lập tức cắn độc mà chết. Hắn lúc này cũng không hơn gì những người khác, chỉ có thể tiếp tục liều mạng khuỵu tay, tứ chi đều sắp chết lặng. Những người ở bên dần dần giảm bớt, mình cũng khó mà tự bảo vệ được, thế nên hắn không suy xét qua tại sao con thuyền ở phía sau vẫn không đuổi kịp mình. Mãi cho đến khi hắn tứ chi mệt mỏi trào lên bờ, hỗn hển thở gấp, hắn mới phát hiện sự thật này.

Sau đó hắn nghe được có người dùng khinh công lên bờ, đứng cách mình không xa, giọng nói kia vẫn muốn ăn đòn như trước.

“Thật trùng hợp, lại gặp nhau rồi, Diệp Tinh Thần.”

21. Chương 21

“Dừng... khóc.”

Y gian nan nói, sau đó định giống như trước đây, nâng tay lên lau nước mắt cho hắn, chỉ là y thật mệt, thật vô dụng, ngay cả chuyện như vậy cũng không làm được.

Diệp Tinh Thần rút Ngự Phong trên lưng ra, chống mình đứng lên. Ánh trăng mờ tối, hắn không thấy rõ bộ dáng của đối phương, chỉ biết là một thân khôi giáp màu bạc cùng trường thương vẫn đàng đàng sát khí như trước.

Hắn nhớ lại không lâu trước kia hắn từng thấy qua Lăng Hàn như vậy. Lúc ấy bọn họ còn chưa có quan hệ rõ ràng, hắn là hắc Phụ Đạo Thiên Thừa, Lăng Hàn là Lăng Hàn Cực Đạo Ma Tôn.

Hắn lau nước trên mặt, cười lạnh một tiếng: “A, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.”

“Xem ra võ công của ngươi đã khôi phục?”

“Người nói thử xem, Lăng Hàn tướng quân.”

“Người rút cuộc đã làm cái gì?”

“Không có gì. Vì giết người, cái gì cũng đáng giá.”

Lăng Hàn cay đắng cười, cổ tay xoay cán thương: “Vậy thì đến đây thử xem. Không phải người rất muốn giết ta sao?”

Kiểm khí quanh người Diệp Tinh Thần bỗng nhiên dâng trào, Ngự Phong nắm trong tay rít gào, trong mắt hấn lóng lánh sắc thái yêu dị. Lăng Hàn tuy không nhìn rõ lắm nhưng cũng biết rõ rằng Diệp Tinh Thần lúc này không phải Diệp Tinh Thần y quen thuộc. Nhưng mà động tác của hấn thật sự quá nhanh, còn chưa kịp suy nghĩ, mũi kiếm liền như tên phóng thẳng đến trước mặt. Lăng Hàn theo bản năng giơ trường thương lên để ở phía trước, chịu đựng một kích này.

Song phương giằng co trong chốc lát, Lăng Hàn rõ ràng nhìn thấy con người của Diệp Tinh Thần từ đen thẫm biến thành đỏ sẫm, giống màu sắc trên kiếm như đúc. Y giật mình, ra sức vùng trường thương lên, khí lực rất lớn, đánh bật Diệp Tinh Thần ra xa. Diệp Tinh Thần lộn nhào trong không trung, cầm Ngự Phong trong tay, hay chân vững vàng tiếp đất, đuôi ngựa dài trong không trung xẹt qua thành một đường cong duyên dáng, giọt nước chưa khô chảy trên cơ bắp rắn chắc, uốn lượn thành dấu vết tuyệt đẹp.

Chỉ là Lăng Hàn không nhìn thấy, y chỉ cảm thấy trước mắt càng thêm đen kịt —— Đáng chết, chẳng lẽ lần này sắp mù thật.

Đối diện là Diệp Tinh Thần không biết đã xảy ra dị biến gì, có lẽ lần này y thật sự phải chết, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần bi thương.

Nhưng bi thương không phải vì cái chết, mà là... Có lẽ y sắp bị người mình yêu nhất tự tay giết chết.

Trong đầu hiện ra rất nhiều hình ảnh rạn vỡ. Y nhớ đến gương mặt phấn chấn vui, ánh mắt như thú con bị thương, đuôi ngựa cao cao, bộ dáng nước miếng chảy đầy gối khi ngủ của Diệp Tinh Thần... Nhưng mà vô luận chấp vá hồi ức lại như thế nào, đều rõ ràng là cùng một người.

Diệp Tinh Thần ở đối diện khởi xướng lần tiến công thứ hai. Mắt Lăng Hàn không tốt, chỉ có thể cố gắng né tránh. Lợi kiếm xẹt qua cánh tay, máu tươi tuôn ra, nhưng Diệp Tinh Thần dường như càng thêm kích động, đường kiếm cũng càng nhanh càng hỗn loạn. Vết thương trên người Lăng Hàn cũng mỗi lúc một nhiều thêm, nhưng y cứ như không biết đau đớn, ứng chiến trong đau khổ. Binh khí tương giao phát ra âm thanh chói tai mà băng lãnh, hòa với âm thanh quần áo khô giáp bị cắt qua. Con thuyền chở Lăng Hàn lúc trước bây giờ mới chạy đến, bọn họ phần lớn đều không quen thủy tính, làm sao cũng không ngăn được Lăng Hàn dùng khinh công lướt qua bờ bên kia.

“Mau! Hình như tướng quân bị thương!”

Mây đen lơ lửng dưới ánh trăng dần dần tán đi, ánh sáng trắng bạc nhu hòa chiếu lên mặt đất, hết thấy đều nhìn thấy rõ ràng. Đám người trên thuyền trợn mắt há mồm, bởi vì họ nhìn thấy, nam tử tuổi trẻ tóc đuôi ngựa kia dùng lợi kiếm trong tay đâm thẳng vào lồng ngực Lăng Hàn, mà miệng vết thương đang ồ ồ chảy máu.

Danh kiếm Ngự Phong ấy vô cùng sắc bén, phá nát khôi giáp, đâm vào trước ngực. Diệp Tinh Thần nghe thấy tiếng cốt nhục bị xé toạc, sau đó, máu tươi ấm nóng phun ra, bắn lên mặt hắn.

Ánh sáng màu đỏ trên chuôi kiếm Ngự Phong dường như mờ dần, hết thấy tựa như một bộ phim quay chậm. Diệp Tinh Thần cử động cổ từng chút một, đôi mắt đã trấn tĩnh trở lại nâng lên, chống lại đôi mắt của Lăng Hàn.

—— Ác liệt thô bạo, nhu tình như nước trong đôi mắt đen thẫm kia đã biến mất hết, chỉ còn lại u ám vô tận cùng tan vỡ.

Hắn biết, Lăng Hàn đã không nhìn thấy được nữa.

Hắn biết, hắn đã tự tay dùng kiếm đâm vào tim đối phương.

Lăng Hàn tiến đến gần hắn, thân kiếm lại ghim sâu thêm vài phần. Diệp Tinh Thần cũng dừng nhìn y, cả người run rẩy không ngừng, ngay cả muốn thở cũng không thở được. Sau đó hắn thấy Lăng Hàn ném đi ái thương, vươn hai tay ra quờ quạng trong không trung vài cái mới tìm được mặt hắn.

Bàn tay mang theo vết chai mỏng phủ lên mặt Diệp Tinh Thần, nhẹ nhàng sờ mày, mắt, mũi, miệng cùng cằm, cuối cùng ngón cái đặt lên đôi môi mỏng của hắn vuốt ve qua lại, tựa như đang hồi ức gì đó.

Một lúc lâu sau, y nở một nụ cười thê lương, chậm rãi phun ra vài chữ, máu liền từ khóe miệng chảy ra.

“Ta... thua rồi.”

Thua triệt để.

Đầu Diệp Tinh Thần nháy mắt trống rỗng, nước mắt không giữ được chảy ra, làm ướt tay Lăng Hàn.

“Đừng... khóc.”

Y gian nan nói, sau đó định giống như trước đây, nâng tay lên lau nước mắt cho hắn, chỉ là y thật mệt, thật vô dụng, ngay cả chuyện như vậy cũng không làm được.

Thực xin lỗi, y muốn nói với hắn một tiếng ấy đến nhường nào.

Thực xin lỗi, ta vốn không nên bức người.

Thực xin lỗi, ta làm người tổn thương hết lần này đến lần khác.

Thực xin lỗi...

Lăng Hàn người là đồ ngu ngốc...!

Trong lòng Diệp Tinh Thần có ngàn câu vạn lời muốn nói, thế nhưng yết hầu không thể phát ra âm thanh nào. Cách đó không xa Ác Nhân đuổi đến từ trên thuyền nhảy xuống, đi thẳng đến chỗ hắn. Hắn thấy được, chỉ là đã vô lực phản kích.

Lúc đại đao giáng xuống người hắn, hắn nhắm hai mắt lại, bỗng nhiên nghe thấy một thanh lợi kiếm từ trên trời giáng xuống, vũng vàng cắm bên người mình, trong phạm vi bốn thước quanh mình xuất hiện một đạo khí trường, hung hăng đánh bật Ác Nhân kia ra ngoài. Hắn mở mắt ra quay đầu nhìn lại thì thấy Tiêu Tiêu một tay cầm kiếm vội vã đi đến chỗ hắn, tay áo rộng rãi như cánh chim, mà Thiệu Hoa cầm song kiếm thì đang theo sau.

... Là Trần Sơn Hà sao?

“Là háo tử kia! Mọi người nhanh lên!”

“Báo thù đi!!!”

“Giết!!!”

Đủ loại tiếng hét cùng tiếng mắng chửi xen lẫn vào nhau, hai đội nhân mã không cần nói gì mà xông vào đánh nhau. Tiêu tiêu ra lệnh: “Thiệu Hoa, lập tức mang Tinh Thần đi!”

“Ta biết!”

Thiệu Hoa nắm song kiếm trong tay chặn lại lần công kích tiếp theo của Ác Nhân, sau đó cổ tay xoay một cái, thanh kiếm đâm vào lòng ngực kẻ kia, không chút lưu tình.

“Tinh Thần, chúng ta đi thôi!”

Hắn nâng Diệp Tinh Thần lên, Diệp Tinh Thần đại ra lắc lắc đầu, trên mặt đều là nước mắt: “Không, ta không đi!”

Nhưng mà trước mắt bỗng nhiên tối sầm, hắc liên mất đi tri giác.

—— Thiệu Hoa trực tiếp giơ tay lên đánh hắc bất tỉnh rồi khiêng hắc lên vội vàng dùng khinh công chạy về doanh địa.

Chuyện đó sau này trở thành tiếc nuối lớn nhất đời Diệp Tinh Thần, bởi vì giây phút ấy, hắc không tiếp được cơ thể đang ngã xuống của Lăng Hàn.

Y nguyện vì hắc buông trường thương của mình, hắc lại không vì y mà vứt bỏ thanh kiếm trong tay.

Người thật sự quá tồi tệ, Diệp Tinh Thần tự nói với mình như thế.

Lăng Hàn chết đi, Ác Nhân Cốc quả nhiên đại loạn. Người của các phe phái khác nhau xông ra muốn làm tướng lĩnh, ai cũng không phục ai. Lần tập kích này của Hạo Khí Minh khiến đối phương tổn thất không ít thuyền cỡ lớn. Tin tức này truyền đến đại doanh Ác Nhân Cốc khiến Cốc chủ đang đóng quân ở đó khá là đau lòng.

Cổ Mặc Nhiên liền chết áp chế đủ loại ý kiến, cuối cùng tuyển ra một đại tướng danh vọng khá cao, tên là Lý Viễn. Tuy Lý Viễn không phải là người cơ trí gì nhưng được cái nghe lời.

Vài hôm sau, Ác Nhân Cốc khởi xướng trận phản công chính thức với Hạo Khí Minh. Người của Hạo Khí Minh lúc trước nhận được cổ vũ rất lớn, đều anh dũng giao tranh. Như đã nói, bản thân Ác Nhân Cốc tổ chức khá rời rạc, thế nên đại nạn trước mắt, vừa thấy tình thế không ổn thì liền tự mình nghĩ kế, chạy trốn có, giả chết có, đầu hàng cũng có. Tóm lại là Ác Nhân Cốc hao binh tổn tướng lại không chiếm được ưu thế gì, bờ sông bên kia đánh mãi mà không được. Lương thực đã hao tổn không ít, bổ sung không đủ, vì thế liền thương lượng lui binh.

Cứ như một trò hề, Ác Nhân Cốc cuối cùng đành phải phần nộ mà đi, lui về Côn Lôn. Trận công phòng này bọn họ không hề thu được gì mà còn mất đi chiến thuyền cùng binh lực. Do đó, tạm thời họ sẽ không tấn công Hạo Khí Minh lần thứ hai. Còn đối với Hạo Khí, đây lại là tin tức tốt.

Tuy rằng chiến dịch này nói thật cũng không phải thắng lớn gì, xét cho cùng thì người ta cũng đã đánh tới cửa nhà mình, quá lắm cũng gọi là bảo vệ thôi, mà con đường này của Hạo Khí Minh vẫn còn rất dài rất dài.

Nhưng mà cuối cùng Hạo Khí Minh vẫn tổ chức hội chúc mừng, trong đó nhóm Tiêu Tiêu, Hồ Phong Tử, Thiệu Hoa được tưởng thưởng thích hợp, còn những bộ đội tập kích còn lại đều được cấp uy vọng tương ứng, cũng nâng chiến giới của bọn họ. Tiêu Tiêu bị vây trong nhóm người nâng cốc chúc mừng, sắc mặt ửng hồng, tất nhiên đã có chút say.

“Tiêu chỉ huy thật sự là vô cùng anh dũng.”

“Đây không phải là công lao của riêng ta, mọi người đều có phần.”

“Người thật khiêm tốn quá, thật sự tốt hơn tên Ác Nhân Cốc Cổ Mặc Nhiên kia nhiều. Khó trách không ít Ác Nhân đều nguyện ý nương tựa chúng ta.”

“Cổ Mặc Nhiên... sao vậy?”

“Nghe nói hần đã xin từ chức, từ chức chỉ huy, sau đó đi ngao du giang hồ.”

Sắc mặt Tiêu Tiêu nhất thời có chút ảm đạm.

“Sao thế, Tiêu chỉ huy?”

“Không sao, chỉ là cảm thấy thiếu một đối thủ như vậy có chút đáng tiếc mà thôi...”

“Tiêu Tiêu!” Thiệu Hoa bỗng chen qua đám người la lớn, cũng không để ý lễ tiết gì, dù sao hiện giờ chiến giới của hần đã ngang với Tiêu Tiêu, không phân cao thấp. “Người có thấy Tinh Thần không?”

“Không có, chẳng lẽ hần không ở trong phòng tịnh dưỡng à?”

“Không có, ngay cả Lan Đình Thư Viện hần thích nhất cũng không thấy! Ở đâu cũng không thấy...!”

“Người đừng vội, hần có võ công trong người, không sao đâu. Người mang người đi Nam Bình Sơn tìm hần trước, ta bên này... Tạm thời đi không được.”

“Được, ta đi an bài nhân thủ.”

Mưa bụi lất phất, im lặng thấm ướt mọi vật.

Mà lúc Thiệu Hoa đến Nam Bình Sơn chỉ thấy được một cảnh tượng.

Diệp Tinh Thần lặng lẽ đi giữa đồng thi thể bốc mùi hôi thối, thỉnh thoảng cúi lưng lật qua lật lại. Hần cũng không che dù, để mặc làn mưa làm ướt mái tóc hỗn độn của mình, trên quần áo vàng óng dính đầy bùn đất và máu. Hần run rẩy đi tới, sau đó trượt trên một cái té úp mặt trên đất. Thiệu Hoa nhìn không

được, dùng Diệp Lộng Túc chạy nhanh đến bên người hắn, đỡ người nọ lên.

“Cảm ơn.” Diệp Tinh Thần nhẹ nhàng đẩy hắn ra: “Nhưng mà đừng ôm ta, ta bẩn lắm.”

“Ha ha.” Thiệu Hoa cười lạnh một tiếng: “Người còn biết mình rất bẩn? Vậy người tới nơi này làm gì? Mau cùng ta trở về, phát bệnh thì không tốt đâu!”

“Ta không cần, người trở về trước đi.”

Hắn đánh tay Thiệu Hoa ra, chậm rì rì đi về phía trước.

“Diệp Tinh Thần, người tìm cũng vô dụng!”

Thiệu Hoa nổi giận dừng dừng, ở sau lưng hắn la lên, Diệp Tinh Thần bèn dừng bước.

“Dù người có tìm ra thì cũng chỉ là thi thể của hắn! Trúng Bách Nhật Tán lại không có thuốc giải, dù người không đâm hắn một kiếm thì hắn cũng phải chết!”

Thiệu Hoa nói chuyện luôn luôn không chút lưu tình. Bờ vai Diệp Tinh Thần trong mưa run lên một chút, sau đó hắn chậm rãi quay đầu, kinh ngạc nhìn nam tử mỹ lệ đang cầm dù.

“Phải... Nếu như hắn chết, vậy thì thi thể hắn đâu...?”

Mưa đánh vào mặt hắn, giống như nước mắt, từ khóe mắt trượt xuống cằm. Thiệu Hoa thật sự không biết Diệp Tinh Thần có phải đang rơi lệ hay không, bởi vì ngay cả Diệp Tinh Thần cũng không biết.

“Có lẽ đã bị người của Ác Nhân Cốc mang đi.”

“Thiệu Hoa, người nói có phải... Là vì hắn không muốn nhìn thấy ta hay không?”

“Thế nên ta mới không tìm thấy hắn.”

Thiệu Hoa sững sốt, Diệp Tinh Thần lại phịch một cái quỳ xuống, trong mắt trống rỗng cô đơn đến mức cái gì cũng không có.

“Hắn nhất định hận ta vô cùng, ta đời này đều không thể nhìn thấy hắn lần nữa.”

Dứt lời hai tay hắn bưng lấy mặt, cúi lưng, chậm rãi té lên mặt đất, miệng vẫn thì thào lầm bầm: “Thực

xin lỗi, Lăng Hàn. Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Rõ ràng kẻ xin lỗi người phải là ta.

Rõ ràng từ đầu đến cuối kẻ khốn kiếp cũng là ta.

Ta biết có lẽ cả đời này người đều không muốn gặp lại ta.

Thế nhưng, thế nhưng ta rất muốn được nhìn thấy người!

Người muốn đánh ta, mắng ta thế nào cũng được... Chỉ là... Đừng bỏ mặc ta...

Diệp Tinh Thần nhất thời không khống chế được cảm xúc của mình, nhịn không được ôm đầu khóc rống lên, khóc đến khàn giọng, kiệt lực, đau thấu nội tâm.

Nhưng mà khóc có ích lợi gì không?

Gương ném vỡ, người từng yêu, tình cảm mất đi, tất cả tất cả, đều không khóc trở về được.

...

Cuối cùng ở Nam Bình Sơn rốt cuộc xảy ra chuyện gì Thiệu Hoa đã không biết.

—— Hắn chỉ biết là, cả đời này hắn đều không có khả năng được Diệp Tinh Thần yêu.

Diệp Tinh Thần có bao nhiêu hận thì có bấy nhiêu yêu.

Nhưng mà đạo lý này, hắn biết quá muộn.

22. Chương 22: Vĩ Thanh

“Ván cược năm đó, người thắng, là người... Lăng Hàn.”

Diệp Tinh Thần quyết đoán lựa chọn rời khỏi Hạo Khí Minh, một mình đi du lịch khắp nơi. Hắn nói hắn hiểu biết quá ít, muốn trải nghiệm thêm nhiều thứ. Thiệu Hoa cùng Tiêu Tiêu không cố giữ hắn lại, bọn họ thỉnh thoảng cũng gửi thư cho nhau. Tuy nhiên thường thì khi lấy được thư, hắn nói hắn ở Bạch Long

Khẩu, mà thực ra đã chạy tới Đầm Hắc Long.

Trong nháy mắt, năm năm trôi qua. Thiếu niên có chút ngây thơ năm đó giờ đã thành công tử khôi ngô bất phàm [1]. Mặc quần áo màu vàng óng, cột đuôi ngựa cao cao, lưng mang một thanh lợi kiếm có chút cũ nát, chính là thanh kiếm năm đó mang ra từ Ác Nhân Cốc.

Hắn đi qua rất nhiều nơi.

Ví dụ như tại Luận Kiếm Đài ở Thuần Dương Cung nhìn nhân văn dã hạc, lẳng lặng uống rượu. Ngồi gần người trong Hoa Hải ở Vạn Hoa Cốc, lại không gặp gỡ được vị gọi là sư huynh [2]. Tại đại thảo nguyên ở Thiên Sách Phủ ngắm mặt trời mọc rồi lặn, nghĩ rằng năm xưa có phải Lăng Hàn cũng như vậy hay không. Sau đó cũng đến đất Ba Thục một chuyến để xem cơ quan thâm ảo của Đường Gia Bảo, lúc đến Miêu trại còn suýt bị một cô nương ở đó bức hôn.

Lúc ấy hắn khoát tay, trực tiếp cự tuyệt cô nương kia. Cô nương kia hỏi tại sao lại cự tuyệt nàng, hắn nói, rất đơn giản, bởi vì ta đã có người trong lòng.

Nàng liền nói, làm người trong lòng của người nhất định rất hạnh phúc.

Hắn chỉ cười mà không nói.

Mấy năm nay hắn vẫn tìm tin tức của Lăng Hàn, thế nhưng lại không có manh mối gì, Cố Mặc Nhiên cũng không thấy bóng dáng. Nhưng hắn vẫn không hề buông tay, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, dù gì cũng phải làm cho rõ mới an tâm. Chỉ là đợi hết một năm rồi lại đến một năm, hy vọng ban đầu dần biến thành thất vọng, cuối cùng còn có khả năng sẽ biến thành chết lặng.

Thời gian vĩnh viễn là thứ khảo nghiệm lòng người tốt nhất.

Hắn rất sợ một ngày nào đó hắn không đợi được.

Mỗi khi đến một nơi, hắn liền đi xem lệnh truy nã ở đó, đi bắt mấy tên đạo tặc đổi lấy tiền thưởng, trên đường đi cũng rất tiêu dao tự tại. Gần đây hắn ở Trường An đã nhận một vụ, là về một tên đạo bảo tặc tai to mặt lớn đã chạy tới Long Môn, vì thế hắn đành phải đuổi theo. Đi đến Long Môn mới phát hiện đã để hắn chạy, lần này là đến Minh Giáo.

Diệp Tinh Thần không đến Minh Giáo, có lẽ là vì Lăng Hàn, có lẽ là vì nguyên nhân khác, tóm lại là hắn không muốn đến Minh Giáo. Nhưng một khi đã đến lại nhìn không được đi vòng quanh.

Hắn thuê một con lạc đà chậm rì rì, lục lục cột trên cổ nó đỉnh đỉnh đang thanh thúy rung động.

Đi lung tung một trận, bỗng nhiên phát hiện trước mặt có một khối bia đá viết “Tam Sinh Thụ”. Trong

đầu bông có hồi ức lóe lên, hẳn nhớ rõ có người từng nhắc đến cái cây này với hẳn. Vì thế hẳn xuống lạc đà, cột đại nó vào một bên cây.

Giày đạp trên cát để lại một đám dấu chân, vì đi cần ra sức nên hẳn đi cũng không nhanh.

Cách đó không xa là cành khô to lớn của cái cây đó, vòng vèo như cự long. Tán cây rất lớn, hoặc phần hoa hoặc cánh hoa màu tím theo gió bay xuống, giống như mộng cảnh.

Đến gần mới phát hiện, trên thân cây kia bị người ta khắc lên vô số cái tên. Ví dụ như cái gì mà Thiết Sơn nhất sinh, Bùi Lạc nhất sinh này nọ. Hẳn cười cười, nghĩ rằng những người này thật không có đạo đức, sau đó chậm rãi lướt qua vài dấu khắc đã có chút tuổi tác, nghĩ rằng hẳn có nên vô sỉ một lần, vụng trộm khắc lên hay không?

Ngón tay thon dài bỗng nhiên dừng lại. Hẳn sờ sờ dòng chữ xiêu vẹo bên trên, chỉ cảm thấy cả đầu ngón tay cũng nóng lên.

“Chỉ nguyện Diệp Tinh Thần...”

“Cả đời bình an.”

Có một ký ức mơ hồ từ trong vũng bùn giầy giụa ra ngoài. Diệp Tinh Thần rõ ràng cảm nhận được sau lưng có người xuất hiện, hạt cát trên mặt đất kêu lên sần sật, vì thế liền mạnh quay đầu lại.

Đó là một nam tử trẻ tuổi dáng người cao lớn, lưng đeo trường thương, đôi mắt nhắm chặt, khuôn mặt tuấn lãng, một thân áo đỏ cùng biển cát vàng này có chút không hợp nhau.

Diệp Tinh Thần chỉ là sững sốt, lập tức nở một nụ cười thoải mái nhất đời.

“Ta muốn nói cho tướng quân một việc.”

Hắn hít sâu, cổ hết sức khống chế cơ thể đang kích động đến phát run, từng bước một đi đến chỗ người nọ, sau đó dừng lại trước mặt hẳn.

“Ván cược năm đó, người thắng, là người... Lăng Hàn.”

Nói xong hẳn kiễng chân, chạm nhẹ lên môi Lăng Hàn một cái, ấy chính là cảm giác lâu ngày không gặp mà lại rất quen thuộc. Lăng Hàn theo đó siết lấy eo hẳn, sức lực thật mạnh, làm hẳn sắp thở không nổi.

Hắn nghe được tiếng hít thở nặng nề lại dồn dập của đối phương vang lên bên tai mình, không khỏi hoảng sợ đây có phải là một giấc mộng hay không.

“Đó là tất nhiên.”

Một lúc lâu sau, Lăng Hàn nhéo mũi Diệp Tinh Thần một cái, kiêu ngạo cười với hắn.

“Bản tướng quân chưa từng cược ván nào mà không có phần thắng.”

Một cây trăm hoa rơi xuống.

Thế giới dường như chỉ còn lại hai người nhiệt liệt triển miên.

Lầu cao trăm thước, nơi cao không tránh khỏi cái lạnh, chỉ cầu hái được một vì sao mà thôi [3].

HOÀN CHÍNH VĂN

Chú thích:

[1] Công tử khô ngô bắt phạm: Nguyên văn là “ ” (phiên phiên trọng thể giai công tử). Minh tra baidu thì có người giải thích là: “phiên phiên giai công tử” chỉ nam tử thoát nhìn anh tuấn, tác phong nhanh nhẹn, thêm hai chữ “trọc thể” càng lộ rõ nam tử bất phạm, giống như tại trần thế trở hết tài năng. Thế nên mình mạn phép edit thành “công tử khô ngô bắt phạm” cho dễ hiểu.

[2] Sư huynh: Cái này mình cũng không rõ lắm nhưng mình từng nghe một người bạn của mình nói bên Trung có một bạn chơi Vạn Hoa bị bệnh máu trắng, sau khi bạn ấy qua đời thì Kim Sơn đã đặt một NPC đệ tử Vạn Hoa đứng thối sáo trong Hoa Hải để tưởng niệm bạn ấy. Có lẽ “sư huynh” ở đây là chính là NPC này, cũng là người mà Lăng Hàn nói đã gặp lúc trước.

[3] Lầu cao trăm thước, nơi cao không tránh khỏi cái lạnh, chỉ cầu hái được một vì sao mà thôi: Nguyên văn là “ , , ” (Nguy lâu bách xích, cao xử bất thắng hàn, dân cầu nhất trích tinh thần nhi dĩ). là “hàn” trong Lăng Hàn, là “tinh thần” trong Diệp Tinh Thần. Ở đây tác giả chơi chữ tên hai người, mình chú thích ra cho rõ vậy thôi.

23. Chương 23: Phiên Ngoại 1: Ngoài Lễ

“Lăng Hàn, ngươi hãy nói thật cho ta biết, lúc trước có phải ngươi biết nước trà có độc mà cũng chịu uống hay không, thật ra ngươi đã tính kỹ đường lui...?”

“Ngày đó... Rõ ràng ta đã đâm trúng tim ngươi...”

“Không có. Sau đó Mặc Nhiên đã đến lôi ta còn nửa cái mạng trở về. Người đâm chệch đi mấy tấc là có thể tấn thương tâm mạch của ta, Cổ thần y suýt chút nữa cũng không cứu được.”

“Vậy còn độc Bách Nhật Tán thì sao...?”

“Nợ nhân tình của Đường Linh Vũ. Lúc ấy ta hôn mê không đi đâu được, là hãn tì danh y Thục Trung đến giải. Tất cả đều ổn, chỉ là đôi mắt này... Không giữ được.”

Diệp Tinh Thần phủ lên mí mắt Lăng Hàn, lẩm bẩm nói: “Thực xin lỗi... Đều do ta tùy hứng.”

Lăng Hàn kéo tay hãn xuống, cười khẽ nói: “Chẳng có gì ghê gớm cả. Chẳng phải trang chủ đời thứ hai của Tàng Kiếm các ngươi là Diệp Anh cũng mù hai mắt sao?”

“Quen rồi là không sao.”

Diệp Tinh Thần thở dài: “Mấy năm nay... Tại sao ta làm gì cũng không tìm thấy ngươi?”

“Lúc ta đi tìm ngươi, Tiêu Tiêu nói ngươi đã ly khai Hạo Khí Minh từ lâu, thư cũng thỉnh thoảng mới gửi về. Ta đuổi theo ngươi, ngươi lại đi, nghĩ rằng đi vòng vòng như vậy cũng không phải cách hay, liền ở lại Minh Giáo chờ ngươi.”

Diệp Tinh Thần chợt nghĩ đến lý do mình không muốn đi Minh Giáo, bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi: “Vậy nếu ta cả đời cũng không đi Minh Giáo thì sao?” Sao ngươi lại chắc chắn vậy chứ?

“Ta đây cũng chỉ đành chờ ngươi một đời.”

“...”

“Ngu ngốc.”

“Như nhau thôi.”

“Giả làm người mù thật sự rất khó đấy! Ngươi có biết không?”

Lăng Hàn trừng mắt nhìn Cố Mặc Nhiên đang ngồi bên cạnh, đối phương đang sung sướng khi người gặp họa.

“Nói như vậy, lúc trước ta nên chữa đôi mắt của người chậm một chút, để cho người bị mù?”

“Tuy nói là chữa được rồi nhưng mà nhìn mọi thứ vẫn có chút mơ hồ... Đánh nhau cũng không tiện, các giác quan khác cũng không nhạy bén như trước.”

Lại nói tiếp, Cố Mặc Nhiên quả thật rất lợi hại. Vị danh y Thục Trung lúc ấy mời đến cũng nói, nếu không phải Cố Mặc Nhiên luôn áp chế độc tính lại dùng ba châm ngăn máu chảy quá nhiều, phỏng chừng Lăng Hàn đã phải thật sự chạy đến Diêm Vương Địa Phủ đưa tin. Sau đó cũng để lại di chứng, ít nhất là không thể thoải mái tự do như trước nữa, chuyện phòng the này nọ cũng phải biết lượng sức mình. Nhưng mà cũng chẳng sao, phong thủy luân chuyển, giờ đến lượt tiểu thiếu gia hầu hạ hắn.

“Lăng Hàn, người hãy nói thật cho ta biết, lúc trước có phải người biết nước trà có độc mà cũng chịu uống hay không, thật ra người đã tính kỹ đường lui...?”

Lăng Hàn cười hì hì hai tiếng: “Người hiểu ta, chỉ Mặc Nhiên.”

“Không dám nhận, trái lại người bị người thích thật sự rất đáng thương.”

“Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, luyện tiếu trẻ con thì không bắt được... gà [1]!”

Cố Mặc Nhiên lắc đầu: “Nhưng mà xem ra, con gà kia đã biết.”

Mặt Lăng Hàn nhất thời biến sắc, liền nghe sau lưng có người nổi giận ùng ùng hét lên: “Lăng Hàn! Tên chết tiệt! Cư nhiên gạt ta?!”

“Mặc Nhiên ta đi trước một bước!”

Một bóng người màu vàng xẹt qua, đuổi theo một bóng người màu đỏ còn lại.

Cố Mặc Nhiên bình tĩnh uống xong chén trà, bỗng rơi vào một cái ôm ấm áp. Người phía sau có mùi đàn hương nhàn nhạt, ngửi được liền cảm thấy thư thái.

“Tử Vũ, về nhà đi.”

Tử Vũ là tự [2] của Cố Mặc Nhiên. Bí mật này không có bao nhiêu người biết, trừ thanh mai trúc mã Tiêu Tiêu cùng sư phó đã chết đi của hắn.

“Ừ.”

Hắn đứng lên ôm lại đối phương, nhẹ nhàng hôn lên môi Tiêu Tiêu một chút.

“Đêm nay người muốn ăn cái gì, ta làm cho người?”

“Dê béo Hoa Sơn hầm có được không?”

“... Đừng đùa!”

“Ta thật sự muốn ăn mà, đạo trưởng.”

“Ngày hôm qua rõ ràng mới...! Người muốn ép ta đến chết à?”

“Không ép, nếu không thì ăn ở đây luôn đi.”

“Quá... Đáng... Ư... Khốn! Ư... Kiếp!”

Chú thích:

[1] Luyến tiếc trẻ con thì không bắt được gà: Câu này nguyên gốc là “Luyến tiếc trẻ con thì không bắt được sói” (), Lăng Hàn chém lại =)) Thật ra câu này nguyên gốc là “Luyến tiếc giày thì không bắt được sói” (), nghĩa là muốn bắt được sói thì không được sợ trốn chạy, không sợ phí dép, ám chỉ muốn đạt được mục đích thì phải chịu trả một cái giá tương đương. Sau này cụm (hài tử – giày) do phương ngữ nên bị nói chệch đi thành (hài tử – trẻ con).

[2] Tự: Tức tên chữ. Tên chữ là tên gọi của một người vào thời gian trưởng thành. Sau năm 20 tuổi, tên chữ sẽ được đặt thay cho tên gọi như một biểu tượng của sự trưởng thành và kính trọng. Truyền thống sử dụng tên chữ đã biến mất dần kể từ Phong trào Ngũ Tứ ở Trung Hoa năm 1919. Các bạn có thể tham khảo thêm trên wikipedia.

24. Chương 24: Phiên Ngoại 2: Thời Niên Thiếu Khi Ấy

Tiêu Tiêu trong nháy mắt hóa đá, ngay cả đau cũng không để ý: “Người người người người người... Người là nam?!!!!”

Lần đầu tiên Cố Mặc Nhiên gặp Tiêu Tiêu thì chỉ khoảng mười lăm tuổi. Tiêu Tiêu là đệ tử Thuần Dương do sư phó mang tới, nói là đồ đệ của bằng hữu, bị bệnh nên muốn ở Vạn Hoa Cốc tịnh dưỡng một thời gian. Tiêu Tiêu lớn hơn hắn hai tuổi nhưng vóc người lại không cao bằng hắn, tính cách cũng khá là ngoan, sư phó bảo anh ngồi yên anh tuyệt đối không dám đứng.

Thế nhưng Tiêu Tiêu khi vừa mới đến lập tức đắc tội Cố Mặc Nhiên. Tội anh, chỉ vì lần đầu tiên anh nhìn thấy Cố Mặc Nhiên đang giã thuốc liền kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Cô nương này trông thật xinh đẹp!”

“Cộp ——”

Chày giã thuốc đập vào cối phát ra một tiếng vang lớn. Cố Mặc Nhiên quay đầu lại, mỉm cười thật đẹp với anh.

“Thực xin lỗi cô nương, ta chỉ là...”

Mặt Tiêu Tiêu bụm một cái đỏ bừng lên, ánh mắt lảng đi nơi khác, trong lòng phiền muộn sự ngạc nhiên của mình e là đã dọa đến cô nương Vạn Hoa kia rồi. Đúng lúc không chú ý, cây chày giã thuốc kia bỗng nhiên bay vào bụng mình.

“A!”

Tiêu Tiêu không tránh được, đành phải ôm bụng, cả người gần như khụy xuống, sau đó bị một bóng người phủ lên.

Anh cố chịu đau, có chút đáng thương nói: “Sao ngươi lại đánh người?”

Cố Mặc Nhiên nửa ngồi xuống, ngón tay lướt qua cằm Tiêu Tiêu sau đó nâng lên, khiến Tiêu Tiêu cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, mặt Tiêu Tiêu không nhịn được đỏ lên. Khi ở Thuần Dương Cung, anh luôn tránh xa các sư muội sư tỷ, bởi vì bọn họ đều thích sư huynh cao lớn tiêu sái, không thích gương mặt con nít này của anh. Mà Vạn Hoa trước mắt này, diện mạo còn dễ nhìn hơn các sư tỷ sư muội của anh, thật là đẹp biết bao. Anh không nói nên lời, thế nhưng từ cái nhìn đầu tiên đã thích rồi.

Ừm, tuy rằng cô nương Vạn Hoa này rất bạo lực.

Tóc của Cố Mặc Nhiên dừng trên mặt anh, cọ cọ khiến trong lòng anh ngứa ngáy, mắt cũng không dám tiếp tục đối diện, theo bản năng tránh đi.

“Bộ dạng cũng không tồi đấy.”

Tiểu Vạn Hoa nói chuyện, nhưng mà... Nhưng mà không phải giọng nói như chuông ngân của thiếu nữ, mà là giọng nói của thiếu niên không khác gì anh.

Tiêu Tiêu lập tức hóa đá, ngay cả đau cũng không để ý: “Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi... Ngươi là nam?!!!”

Ngón tay Cố Mặc Nhiên vuốt ve gương mặt anh, nghĩ rằng, ừm, cảm xúc cũng không tệ lắm, tùy tiện đáp:

” Hình như ta chưa nói rằng mình là nữ.”

Tiêu Tiêu suy nghĩ, hình như là do mình đã nhìn lầm giới tính của đối phương nên người ta mới dùng chày giã thuốc đập anh.

“Ta nhìn lầm người thành cô nương là lỗi của ta, nhưng mà... Nhưng mà người cũng không nên ra tay nặng như vậy.”

Cố Mặc Nhiên dường như cũng không để ý đến anh, trực tiếp hỏi: “Người thật sự mười bảy tuổi à?”

“Đúng vậy, đương nhiên.” Tiêu Tiêu ra sức gật đầu.

“Đứng lên.”

Tiêu Tiêu nghe lời đứng lên. Hai người so sánh với nhau, càng thấy Cố Mặc Nhiên ngọc thụ lâm phong. Còn anh thì sao, con gái cứng hử?

“Tên lùn.”

Cố Mặc Nhiên không chút do dự đánh giá như vậy rồi xoay người rời đi.

Tiêu Tiêu bỗng cảm thấy có chút thiệt thòi, nhưng nhớ lại trước khi đi sư phó bảo anh phải nghe lời, cũng không dám nổi giận, chỉ đành ngoan ngoãn ngồi ở một bên nhìn Cố Mặc Nhiên bận rộn làm việc, ngồi đó cả ngày.

Sư phó của Cố Mặc Nhiên xuất quỷ nhập thần, thế nên trọng trách chăm sóc Tiêu Tiêu rơi lên người hắn. May mà Tiêu Tiêu rất dễ nuôi, mỗi ngày chỉ cần sắc thuốc cho anh là được. Cố Mặc Nhiên không thích nói chuyện, tính tình cũng không tốt, thường không nói chuyện nhiều với các đệ tử khác trong cốc, cũng bị đánh giá là “quái gở đến cực điểm”. Nhưng mà hắn không để ý, chỉ để ý đến chuyện mình làm. Thế nhưng Tiêu Tiêu không biết Cố Mặc Nhiên không được hoan nghênh. Anh chỉ cảm thấy đệ tử Vạn Hoa ngồi xổm trước bếp, nghiêm túc quạt cây quạt nhỏ kia là người tốt. Mà Cố Mặc Nhiên, thật ra chỉ xem anh là một bệnh nhân bình thường mà thôi.

Những ngày ở Vạn Hoa Cốc thật là nhàm chán, mỗi ngày anh luyện kiếm xong đều không có gì để làm, đành phải làm người hầu nhỏ của Cố Mặc Nhiên.

Anh nhìn thấy giỏ thuốc trên lưng Cố Mặc Nhiên, liền sẽ theo sau nói để ta bảo hộ người nhé. Cố Mặc Nhiên không để ý đến anh, sau đó... Anh không cẩn thận chọc trúng một con sói dữ, lại khiến Cố Mặc Nhiên cứu anh. Anh nhìn thấy Cố Mặc Nhiên xay thuốc liền tự động xin làm giúp, Cố Mặc Nhiên không cho, cuối cùng hai người giằng co qua lại đẩy ngã thuốc đã phơi khô. Mặt Cố Mặc Nhiên đen thui, phát tay áo bỏ đi. Anh biết mình đã phạm lỗi, lại không dám xuất hiện trước mắt Cố Mặc Nhiên, đành phải mỗi ngày viết rất nhiều thư giải thích, vụng trộm đặt ở khe cửa phòng hắn. Nhưng ngày hôm sau quay lại xem,

lá thư này vẫn ở yên chỗ cũ, anh rất chán nản nhưng vẫn kiên trì mỗi ngày nhét thư ở đó. Ngoài ra anh còn đặt rất nhiều thứ kì quái, ví dụ như trứng chim, nghiền mực, giấy Bạch Lộc này nọ.

Thuốc Cổ Mặc Nhiên sắc cho anh mỗi ngày đều đưa đến, nhưng không phải hẩn tự mình đưa mà là một cơ giáp nhân nho nhỏ. Lại nói tiếp, Cổ Mặc Nhiên quả thật là người kì tài. Chủ tu Ly Kinh, thiên công, hội họa, đánh đàn vân vân đều có xem qua, nhưng mà hẩn nói đấy chẳng qua chỉ là hứng thú mà thôi. Hứng thú... Có thể luyện hứng thú đến mức tốt hơn người ta chủ tu, quả thật đã định là không được người khác thích.

Mấy tháng rất nhanh trôi qua, bệnh của Tiêu Tiêu đã khỏi không ít, sư phụ anh liền đến dẫn anh đi. Lúc chia tay may mắn gặp được Cổ Mặc Nhiên, hẩn vẫn là bộ dáng đó, phơi thảo được bảo bối của hẩn trên đất, khi nhìn thấy hai người bọn họ mới chậm rãi đứng lên.

“Đi đi, nói lời từ biệt với Mặc Nhiên đi.”

Tiêu Tiêu gật gật đầu, đi tới trước mặt Cổ Mặc Nhiên: “Mặc Nhiên, ta phải đi.”

“Ừ.”

“Thời gian qua cảm ơn người. Người đối xử với ta rất tốt.”

“Đại phu đều nên như vậy.”

“... Thực xin lỗi.”

“?”

Sau đó anh lấy một xấp thư dày từ trong tay áo ra: “Thực xin lỗi, xin người hãy nhận lấy, ta... Ta thật sự muốn giúp người.”

Cổ Mặc Nhiên thản nhiên nhìn lướt qua, nói: “Người đem đi đi, ta không cần, hơn nữa ta cũng không có giận người.”

Mắt Tiêu Tiêu bỗng đỏ lên: “Người không nhận chính là giận ta.”

Hẩn nhíu nhíu mày, nói: “Vướng vúi.” Sau đó xoay người đi. Mái tóc thật dài kia ném ra một độ cong xinh đẹp, lại không thể nào bắt được.

“Sư phó.” Anh dụi dụi mắt: “Mặc Nhiên quả nhiên không chịu tha thứ cho con.”

“Ngoan.” Sư phó xoa xoa đầu anh: “Hắn không cần con ta cần con. Chúng ta về Thuần Dương Cung thôi.”

Tiêu Tiêu thút tha thút thít bị sư phó kéo đi, trước khi đi còn cố nhìn căn phòng nơi Cố Mặc Nhiên ở, chỉ tiếc người trong phòng ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn anh. Đợi hai sư đồ kia đi xa, Cố Mặc Nhiên một mình đứng ở cửa, bóng dáng vô cùng cô đơn.

Thôi, thiếu niên thật sự rất sạch sẽ, đã định rằng không phải người trên cùng một con đường. Sau lưng hắn mang theo quá nhiều thứ, không cần phải kéo người khác xuống nước cùng mình, tuy rằng hắn thừa nhận hắn cũng rất thích Tiêu Tiêu.

Lúc gặp lại Tiêu Tiêu, là nửa năm sau.

Hắn nhìn anh cả người đầy máu bò đến trước cửa phòng, sau đó giao một cái hộp quý giá cho hắn.

“Người làm sao vậy?!”

Cố Mặc Nhiên vội vàng vươn tay ôm lấy hắn.

“Ta đi... Không Vụ Phong để hái hoa cách tang, trên đường gặp sơn tặc, hắn cho rằng đó là bảo bối của ta, ta không cho... Sau đó...”

“Đủ, người đừng nói nữa, ngực muốn chết.”

Cố Mặc Nhiên vô cùng lo lắng, Tiêu Tiêu nhìn thấy liền vui vẻ, nghĩ rằng hắn vẫn rất quan tâm mình.

“Mặc Nhiên, người không... giận à?”

Cố Mặc Nhiên đỡ anh lên giường, tức giận nói: “Đã không giận từ lâu!”

“Vây... Tốt rồi.”

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt nhìn hắn, cố gắng mỉm cười.

Cố Mặc Nhiên vĩnh viễn cũng không quên được nụ cười đó. Đó cũng là lần đầu tiên hắn có loại xúc động muốn bỏ hết thấy xiềng xích trên người sau đó cùng người kia trốn ở một nơi nào đó, vui vẻ sống hết đời là đủ.

Căn cơ của Tiêu Tiêu vốn tốt, dưới sự chăm sóc của tiểu thần y Cố Mặc Nhiên, hồi phục thật sự rất nhanh. Anh mỗi ngày đều ngoan ngoãn đợi Cố Mặc Nhiên dứt thuốc cho mình, hoặc là nhìn hắn giả thuốc, thỉnh

thoảng cũng vẽ một chút nhưng Cố Mặc Nhiên không cho anh xem, cũng có đàn vài đoạn nhạc. Lúc hỏi ý kiến của anh, anh liền nói hay, Cố Mặc Nhiên thở dài, nói quả thực là đàn gãy tai trâu. Tiêu Tiêu liền ngây ngô cười hai tiếng, nói rằng ta có thể bảo hộ người thì thật tốt.

Cố Mặc Nhiên nhướn mày: “Người cho rằng ta là vợ người?”

Mặt Tiêu Tiêu đỏ lên, lắc đầu nói: “Không phải... Hai nam nhân sao có thể bên nhau chứ?”

“Vậy người thích ta không?”

“A?”

“Trả lời ta.”

“Nào có ai trực tiếp hỏi vậy chứ.”

“Ta mặc kệ, người trả lời hay không.”

“Ta... Ta...”

Tiêu Tiêu định dời mắt đi, chỉ tiếc là một tay Cố Mặc Nhiên nắm cằm anh, khiến anh nhìn mình.

“Ưm ưm, Mặc Nhiên...”

“Gọi ta là Tử Vũ, đó là tự của ta.”

“...”

“Ưm ưm Tử Vũ, đừng ép ta mà...”

“Nói thật.”

“Ta... Ta không thích người.”

“Không thích ta người sẽ kề cận ta cả ngày? Không thích ta người sẽ không cần mạng sống để hái hoa cách tang cho ta? Không thích... Người cả ngày còn khiêu khích ta?”

“Ta có sao?”

Cố Mặc Nhiên hít sâu một hơi, da mặt hần cũng đã xé rồi, hần không tin mình phán đoán sai lầm, tuyệt đối! Hơn nữa, dù cho đối phương thật sự không thích hần cũng muốn buộc người kia đáp thích!

“Ta hỏi người thêm một lần, người trả lời đi.”

“... Không thích!”

“...” Cố Mặc Nhiên bỗng buông lỏng tay, sắc mặt cũng không tốt lắm: “Nhưng ta thích người.”

Tiêu Tiêu ngây ra, anh không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

“Thôi, nếu người đã khỏe rồi thì về đi, chuyện đêm nay coi như chưa từng xảy ra.”

“Vậy... chúng ta vẫn là huynh đệ tốt?”

“Huynh đệ?” Cố Mặc Nhiên chế giễu: “Người nguyện ý làm huynh đệ với một nam nhân thích người?”

Cố Mặc Nhiên đóng sầm cửa lại bước nhanh đi, chỉ để lại một mình Tiêu Tiêu ngây ngốc ôm đầu gối ngồi trong phòng. Anh không khỏi bắt đầu suy nghĩ, anh thích Tiêu Tiêu sao? Anh không biết, nhưng anh thích cảm giác ở cùng với hần, thích nhìn hần vẽ tranh, nhìn hần vung bút thoăn thoắt, nhìn hần sắc thuốc nấu cơm, nhìn hần cười thật ôn nhu... Nhưng mà hai nam nhân mà ở bên nhau, thật sự không phải trái nghịch sao? Anh thật mâu thuẫn, trong lòng xuất hiện hai cỗ xe ngựa, không ngừng kéo anh về hai phía. Suy nghĩ cả một buổi tối, nghĩ không cái gì, liền mơ màng thiếp đi.

Nhưng mà sáng sớm hôm sau, Cố Mặc Nhiên liền lạnh như băng đến đuổi anh đi.

“Ta không thể đối mặt với người, người đi đi.”

“... Tử Vũ.”

“Ừm.”

“Tối hôm qua ta đã suy nghĩ cả đêm...”

“Ta, ta không biết mình có thích người hay không, nhưng mà... Ta cảm thấy được ở cùng người rất vui vẻ.”

“Sau đó thì sau?”

“Hay là, chúng ta thử xem...”

Cố Mặc Nhiên nhếch môi cười cười, nghĩ rằng con dê ngốc này rốt cuộc cũng thông suốt, lại sợ anh đổi ý, vì vậy liền nâng cằm anh lên hôn xuống. Hai người triền miên hồi lâu, hẳn mới buông Tiêu Tiêu đang thở hổn hển ra.

“Chỉ chờ những lời này của người.”

“Tử Vũ, ta...”

“Ê ê ê người đang làm gì đấy?”

Tiêu Tiêu bỗng nhiên phát hiện Cố Mặc Nhiên cởi bỏ đai lưng của anh, mặt đỏ hết cả lên, vội vàng dè tay hẳn lại.

Cố Mặc Nhiên ôn nhu hôn anh: “Ngoan, ta đã muốn thử từ lâu.”

“Phải... Làm như thế nào...?”

“Người nằm yên là được.”

“Thật sự?”

“Đúng, đừng lộn xộn, ta dạy người.”

“Tử Vũ người không gạt ta...”

“Sao ta lại gạt người chứ? Thương người còn không kịp nữa là.”

“À. Được.”

Cố Mặc Nhiên lộ ra một nụ cười ý tứ sâu xa.

...

Bé dê béo Hoa Sơn đáng thương của chúng ta cứ như vậy mà bị ăn sạch sẽ...

25. Chương 25: Phiên Ngoại 3: Mĩ Nhân Như Ngọc, Kiếm Như Hồng

“Ha ha, thì ra người vốn là nam tử Đường Môn. Ngọc Lĩnh tỷ tỷ, người giấu giếm khiến Hoa Thược ta thật là khổ quá đi.”

Hoa Thược cùng Ngọc Lĩnh là hai đại hoa khôi của Quần Phương Lâu, hai nàng đều là mỹ nhân số một số hai trên đời, nhưng mà phong cách lại bất đồng.

Hoa Thược người cũng như tên, giống như đoá thược được trong đình viện vậy, hồng đến yêu mị, nở đến hoa mĩ. Búi tóc của nàng mỗi ngày đều thay đổi kiểu dáng, nhưng đều điểm trang thêm một cánh quạt hoa đào với những đường vân tinh tế bằng vàng, lại tô điểm thêm một viên Đông Hải minh châu thật lớn nhưng không hề lộ vẻ tầm thường. Xiêm y cũng chung một màu hồng nhạt yêu thích, hơn nữa đều là do tơ lụa Tô Hàng cao cấp may nên. Một chiếc vũ y bên ngoài áo bó ngực, da thịt trắng nõn mịn màng nửa che nửa lộ cũng nhiễm lên một màu hồng nhàn nhạt, càng không nói đến áo bó ngực màu hồng kia cũng không che được đường cong rõ rệt, hai đường cong song song ngạo nghễ cũng bị vải dệt căng chặt phác thảo nên. Ngũ quan của Hoa Thược thật ra cũng không có gì đặc biệt, nhưng đôi mắt mị hoặc kia của nàng lại hấp dẫn không ít người trên phố phường, công tử ca nhi, thậm chí còn có cả người trong triều đình. Giữa đôi mày là một điểm chu sa, nghe nói là đã có từ khi mới sinh ra. Có người nói nàng trời sinh là ôn hương nhuyễn ngọc, cũng có người nói nàng là yêu tinh giao hoạt quyến rũ. Mấy lời như vậy, Hoa Thược nghe được cũng chỉ mỉm cười, nâng tay tiếp tục đánh đàn mà thôi, những lúc vô ý giơ tay nhất chân lại đều khuyh đảo chúng sinh dưới đài.

Hoa Thược thích náo nhiệt cũng thích được người ta theo đuổi nâng niu, một đầu bài khác —— Ngọc Lĩnh lại hoàn toàn khác với nàng.

Ngọc Lĩnh thật ra cũng không phải xinh đẹp như thế, chỉ vì đường cong gương mặt nàng thoáng vẻ kiên cường lại không ôn hòa ôn nhu, ánh mắt cũng thanh lãnh như không nhiễm khói lửa nhân gian. Khi những mỹ nhân khác trang điểm thật xinh đẹp, nàng chỉ tùy ý vấn tóc lên thành một búi tóc lỏng, sau đó lại cài một cây trâm hoa ngọc lan là xong, hơn nữa một năm bốn mùa bất luận ngày nào cũng đều trang điểm như vậy. Người khác hỏi nàng cũng chỉ hờ hững trả lời: “Tự nhiên là được.” Ngọc Lĩnh không thích mấy màu sắc điểm lệ như màu hồng, quanh năm một màu xanh, bao kín lấy dáng người thon thả của nàng, kín kẽ đến gần như không lộ ra chút da thịt nào. Chỉ khi nàng nâng tay vén tóc xòa xuống trán ra sau tai mọi người mới có thể qua ống tay áo rộng rãi thấy được mấy tắc bạch ngọc không chút tì vết kia, chộc cho bọn họ ước gì được lập tức cầm lấy sau đó hung hăng hôn lên. Nhưng mà bọn họ không dám, bởi vì Ngọc Lĩnh nổi tiếng là băng sơn mỹ nhân, không hề nói đùa, nói chuyện tuyệt đối không quá ba câu, quả thực như Thiên Sơn tuyết liên chỉ có thể cầu mà không thể có. Lão cô không phải không nói qua tính tình lạnh lùng này của Ngọc Lĩnh, song mấy nam tử này được nhiều cô nương yêu thương nhưng nhớ, bỗng nhiên gặp gỡ nữ tử cao ngạo rơi xuống thế gian mà không nhiễm tục khí như Ngọc Lĩnh đều không khỏi bị nàng hấp dẫn. Ngọc Lĩnh thanh lịch thanh lãnh vì vậy mà biến thành một trong các đầu bài.

...

Chỉ là sau này có một ngày, lão cô phát hiện hai đầu bài đều biến mất trong cùng một đêm.

Không một dấu vết, không có bóng dáng, những khách nhân gần như đập nát cửa Quần Phương Lâu, lão cô không còn cách nào khác đành phải thu thập đồ đạc quý giá rồi bỏ chạy một mình. Không biết là ai lớn mật như vậy đoạt hai nha đầu kiếm tiền nhiều nhất của bà, người này thật sự không thể chết tử tế, không hề biết rằng hai nàng thật ra là tự mình bỏ đi.

Cùng ở một nơi, Hoa Thước cùng Ngọc Linh trước đây không xuất hiện cùng nhau quá nhiều lần, hai người cũng không có đề tài nói chuyện gì chung. Mà khi hai bên lấy một dáng vẻ khác đứng ở chiến trường là lúc bọn họ không tốn chút công sức nào nhận ra đối phương. Tựa như có một số việc vài người vô tình bị khắc vào trong máu thịt, muốn quên cũng không tài nào quên được.

“Ha ha, thì ra người vốn là nam tử Đường Môn. Ngọc Linh tỷ tỷ, người giấu giếm khiến Hoa Thước ta thật là khổ quá đi.”

Hai tay Thiệu Hoa rút song kiếm sau lưng ra, thân kiếm phản xạ ra hàn quang lạnh lẽo đến chói mắt, trên mặt đều là ý cười giả tạo. Gợn sóng lưu chuyển trong đôi mắt hoa đào, điểm chu sa giữa đôi mày vẫn lóa mắt như trước.

Ngón tay của Đường Linh Vũ linh hoạt trang bị cung nỏ cho thiên cơ hạp, “lạch cạch” một cái, hai cánh của thiên cơ hạp màu đen ngạo nghễ mở ra, giống như hùng ưng giương cánh bay cao. Một tay nâng thiên cơ hạp, ánh mắt băng lãnh của Đường Linh Vũ quét qua nam tử vô cùng diễm lệ trước mặt. Vẫn là vũ y mỏng như cánh ve như cũ, chỉ là từ hồng nhạt đổi thành lam nhạt. Lồng ngực bằng phẳng trắng như tuyết không chút kiêng nể lộ ra, thấp thoáng thấy được điểm đỏ hồng kia. Một mái tóc đen không vấn thành búi tóc, chỉ là cột đuôi ngựa cao cao, trang sức vẫn là cánh quạt tinh xảo.

“Không phải người cũng vậy sao.”

Đường Linh Vũ mặc một thân trang phục đỏ sẫm bao kín lấy mình, ánh mắt vẫn là thanh lãnh. Cũng không hề biết rằng, trong mắt Thiệu Hoa, thân hình lưu sương tuyết đẹp kia khiến hắn thật lòng yêu thích: bờ vai khoan hậu đáng tin, eo thon lại linh hoạt, móng sắc chắc hơi cong, chân thon dài mà thẳng tắp. Một phần mái dài buông xuống trước mặt, trên mặt nạ bên mặt vẽ hoa văn màu xanh sẫm, mà nửa gương mặt lộ ra kia vẫn không giấu được đường cong gương mặt cương nghị của hắn. Khóe mắt hơi nhướn, cùng với môi mỏng nhếch lên, nhất là chiếc mũi cao thẳng kia cùng phần cạnh bất quy tắc của mặt nạ, quả thực hợp đến không chê vào đâu được.

—— Đây thật đúng là gặp được đối thủ tốt đây.

Thiệu Hoa xoay tay nắm chặt chuôi kiếm, mũi kiếm nâng lên, cùng binh khí nắm quyền, lễ phép cười với người nọ.

“Hạo Khí Minh, Cửu Châu Đại Hiệp, Thất Tú Thiệu Hoa.”

Đối phương cũng nghiêm túc.

“Ác Nhân Cốc, Họa Thế Ma Quân, Đường Môn Đường Linh Vũ.

Nỗ động, Truy Mệnh câu hồn mạnh mẽ bắn ra.

Kiểm khởi, Giang Hải ngưng thành một mảng ánh sáng.

Hai bóng người xanh hồng giao triền cùng một chỗ. Đó chính là cố sự thuộc về họ.

Rất nhiều năm sau người kể chuyện chỉ cảm thán một câu ——

Mĩ nhân như ngọc, kiếm như hồng.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-tam-sach-tang-trich-tinh-hai-sao>